

42
'72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 906
14 OCTOMBRIE 1972

În șapte zile

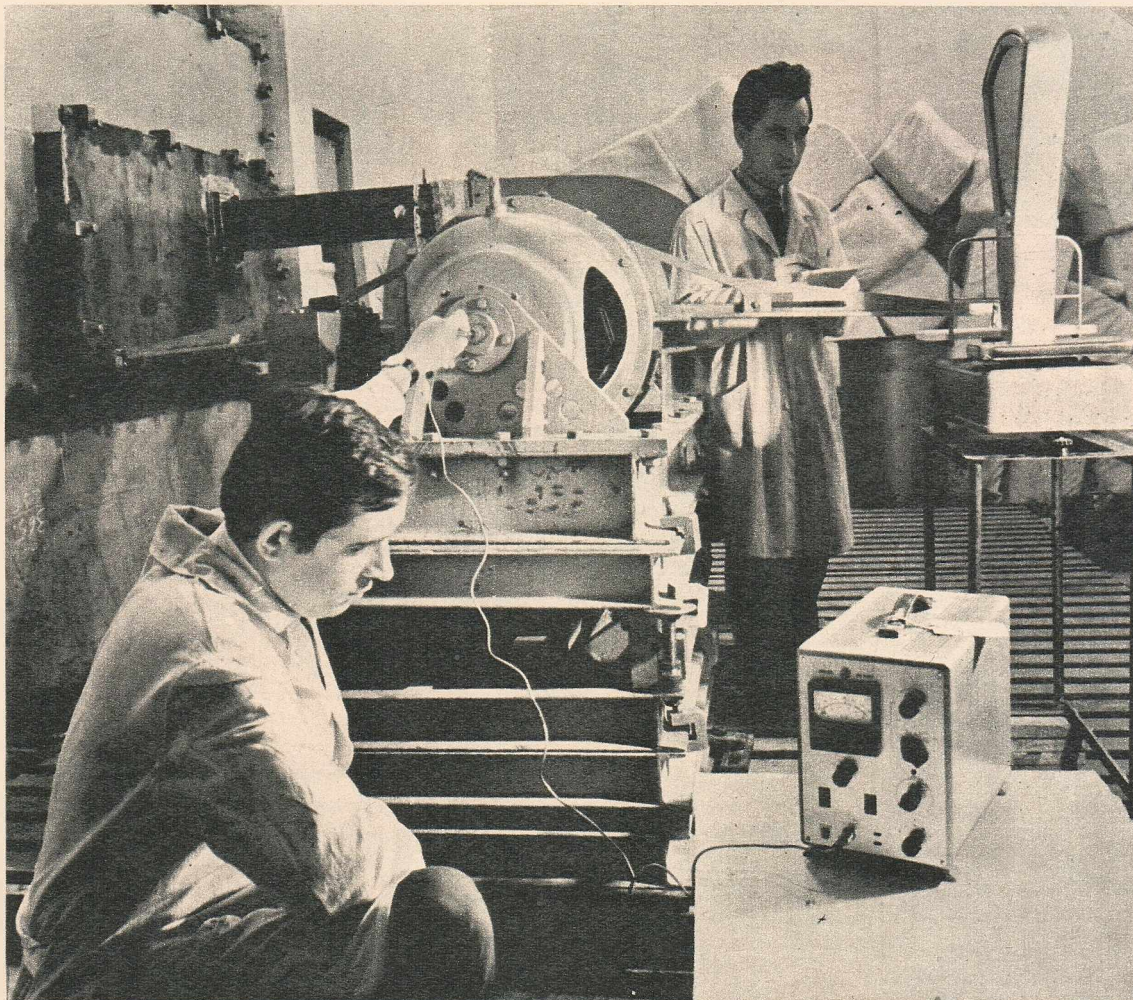
Aș vrea, cât de mult aș vrea, ca în dimineața când aceste rînduri vor ieși de sub tipar să fie soare, să fie frumos, să nu mai plouă, să înceteze ploaia, să se zbracească pămîntul să-l poți călca cu talpa, să nu mai fii nevoit să te cufunzi în glod pînă la genunchi. Să fie soare, să se sfîrșească ce-a mai rămas din această toamnă a podgoriilor așa cum ne-am obișnuit de ani și ani, adică de cînd ne știm: cu cîntec, cu oleacă de horă, cu chiuituri, cu acorduri plăcute de taraf... Să fie soare, soare ruginit în vîi și livezi, reflectat în merele roșii, în merele domnești, în parmen aurii și în toate merele din toate livezile țării... Să fie soare și să scoatem din grădini și roșiile, și ardeii, și verzele, și morcovii, și tot ce am semănat și răsădit, tot ce am îngrijit în lunile de arșiță, tot ce dă bogăție vieții și sens muncii — rodul. Să fie soare. Așa cum este el toamna, așa cum trebuie să fie el în această lună a lui octombrie, uneori mîngietor, ca o ușoară aducere aminte a zilelor calde, altelei «cu dinți», dar să fie soare... Să putem pătrunde printre rîndurile de porumb și să ne adunăm rodul, să răscolim pămîntul și nu noroiul și să scoatem la lumină cartofii... Să nu mai plouă și să tăiem cocenii, să-i depozităm cu grijă pentru a asigura hrana vitelor noastre și apoi să băgăm plugurile pentru a semăna grîul — pîinea anului ce va veni. Să fie soare și să mă bucur că nu s-a pierdut în van strigătul lui Bogza, atît de pur în copilăreasca lui durere «ploaia să stea! cărămidă rea».

Dar acum, în noaptea cînd scriu aceste rînduri, continuă să plouă trist și insistent, rece, perfid, ca o bătaie de joc, ca o provocare. Împotriva ploii sîntem neputincioși. Astăzi. Poate va veni o zi... Dar azi nu putem face nimic împotriva valurilor de apă care se revarsă peste noi ca o năpastă, decît să strîngem pumnii și din cînd în cînd să scăpăm printre dinți cîte o înjurătură grea, să zimbim amar auzind copiii cîntînd cu glasul poetului «Cărămidă rea, dă Doamne să stea». Dar nu facem parte dintre oamenii care se sperie cu una, cu două, n-am crescut în puf ca să nu știm ce înseamnă greu. Nu sîntem dintre cei resemnați nici chiar în fața împotrivirilor naturii. Viața nu a fost cu noi prea blîndă. Nervii ne sînt oțeliți, ca și brațele, ca și voința. Ne-a învățat, tare mult ne-a învățat viața pentru a ști astăzi să ne strîngem rîndurile, cînd este nevoie, pentru ceva ce este esențial la un moment dat. Și acum, esențial este ca, în ciuda timpului, să adunăm din cîmp totul, să nu lăsăm să se risipească nici un kilogram din rodul muncii noastre. Acum nimic nu este mai important ca asta... Se petrecea. Venise fata de la oraș, cu ginerele, acasă, la țară, la părinți, să taie moțul la copil. Era petrecerea în toi cînd omul cu părul albit, cu nepotul în brațe, a ridicat paharul, l-a închinat după datină pentru toți cei de față și pentru cel din brațele lui și a spus că-i gata, că a doua zi se muncește. Era duminică. Ploua. Oamenii se îndreptau spre cîmpuri tăcuți. Erau țărani, erau funcționari, erau profesori și elevi, erau copii veniți de la orașe ca să-și vadă părinții, erau ostași aflați în permisie. Satul rămăsese pustiu și trist în ploaia rece și dușmănoasă. Nu, pe cîmp nu trebuie să rămînă nimic, toată recolta trebuie dusă în hambare, depozitată, îngrijită. Și în toate satele este la fel. Este încrîncenarea omului împotriva vicisitudinilor naturii, actul nemărturisit de eroism. Cei ce au văzut pe micul ecran femeile acelea, tinere și bătrîne, căutînd cu mîinile virite pînă la coate în bălțile dintre porumbi și adunînd știulete cu știulete pot înțelege aceasta, și înțeleg și mai bine toți cei care s-au aflat alături de ele... Se adună din cîmp kilogram cu kilogram, tonă cu tonă, se adună tot ce se poate aduna pentru ca pierderile să fie cît mai mici. Nu, nu ne dăm bătuți... Doar din cînd în cînd ne ridicăm capul către cerul de plumb și murmurăm, poate, odată cu copiii, ca și poetul, «cărămidă rea»... pentru un strop de soare, măcar atît cît să ne băgăm plugul în pămînt și după el sămînța pentru pîinea noastră cea de toate zilele.

Petru ISPAS

Marti, 10 octombrie 1972

săptămîna în imagini

«fiecare inginer va rezolva o problemă tehnică în afara orelor de serviciu»

Un angajament care a devenit deviză pentru toți specialiștii Uzinei mecanice din Timișoara. Mărturie stau numeroase propuneri de inovații și raționalizări de mare eficiență economică și productivă. Inginerii Ștefan Toth și Ioan Diaconu, de exemplu, au adus importante îmbunătățiri constructive și tehnologice în producția lagărelor de la mecanismele de translație ale mașinilor de ridicat și transportat, iar inginerii Ioan Morariu, Nicolae Ivașcu și

tehnicianul Vasile Buruian au pus la punct o tehnologie îmbunătățită de execuție a semicuplajelor elastice de la frînele podurilor rulante, aducîndu-le și unele modificări constructive. Economii postcalculate, realizate pe seama aplicării acestor perfecționări și a altor inovații propuse de specialiștii uzinei, se ridică pînă acum la peste 2 milioane lei.

«planul fiecărei luni îndeplinit cu zece zile mai devreme»

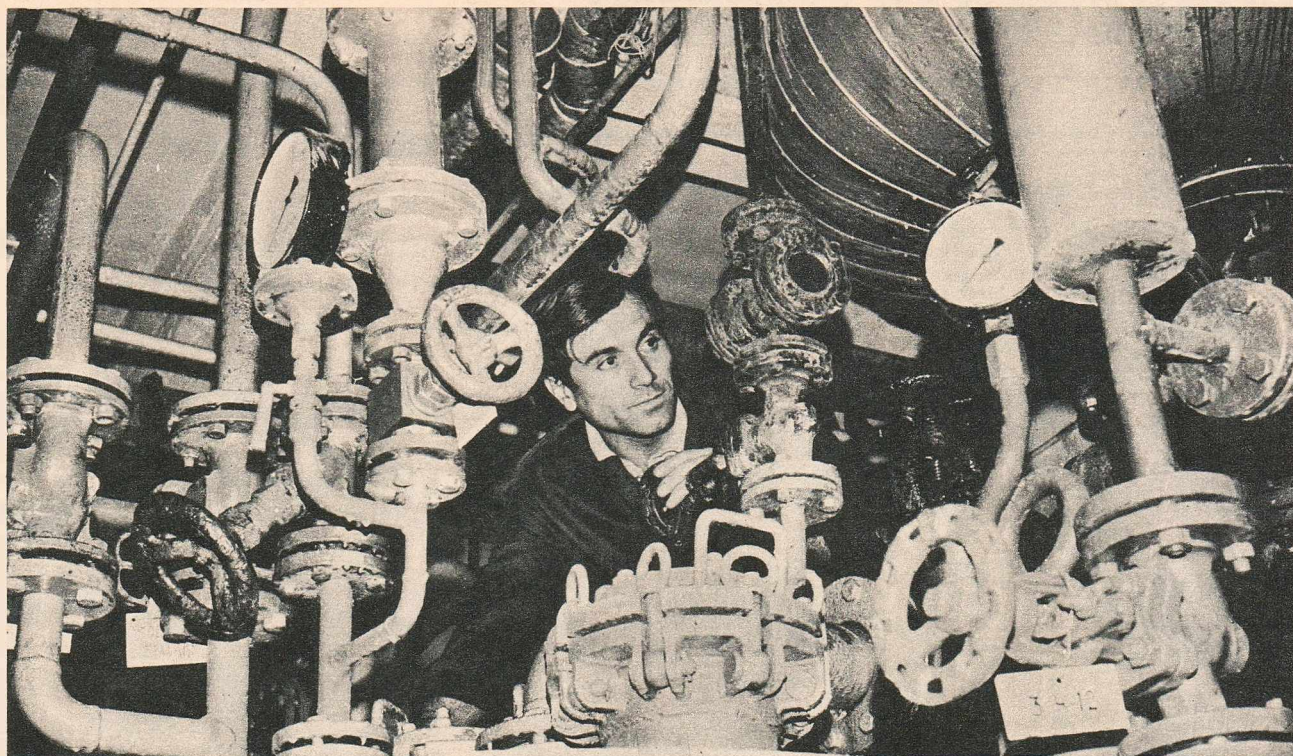
Sub această lozincă brigăzile de mineri din cadrul exploatareii de lignit din bazinul Valea Motrului — de unde vă prezentăm această fotografie — au hotărît să-și intensifice eforturile, să organizeze mai bine producția, astfel încît sarcinile anuale, planul cincinal să fie realizat înainte de termen. Ca rezultat al măsurilor tehnico-organizatorice luate, minierii din brigada condusă de Ștefan Vintilă au îndeplinit cu 3 luni mai devreme sarcinile de plan pe anul 1972. O altă echipă, cea a lui Grigore Tutunam, a obținut un avans față de planul anual de 25 de zile, iar formațiile coordonate de Victor Măldărescu au depășit cu circa 20 la sută sarcinile stabilite pe ultimele 3 luni.

După cum se vede, cuvintele au devenit fapte demne de renumele harnicilor mineri de pe Motru.

faptele, o garanție

La începutul acestui an colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri de la Uzina «Policolor» din București și-a luat angajamentul de a realiza o producție globală peste plan în valoare de 25 milioane lei. În cinstea Conferinței Naționale a partidului, acest angajament a fost ridicat la 75 milioane lei. La adunarea generală a reprezentanților salariaților uzinei, în luna iulie, analizându-se cu spirit de răspundere rezultatele obținute și noile posibilități create, s-a hotărât majorarea angajamentelor la 125 milioane lei producție globală peste plan. Justețea acestor angajamente este verificată prin depășirile obținute în primele 8 luni ale anului, care se ridică la 76 milioane lei, astfel că Uzina «Policolor» și-a realizat planul pe primele trei trimestre la data de 13 septembrie. Aceste succese în producție înseamnă că

uzina va putea livra beneficiarilor, în plus, 3 500 tone lacuri și vopsele și 950 tone rășini sintetice.

Una dintre pîrghiile însemnate care au contribuit la ridicarea producției a fost lărga mișcare de invenții și inovații din uzină. Anul acesta au fost înregistrate 90 de pro-

puneri din care, pînă acum, au fost acceptate și aplicate un număr de 40. Avantajele economice postcalculate ale acestora se ridică la 17,5 milioane lei, din care numai produsele livrate la export însumează 1 035 000 lei valută, realizîndu-se în același timp, prin reducerea importurilor, economii de fon-

duri valutare în valoare de 6 576 000 lei valută.

În fotografie, mecanicul Ion Bălășoiu, de la secția de rășini epoxidice, unul dintre numeroșii inovatori ai uzinei. Eficiența economică a inovațiilor sale din acest an se ridică la 300 000 lei.

CU TOATE FORȚELE LA RECOLTAT ȘI SEMĂNAT

Ploile abundente din ultima vreme au îngreuiat considerabil activitatea de pe ogoare, pe alocuri munca fiind întreruptă din cauza revărsării unor riuri și ca urmare a stagnării apelor pe sute de hectare de pămînt. În ciuda acestor condiții neprielnice, organele de partid și de stat au mobilizat toate forțele, întreaga populație care a acordat un larg sprijin pentru înlăturarea efectelor ploilor. Cei chemați să-și arate din plin forța de mobilizare, puterea de dăruire — lucrătorii ogoarelor — au fost la datorie, în ciuda timpului nefavorabil.

Am făcut în aceste zile o vizită cooperatorilor de la C.A.P.-Bragadiru — județul Ilfov. Oamenii, ca unul singur, se adunaseră în cîmp. Împărțiți pe echipe, cu sarcini concrete, participau din plin la strîngerea recoltelor. Bătălia numărul unu o constituia recoltarea legumelor și însiloizarea lor. În felul acesta, cîștigînd și ultima bătălie — strîngul legumelor — cooperatorii au reușit să-și onoreze contractul cu I.L.F. în proporție de 110%.

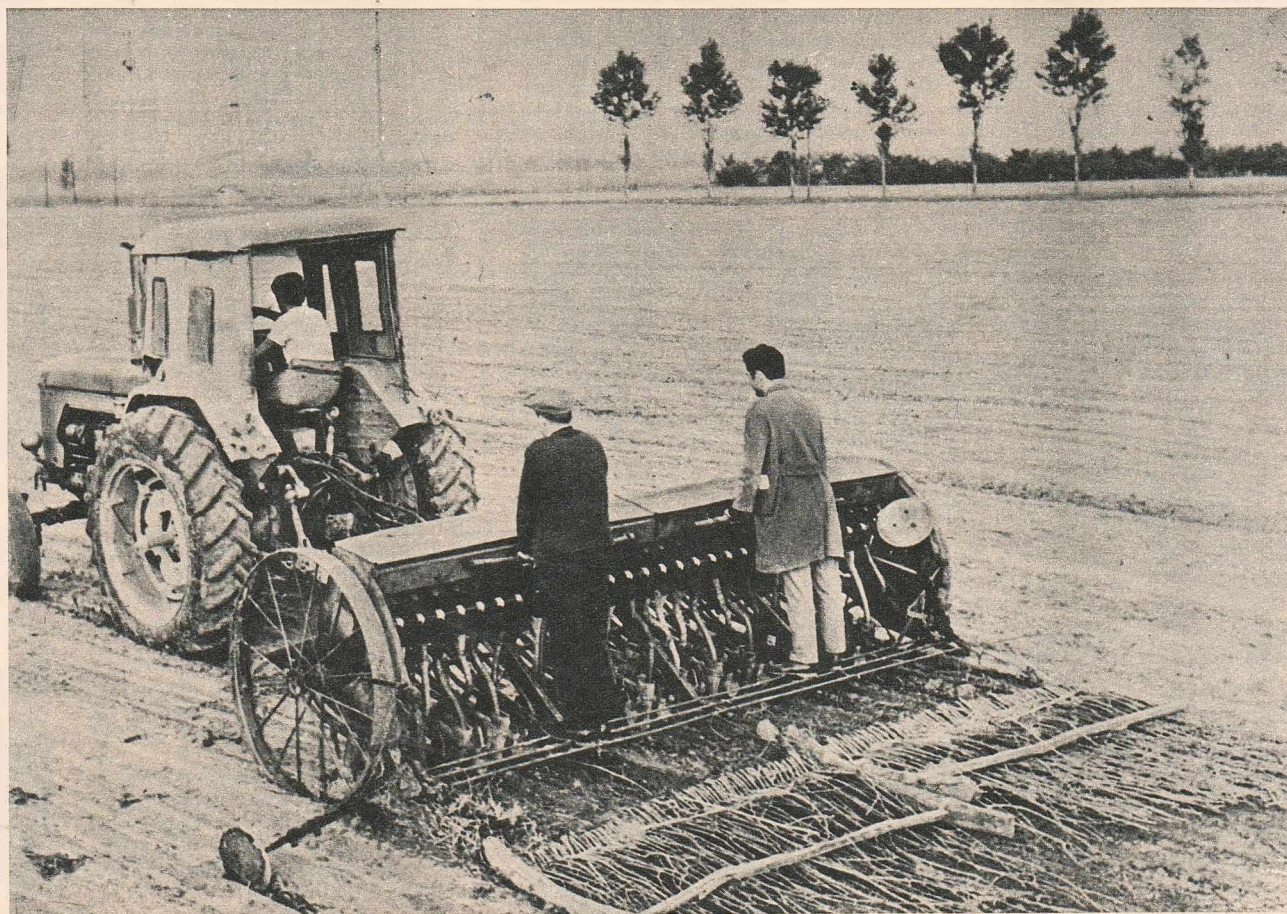
Porumbul, o altă cultură care concentrează în întreaga țară forțe importante de cooperatori și mecanizatori, constituie, de asemenea și la C.A.P.-Bragadiru, o bogăție care trebuie salvată de influența nefastă a ploilor. Sarcinile de plan vor fi nu numai realizate, ci și depășite, de pe fiecare hectar recoltîndu-se, la Bragadiru, în medie 3 500 kg. În sfîrșit, la ora cînd citiți aceste rînduri preocuparea tuturor lucrătorilor ogoarelor, a cooperativelor și mecanizatorilor este

pregătirea recoltei viitoare. În acest sens, pe fiecare parcelă zvîntată trebuie să pătrundă de urgență tractoarele în vederea pregătirii semănatului grîului.

În ciuda vremii capricioase, harnicii lucrători de pe ogoare vor dovedi o dată în plus hotărîrea lor fermă, urmată de fapte, de a îndeplini în bune condiții sarcinile agriculturii socialiste.

Zilnic, circa 300 de cooperatori sînt prezenți la lucru. Acest fapt a făcut posibilă recoltarea la vreme utilă a legumelor și livrarea lor fondului pieței.

Și în județul Ilfov, de unde vă prezentăm această fotografie, lucrătorii ogoarelor au trecut, după înlăturarea bălților de pe teren, la semănatul grîului, la pregătirea recoltelor anului viitor.

București, Piața Scintelii.

În vînt de la W. N. Zile rezervate spectacolilor. N. E. și 21 sîmbote.

t.i.b. '72

Cea de-a doua ediție a Tîrgului Internațional-București își va deschide mîine porțile. Pe o suprafață de 68 000 mp, în pavilionul central, în 22 pavilioane naționale și în aer liber expun 27 de țări, 943 de întreprinderi de peste hotare și 156 de expozanți români.

La această confruntare internațională de prestigiu din domeniul construcțiilor de mașini-unelte, transporturilor, mașinilor agricole, de minerit, instalații pentru hidro și termocentrale, instalații electrice și electronice etc., țara noastră se prezintă cu multe noutăți în «premieră mondială». Transpunînd în viață

sarcinile trasate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de modernizare și de mărire a numărului de sortimente în industria constructoare de mașini, în expoziție se află un număr însemnat de mașini noi, cu performanțe superioare, la nivelul tehnologiei mondiale.

Însemnătatea tîrgului este demonstrată și prin marele număr de beneficiari de pe cele mai diferite meridiane, care și-au anunțat sosirea, în vederea contractărilor de utilaje pentru țările lor. În acest scop, Camera de Comerț a creat posibilitatea pentru ca aceste contractări să se desfășoare în cele mai bune condiții.

La cea de-a doua ediție a sa, T.I.B. se aliniază cu cinste la nivelul celor mai prestigioase manifestări de acest gen.

un drum cu peripeții

De curînd a părăsit Constanța cu destinația Pitești acest colos lung de 22 m, înalt de 7 metri și cîntărind mai bine de 75 tone. Odată ajuns pe plaiurile argeșene, agregatul se va întrupa în organismul de oțel al ma-

relui combinat petrochimic piteștean. Pentru transportarea lui, șoferii Ilie Duca și Anghel Petre au folosit un trailer cu 32 roți, capabil de a dezvolta o viteză de 10—15 km/h. Din nefericire, drumul n-a fost lipsit de handicaturi imprevizibile, pentru înlăturarea cărora cei doi conducători auto au trebuit să dea dovadă de multă pricepere, tact și, mai ales, răbdare.

210 modele noi

Pătrundem, prin intermediul acestei imagini, în interiorul unui harnic colectiv de muncă — secția de confecționat tricotate a Fabricii de tricotaje-Miercurea Ciuc. De la începutul acestui an și pînă în prezent inventivitatea creatorilor de modele din cadrul

acestei fabrici a fost materializată în realizarea a 210 noi modele. Multe dintre ele sînt familiare și cititorilor noștri, întrucît peste 250 de articole au fost prezentate și în cadrul celui de-al 6-lea pavilion de mostre. Despre calitatea și competitivitatea lor poate vorbi o singură cifră: 30 la sută din producția fabricii din Miercurea Ciuc e destinată exportului.

eleganță și frumusețe

De curînd, pe Calea Victoriei, într-o nouă și modernă clădire cu 7 niveluri, a fost dată parțial în folosință «Casa Modei». Este vorba de noul complex de deservire a populației organizat de Uniunea cooperativelor meșteșugărești din București. În cele 300 de încăperi, peste 600 de cooperatori vor presta o mare varietate de servicii. Ideea de bază este ca acest complex să asigure — atît în domeniul vestimentației, cît și în ceea ce privește modelele de încălțăminte, marochinărie, lenjerie, tricotate, blănărie — produse superioare calitativ, unicate bazate pe modele originale create de cei mai buni meșteri.

Trebuie menționat în mod deosebit institutul de cosmetică, pentru îngrijiri corporale și coafură, condus de Ralița Niculescu, diplomată de la «Faculté de soins esthétiques de France». Numeroasele cabinete specializate, care ocupă un întreg etaj, sînt echipate cu aparatură ultramodernă.

Demn de subliniat este caracterul științific al îngrijirilor și tratamentelor. În cadrul institutului se află un cabinet medical cu aparatură specială pentru determinarea tipului de piele, absolut necesar unei îngrijiri adecvate, și laboratorul pentru preparate cosmetice care realizează rețete de mare eficacitate, a căror valoare a fost recunoscută la congrese internaționale de specialitate.

Personalul institutului — specializat la școli din țară și străinătate — pe lîngă îngrijirile de care am vorbit, colaborează cu fiecare clientă în parte la adaptarea coafurii și a machiajului, la sublinierea personalității, la scoaterea în evidență a frumuseții.

La parter s-a mai deschis un magazin de artizanat, care aduce o notă deosebită în această ramură, prin varietatea produselor, modul de prezentare și măiestria cu care este executat fiecare obiect în parte.

COPERTA NOASTRĂ

STELA POPESCU —
o inepuizabilă sursă de
farmec actoresc.

Fotografie de
S. STEINER

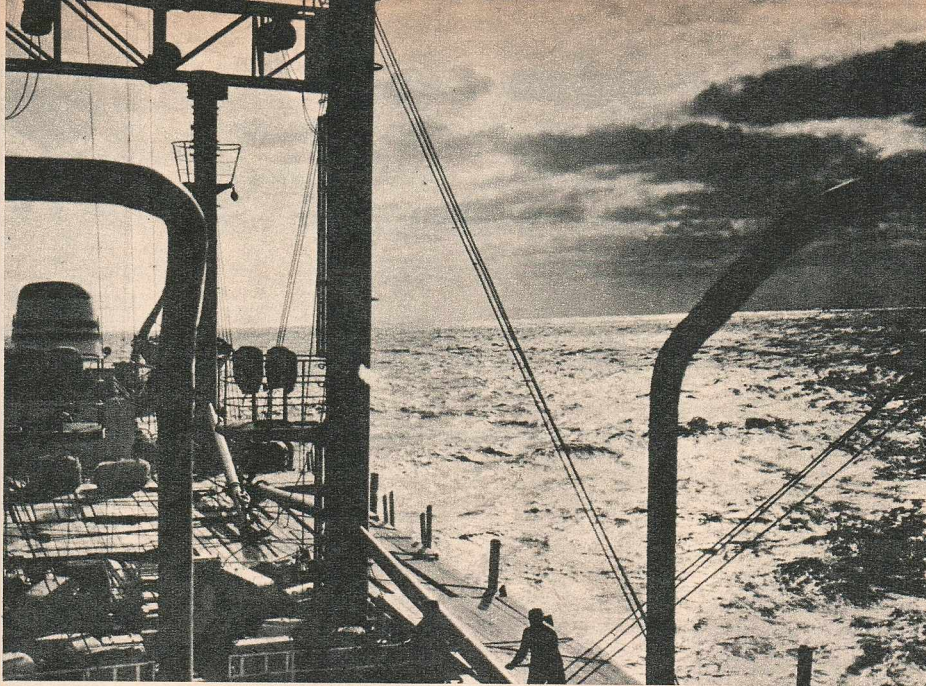
Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București,
Piata Școlii 1, Sectorul 1.
Căsuța poștală 4112. Of. 33
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Școlii»

**mai repede,
mai bine,
mai ieftin**

Colectivele de oameni ai muncii din industria județului Argeș au depășit sarcinile de plan pe primele trei trimestre ale anului în curs cu 136 000 000 lei la producția globală, 152 000 000 lei la producția-marfă și 201 000 000 lei la producția-marfă vândută și încasată. Potrivit calculurilor, volumul producției globale realizat în primele 9 luni din acest an înregistrează o creștere de 16,9 la sută față de cel obținut în primele trei trimestre ale anului trecut, iar productivitatea muncii de 10 la sută. De la începutul anului și pînă acum, industria argeșeană a furnizat suplimentar economiei naționale 1 414 autoturisme de oraș, 100 000 tone motorină, mari cantități de benzină, peste 3 000 mc cherestea și alte produse.

50 porturi în premieră

Rețeaua liniilor maritime deservite de echipajele flotei comerciale a Navrom-ului s-a extins considerabil în acest an, navele românești ancorind «în premieră» în 50 de porturi din lume. Printre acestea se află Pointe-Noire — Congo, Matadi — Zair, Calabar și Port Harcourt — Nigeria, Nouadhibou — Mauritania, Dar es Salaam — Tanzania, Oran — Algeria, Tanger — Maroc, Philadelphia, Houston, Kings-Bay, New

Orleans și Tampa — S.U.A., Badeck — Canada, Murmansk — U.R.S.S., Terneuzen — Belgia, Folkestone — Anglia, Drammen — Norvegia, Arhus — Danemarca, Caen — Franța, Tutun, Ciftlik — Turcia, Kavalla — Grecia, Ploce — Iugoslavia, Djakarta — Indonezia, Sakai — Japonia.

Extinderea activității flotei noastre maritime a fost posibilă datorită și înzestrării sale, în cursul acestui an, cu navele «Vrancea», «Dolj», «Tg. Jiu» și «Sălaj».

zau de cîmpie — obiectiv turistic, pe mai multe planuri

An de an, în prima jumătate a lunii mai, ip rezervația naturală de la Zau de Cîmpie (județul Mureș), pe o suprafață de aproape trei hectare înflorește un imens covor roșu-sîngeriu. La cea mai gîngășă adiere de vînt, firavele petale, aproape transparente, vibrează ca niște văluri mătăsoase de mireasă. Într-un limbaj mai prozaic este vorba despre o plantă foarte rară, *Paeonia tenuifolia* L, sau *bujorul românesc*, un străvechi element de stepă pontică.

Aici, la numai 21 km distanță de șoseaua internațională E-15 (pe porțiunea Cluj-Luduș-Tg. Mureș), se află unica stațiune intracarpatică în care această plantă legendară se menține din perioada călduroasă postglacială, de 10 000 de ani.

Tot la Zau de Cîmpie, sub tremurul unor oglinzi de apă ce se întind pe o suprafață de 350 de hectare, se află o autentică împărăție piscicolă.

Eleșteele de aici, lacuri de apă dulce, au și un farmec economic: transformate în crescătorii, ele furnizează imense cantități de crap, cu carne a naibii de gustoasă.

Un al treilea obiectiv turistic atractiv din această zonă este castelul pseudomedieval. Situat în parcul Bîrsana, străjuit de pini maiestuoși, acest castel găzduiește azi o casă de copii școlari.

Chiar dacă acest castel are patru turnuri, reprezentînd cele patru anotimpuri, 12 porți (lunile dintr-un an), 52 de camere (numărul săptămînilor) și 365 de ferestre (zilele anului) — lucru întîlnit de altfel la numeroase castele de tip feudal, cel din Zau nu poate fi socotit printre acestea, nu numai datorită stilului său eclectic, ci și faptului că a fost construit în plin secol XX (1910-1911). Așa că fantomele lipsesc cu desăvîrșire.

Oricum, mai mult sau mai puțin feudal, castelul de la Zau este un lăcaș ideal, elegant și bine întreținut, al celor peste 120 de fetițe între vîrste de 6 și 15 ani, care și-au găsit aici nu numai o școală-model, ci și un cămin, fiind înconjurate de căldura inimii educatoarelor, învățătoarelor și profesoarelor lor.

În fotografie: castelul de la Zau de Cîmpie.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

un muzeu

Am văzut deunăzi în cadrul unei vizite, din nefericire foarte scurtă, un ilustru așezămînt de cultură: muzeul din Turnu Severin. Situat, printr-o fericită coincidență, în preajma unei fascinante catedrale de civilizație socialistă, poate cea mai elocventă expresie a realizărilor vremii noastre: hidrocentrala de la Porțile de Fier, muzeul de alături, fruct al unor pasiuni colective, e o replică a Istoriei: trecutul explicînd prezentul și prefigurînd, prin date concrete, viitorul. Trecerea mea grăbită prin sălile acestei universități, ce își ține cursurile emoționante, atît în aer liber, fiindcă oferă privirilor tale surprinse vestigiile podului lui Apolodor din Damasc sau ale castrului roman, dar și în săli amenajate cu un desăvîrșit spirit științific, în care poți descoperi cele mai diverse informații privind viața oamenilor din această străveche parte a țării, scurturele mele popas prin liniștea și reculegerea înaltei școli mi-a impus cele mai felurite motive de meditație. M-a impresionat grija împinsă pînă la pietate a celor ce veghează la bunul mers al muzeului pentru cele mai modeste semne ale Istoriei, descoperite cu migală, păstrate cu o infinită dragoste, înfățișate zecilor de mii de vizitatori fermecați, ca într-o legendă vie și convingătoare, povestită cu har. Îți trebuie zile lungi, poate săptămîni, ca să te poți opri în fața tuturor exponatelor explicate cu inteligență și așezate în raturile lor cuminți după un plan bine cumpănit, fiindcă povestea dăruită retinelor noastre seduse începe din negura preistoriei înviate, de la primele semne îngropate în taina pămîntului de oameni ce au trăit, sperat și creat în această parte a lumii.

M-am gîndit apoi și am admirat modestia unui colectiv restrîns care muncește devotat și tenace la întreținerea și amplificarea muzeului conceput ca o operă vie și în plină extensie chemată să țină pasul vremii și să beneficieze, fertil, de toate achizițiile științei contemporane. Dar mai ales m-au bucurat dragostea și mîndria cu care este privit muzeul de forurile de partid și de stat. La cîteva sute de metri de ulcioarele neolitice sau de uneltele miraculoase ale epocii bronzului spumegă Dunărea stăvilită în baraj sau trec, prin somptuoase ecluze, vapoarele. La cîteva sute de metri de «cetatea luminii» își dorm somnii lor milenar pietrele podului peste care au trecut legiunile lui Traian.

Confruntarea acestor două vîrste ale Istoriei, deopotrivă iubite, se numește civilizație. Și nimic nu mi s-a părut mai demn de acest termen decît următorul amănunt. În zilele în care am vizitat muzeul, primul secretar al județului era împovărat, ca pretutindeni, de griji multiple: recolta ce trebuia strînsă, ploile potrivnice, măsuri de prevenire a unor eventuale inundații și altele altele ne-numărate probleme de interes capital cîte ridică viața unui județ în plină dezvoltare. Se gîndea însă ca la anul sau poate mai devreme să ridice un cămin cu cîteva zeci de camere: să vină copiii din toate colțurile țării să stea în muzeu o săptămînă și să se împărtaşcă de comorile lui. Și am înțeles, încă o dată, că socialism și cultură sînt nu două noțiuni complementare, ci una singură, plină, amplă, de un mirific, nepuizabil, conținut.

«Se impune să acționăm energic și permanent pentru înnoirea produselor, reproiectarea mașinilor și utilajelor, perfecționarea tehnologiilor de fabricație, îmbunătățirea substanțială a calității tuturor produselor.»

NICOLAE CEAUȘESCU: Raport la Conferința Națională a P.C.R. — 19—21 iulie 1972

O creație unilateral stimulată

de V. SAVIN

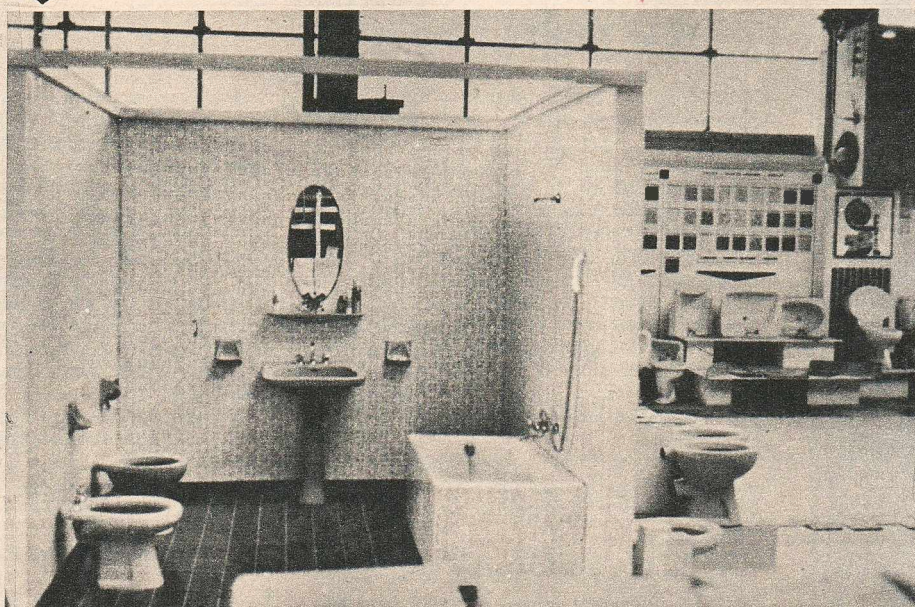
Documentele Congresului al X-lea al P.C.R., ale Conferinței Naționale din iulie a.c., ca și ale diferitelor plenary ale Comitetului Central al partidului au analizat de tot atâtea ori problemele de bază ale construcției noastre socialiste, stabilind principii și măsuri concrete în vederea îndeplinirii sarcinilor ce revin industriei noastre în etapa actuală. Printre ele, un loc de seamă îl ocupă găsirea celor mai bune căi de permanentă diversificare și înnoire a produselor, de îmbunătățire a calității lor, de perfecționare a tehnologiilor, de satisfacere maximă — și cu maximă eficiență economică — a cererilor beneficiarilor interni sau externi.

În vederea realizării acestor deziderate de primă importanță, fără de care progresul industrial este de neconceput, partidul și statul nostru au inițiat și sprijinit organizarea în unitățile industriale a laboratoarelor de creație — veritabilele microinstitute de cercetări și proiectări, menite a valorifica în cel mai eficient mod cu putință pricepera, talentul și inițiativa inginerilor, tehnicienilor, economiștilor și muncitorilor din respectivele întreprinderi.

ARTĂ + TEHNICĂ + CALCUL ECONOMIC

CESAROM — articole de faianță și ceramică fină pentru construcții — este o marcă ce-și câștigă tot mai mult prestigiu. Obiectele sanitare, placajele de ceramică, plăcile de faianță și de gresie, ca și

Vă place această cameră de baie? Credem că da. Ne pare însă rău că nu am putut să v-o redăm într-o fotografie în culori; sîntem convinși că ar fi întrunit și mai multe sufragii. Nu vă sfătuim însă să cereți constructorilor noilor dv. apartamente sau să căutați în magazinele de specialitate plăci de faianță decorată, lavoare cu piedestal, vase W.C. și bideuri cu decorație în relief etc., deoarece nici C.S.E.A.L., nici Ministerul Comerțului Interior nu «îndrăznesc» să le contracteze...

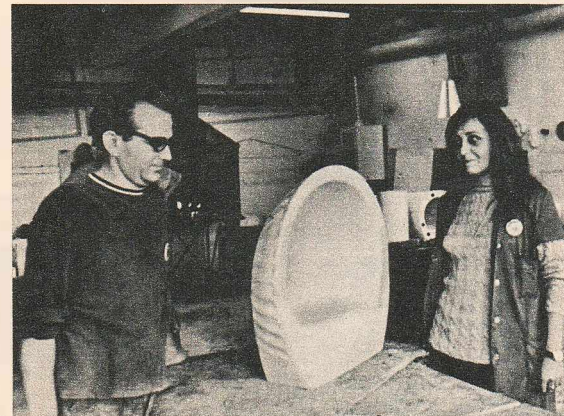
tuburile de gresie produse de fabrica de pe platforma industrială Militari sînt apreciate și mult solicitate de constructorii noștri, ca și de numeroși parteneri de peste hotare, inclusiv din unele țări europene cu vechi tradiții în acest domeniu (Franța, Belgia, R.F.G. ș.a.).

Cu toate că produsele CESAROM cunosc o largă solicitare, conducerea întreprinderii, a centralei industriale și a ministerului tutelar au ajuns de mult la concluzia că înnoirea și îmbunătățirea calității lor reprezintă o necesitate stringentă. Pentru satisfacerea ei, încă din noiembrie 1971, în întreprindere a fost organizat un atelier de creație — sub denumirea de «Atelier de cercetare și promovare a vânzătorilor» — căruia conducerea fabricii i-a acordat o permanentă și susținută atenție.

Funcționînd cu o serie de experimentați și talentați specialiști — un inginer chimist, un plastician, absolvent al institutului artistic de specialitate, încă un cadru cu studii superioare ce se ocupă în mod special de problemele legate de vânzări, un tehnician arhitect specialist în munca de cercetare-concepție și 15 muncitori calificați (laboranți) — atelierul, subordonat serviciului tehnic și îndrumat îndeaproape de directorul întreprinderii, tov. ing. Marin Cristea, își aniversază curînd un an de activitate cu o serie de realizări meritorii.

Pornind de la ideea că în domeniul obiectelor sanitare și al placajelor și plăcilor de faianță și gresie un rol important îl joacă și moda, specialiștii chemați să îndeplinească sarcinile acestui atelier au căutat să se pună la curent cu ce «se poartă». În condiții destul de precare — nu ne referim la faptul că nici unul dintre acești specialiști nu a făcut vreo călătorie de studii în țările cu cea mai bogată experiență în domeniul respectiv, ci la acela că nu dispun nici măcar de abonamente la cîteva publicații străine de specialitate — ei au căutat să afle pe cele mai variate căi tendințele noi din ramura lor de activitate, și punînd la bătaie toate resursele de imaginație creatoare, pricepere tehnică și competență economică de care dispun, au și înscris în palmaresul lor o serie de realizări ce merită a fi consemnate.

În domeniul articolelor sanitare obiectivul vizat era realizarea de lavoare și alte articole sanitare, ca și de diverse accesorii (savoniere, cuiere, etajere ș.a.) în forme noi și într-o paletă coloristică mai largă, corespunzătoare cerințelor — extrem de

Înginera chimistă Iri Popescu, șefa atelierului de cercetare și promovare a vânzătorilor de întreprinderea de produse din ceramică și faianță pentru construcții București, și modelorul Dumitru Babeș ne prezintă lavoarul-scoică parte a garniturii «Lucu 8» piese, cu decorație în relief, pentru camerele de toaletă, afla în curs de realizare.

de H. DONA

variate — ale pieței externe. În ceea ce privește plăcile de faianță și de gresie, problemele cu care erau confrunțați constau în: adaptarea la producția lor a unor coloranți indigeni; realizarea plăcilor de faianță decorată; punerea la punct a tehnologiei fabricării unor plăci cu «distanțieri» care ușurează montajul, ridicând mult productivitatea muncii montorilor; producerea de plăci din gresie glazurată și gresie decorată; obținerea unei game largi de plăci de gresie de cele mai variate dimensiuni, diverșii parteneri externi solicitând — în funcție de tradiția fiecărei țări în parte — plăci cu suprafețe și grosimi diferite. Aceeași problemă — a dimensiunilor — s-a pus și în ce privește tuburile de gresie. În plus, atelierul a mai primit sarcina să realizeze, la început la cererea industriei noastre siderurgice (Combinatul siderurgic din Galați), acum și pentru export, un sortiment nou: piesele trase din gresie antiacidă, cu rezistență la șocurile de temperatură, la agenți chimici etc., folosite la placările bazinelor care lucrează în «medii agresive».

Precum e ușor de înțeles, pentru realizarea acestor produse a fost necesar să se apeleze la cele mai variate calități ale celor ce lucrează în acest atelier: talentul artistic pentru realizarea formelor noi, a desenelor și a coloritului obiectelor sanitare, a plăcilor de faianță și de gresie; cunoștințele în domeniul chimiei pentru adaptarea coloranților și cele în domeniul tehnicii fabricației pentru realizarea noilor dimensiuni și adaptarea modelelor nou create la tehnologia de care dispune întreprinderea sau, invers, transformarea acestei tehnologii (modelarea, uscarea, glazurarea și arderea produselor) pentru a se putea realiza în producția de serie noile modele; în sfârșit, cunoștințe de marketing pentru a se produce în ton cu «moda», pentru a veni în întâmpinarea cererilor beneficiarilor din diferite țări. Și toate acestea în condițiile păstrării și chiar îmbunătățirii calității produselor (colorit, rezistență etc.) și ale unui preț de cost care să permită competitivitatea pe piața internațională.

DE CE NU ȘI ÎN APARTAMENTELE NOASTRE?

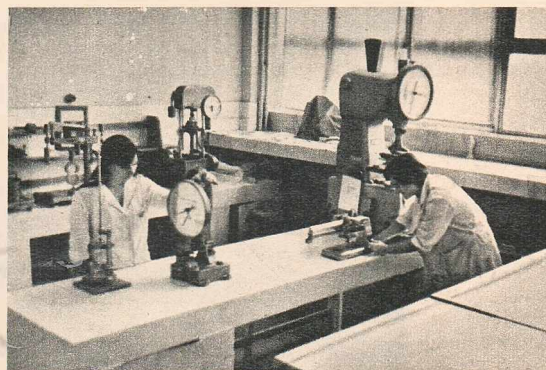
La dispoziția acestui atelier de creație stau toate mijloacele de care dispune întreprinderea: laboratorul central al fabricii, atelierul de modelaj, stația-

pilot, spații de lucru și de expunere a produselor etc. Șefa serviciului tehnic, ing. Adriana Dinescu, conlucrează îndeaproape cu șefa atelierului de creație, ing. Irina Popescu, și cu colaboratorii acesteia, artistul plastic Iulian Teodorescu, tehnicianul arhitect Ștefan Nițulescu, modelorul Dumitru Babeș și ceilalți.

În primele sale 10 luni de activitate atelierul a realizat un nou tip de spălător de bucătărie, din porțelan, care a fost omologat și a și intrat în producția de serie, precum și patru tipuri de obiecte sanitare. Ele sînt produse în 7 culori, dintre care două sînt culori noi: «whisky» și verde-turcoaz. În ce privește plăcile de ceramică, cu excepția culorilor roșu și oranj, s-au asimilat toate nuanțele cerute de beneficiari: vreo 80 la număr; prin diverse combinații, acest număr poate fi ridicat pînă la cifra de 1 000! Atelierul a organizat cu forțe proprii un laborator de serigrafie care poate realiza decorarea plăcilor de faianță cu orice desen creat de artiștii întreprinderii sau solicitat de beneficiari. Iar acelor care au admirat plăcile de gresie decorată ce înfrumusețează cele mai noi construcții din Mangalia-Nord, Jupiter, Olimp etc. (și mulți specialiști nu au vrut să creadă că nu sînt importate din Italia!) le aducem la cunoștință că ele sînt tot creația acestui atelier. Și în curînd vom putea admira, în sala de expoziție a acestui atelier de creație, garnitura «Lux», cu lavoarscoică cu pedestal și încă alte 7 piese pentru camera de toaletă cu decor în relief, în diferite nuanțe coloristice, aflate în curs de execuție.

Din păcate — a cita oară trebuie consumatorii să constate aceasta?! — în magazinele de specialitate, și cu atît mai puțin în apartamentele ce se construiesc în toate orașele țării, aflăm aceleași și aceleași lavoare, spălătoare de bucătărie etc., ale căror forme și (lipsă de) colorit ne plictisesc de cîteva zeci de ani. Noile produse intrate în producția de serie nu sînt solicitate decît de parteneri de peste hotare. Comerțul interior, întreprinderile aparținînd Ministerului Construcțiilor Industriale sau cele ce depind de Comitetul de Stat pentru Economia și Administrația Locală se mențin în rezervă, le e teamă de ceea ce e nou.

Fabrica întâmpină greutăți în omologarea, pentru piața internă, a unora dintre aceste produse, în obținerea de noi standarde sau norme interne departamentale, în fixarea prețurilor de vînzare etc.

Creatorii noilor produse ceramice au la dispoziție laboratoare înzestrate cu aparatură modernă, o stație-pilot, ateliere, materiale și utilaje de tot felul. În imagine: o sală a laboratorului central al întreprinderii.

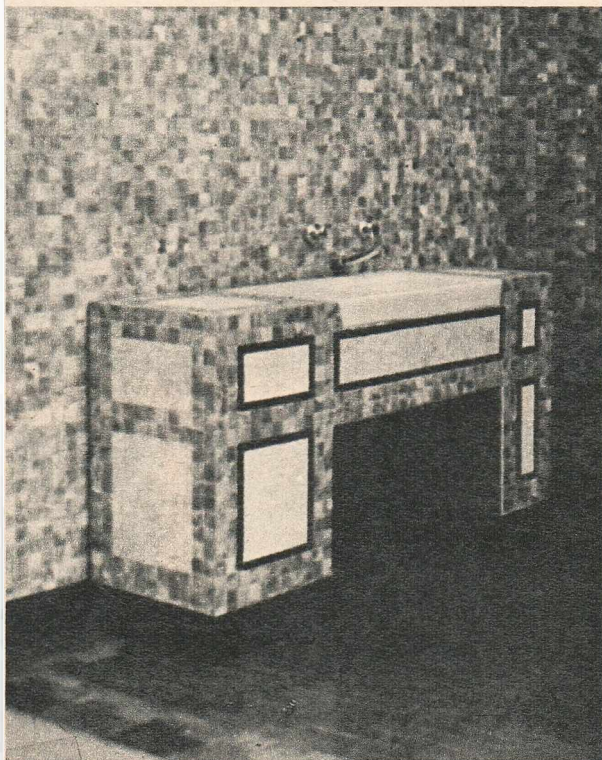
Și interesant este faptul că în majoritatea cazurilor nu se ajunge la prețuri mai mari sau, în cel mai rău caz, la un preț cu un procent neînsemnat mai ridicat decît al produselor de rutină. Fiind vorba de dimensiuni și greutăți egale, de cantități de materii prime și materiale ca și de volume de muncă identice — fie că se produc obiecte de a căror formă și colorit ne-am plictisit de mult, fie că, dimpotrivă, se execută modelele noi, mai frumoase, care ne-ar împodobi în alt fel apartamentele — costurile sînt aceleași sau foarte apropiate. Dar rutina, comoditatea, teama de nou și — de ce n-am spune-o? — birocrăția, ne lipsesc de aceste mici bucurii ale decorului nostru casnic. Și e păcat. Păcat și pentru noi, și pentru munca talentatului colectiv de la CESAROM, ale cărui satisfacții nu sînt din această cauză deplinite.

Un articol apărut nu demult în revista noastră cu privire la modalitățile de organizare eficientă a ședințelor a stîrnit interesul cititorului P. Vrăbiescu din București. «Nici nu mi-aș fi închipuit, scrie dumneasa, că poate exista o analiză științifică, riguroasă, a modului de organizare, desfășurare și fructificare a ședințelor...», că există metode serioase prin care poate fi sporită considerabil eficacitatea ședințelor și redusă durata lor... Pînă acum credeam că ședința e doar un fel de a sta de vorbă — cu mai mult sau mai puțin folos... Există oare și alte studii privind perfecționarea altor sectoare ale birocrăției? Să ne înțelegem: în primul rînd, o ședință eficientă — în sensul în care se vorbea în articolul amintit — nu are nimic de-a face cu birocrăția, ci e o formă de activitate practică și absolut necesară pentru buna desfășurare a muncii utile, iar în al doilea rînd — birocrăția, ca atare, nu trebuie perfecționată, ci eliminată. Într-o organizare modernă a producției, distribuției și serviciilor, activitatea de evidență și control este preluată tot mai mult de către mașini și calculatoare și simplificată la maximum (mai ales prin eliminarea verigilor parazitare, a serviciilor care se «deserves» unele pe altele, umflîndu-se reciproc). Într-o întreprindere modernă sectoarele care cresc cel mai mult nu sînt cele care manipulează hîrtii, ci sectoarele de concepție, de studii, de prognoză, adică acelea care folosesc ca materie primă inteligența. Revenind la întrebarea tov. P. Vrăbiescu, am putea să-i amintim că știința organizării și conducerii economiei a dobîndit în lumea contemporană o pondere excepțională.

Sugestia cititorului Grigore Tomșa din Cimpulung Moldovenesc de a introduce o rubrică permanentă de proverbe nu ni se pare demnă de a fi reținută. Mai folosim și noi cîte un proverb cînd se ivește ocazia, dar o rubrică permanentă prea ni se pare că aduce aminte de calendarele sătești de pe vremuri. Mai ales că nu împărtășim nici părerea tov. Tomșa după care «toate (sublinierea ns.) proverbele constituie precepte de conduită morală inegalabilă». Chiar toate? Chiar și «fă-te frate cu dracu' pînă treci puntea», «capul plecat, sabia nu-l taie», «femeia nebătuță e ca moara neferecată» și altele sute de același fel? Proverbele, ca și oricare alte creații ale spiritului omenesc, sînt determinate de anumite împrejurări istorice și sociale, exprimă o experiență legată de un mod sau altul de viață, fatalmente trecător. Nu e de mirare deci că atîtea proverbe create în alte timpuri și în alte condiții nu mai corespund normelor noastre etice, concepției noastre despre lume. Îmbucurător și demn de semnalat este faptul că totuși atîtea și atîtea proverbe vechi își păstrează pentru noi înțelepciunea și actualitatea.

Cititorul C. Floricel din Turnu Măgurele ar vrea să știe ce se mai aude cu cinematograful în relief și dacă s-au făcut ceva progrese în ce privește cinematograful «mirositor», cinematograful «tactil» etc. Ce să răspundem? Mare lucru nu prea se aude în legătură cu aceste miraculoase inovații. Anumite experiențe lansate cu mare tam-tam în urmă cu cîteva ani au fost, pare-se, abandonate. Cauza trebuie căutată nu atît în imposibilitatea găsirii unor soluții tehnice, cît, mai probabil, în faptul că oamenii s-au convins că asemenea perfecționări nu perfecționează în fond nimic (din punct de vedere artistic), că ele sînt adaosuri inutile la o artă constituită, care are propriile ei mijloace de expresie, perfect integrate. Astăzi, după peste patruzeci de ani, ne dăm seama că introducerea sunetului (și a vorbei) nu a «perfecționat» cinematograful, mut pînă atunci, ci a ucis o artă care-și găsisese limbajul propriu și începuse să se afirme ca una dintre marile izbinzi ale spiritului omenesc, pentru a da naștere unei alte arte, cinematograful sonor, care a trebuit și el să străbată o lungă perioadă de căutări pînă să-și definească structurile.

Cititorul Alexandru Ambăruș din Tg. Ocna, în dorința de a ne ajuta să economisim spațiu la rubrica «Cititori către cititori» (între timp, problema a fost măcar parțial rezolvată), vine cu propunerea ca «toți cei care vor să-și vadă adresa în «Flacăra» să fie nevoiți să facă un abonament la revistă». Nu putem fi de acord; sîntem foarte bucuroși cînd cineva se abonează la «Flacăra», dar revista aparține în egală măsură tuturor cititorilor ei, abonați sau neabonați.

O altă realizare a artiștilor și tehnicienilor de la I.P.C.F.C. — București: spălătorul de vase montat într-o masă îmbrăcată cu placaj ceramic.

Lavuarul cu pedestal este mult solicitat la export.

ÎN VASTA OPERĂ CONSTRUCTIVĂ DE SPORIRE A CAPACITĂȚILOR DE PRODUCȚIE DE ENERGIE ELECTRICĂ — ÎN CONCORDANȚĂ CU NECESITĂȚILE ECONOMIEI NAȚIONALE — UN LOC IMPORTANT ÎL ARE EDIFICAREA DE NOI ȘI PUTERNICE HIDROCENTRALE. DIN SALBA IZVOARELOR DE ENERGIE ȘI LUMINĂ CARE PRIND VIAȚĂ ÎN ACEST CINCINAL NE-AM OPRIT LA MARILE LUCRĂRI DE PE SOMEȘ.

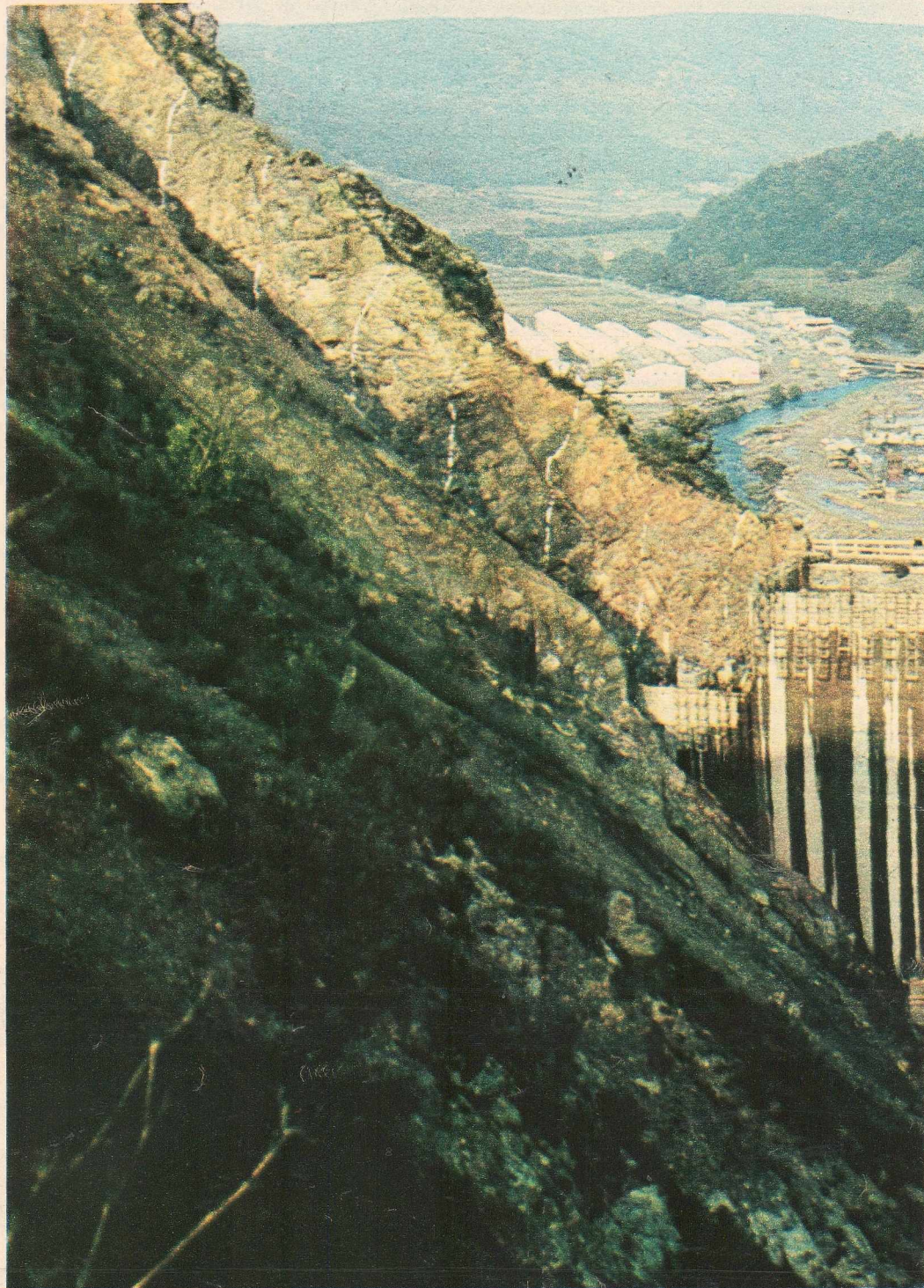

TOAMNĂ SPECIALĂ PE SOMEȘ

Fotografii de Elena GHERA
cu ceva explicații de Nelu IONESCU

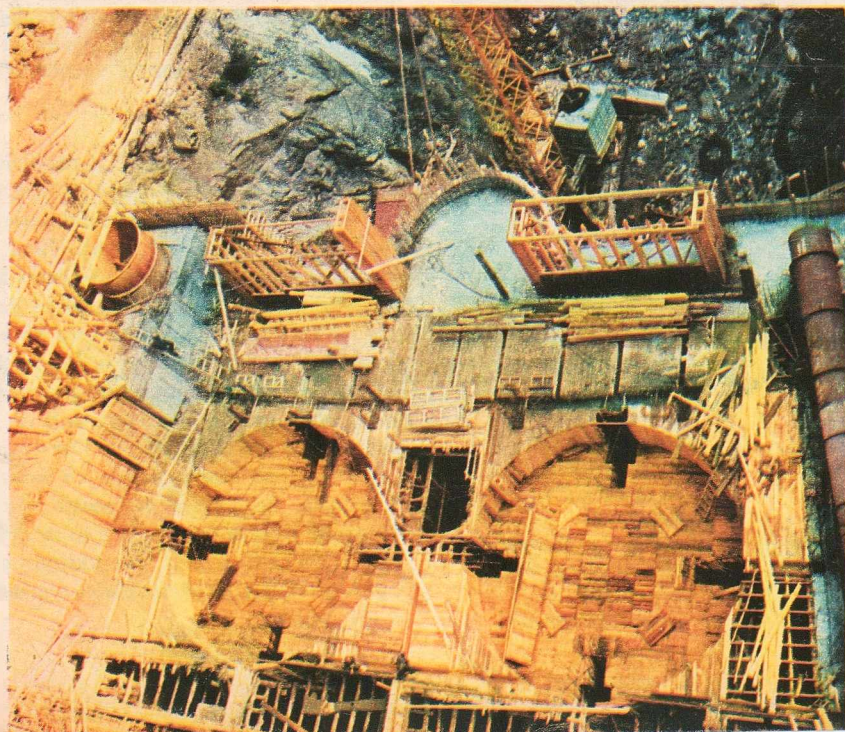
Vă mărturisesc, eram totuși îngrijorat. Pentru că femeile acelea brunete, frumoase, cu ochii vii și gesturi categorice, se pricepeau — în ciuda modestiei lor — prea bine să-și aleagă dar și să-și pregătească culorile pentru covoarele și toate celelalte țesături ale lor. Roșu din sovîr, galben din drobșor, negru din scoarță de arin. Natura e plină de daruri însă trebuie să-i fii credincios, să faci casă bună cu ea sute și mii de ani, numai așa — cum au procedat muntencele acelea — poți să-i afli tainele.

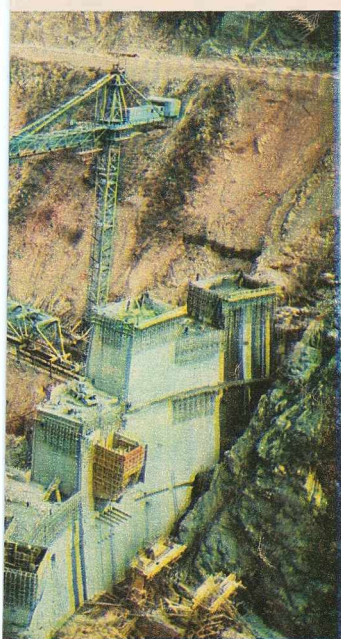
Vă mărturisesc, eram totuși îngrijorat. Dar fotografiile Elenei mi-au liniștit sufletul. Pentru că — iată — culorile de toamnă ale Apusenilor și ale Someșului n-au fost alterate. E adevărat, frumusețea locurilor a fost modificată dar nu în rău. Important și minunat — acum cînd lucrurile au prins bine contur, o putem spune — e că fuziunea dintre

▲ Someș — o dovadă de măiestrie matură pentru constructorii noștri hidroenergeticieni.

Pe Someș, încă un exemplu concret al maturității școlii noastre de construcții hidroenergetice. ▶

*Roșu din sovîrv,
galben din drobșor,
negru din
scoartă de arin.
Vă mărturisesc,
eram totuși
îngrijorat.*

*Îmbinarea fericită
a peisajului
sălbatic străbun
cu cel industrial,
modern —
iată o treabă
doar pentru artiști.*

trecut și viitor, dintre munte și baraj, dintre pastoral și industrial s-a făcut și se face pur și simplu artistic. Fără cicatrice și fără dezacorduri.

E acesta un semn de măiestrie. Pentru Tudor Morar, Vasile Pomeanu, Ignat Biro, Ioan Beșu, Martin Balint, Ilie Șerban, Augustin Duruș, Vasile Călin, Radu Scutelnicu, Anton Molnar, Pavel Oșet, Ion Istrate. Pentru toți cei opt mii de oameni care — fie Eroi ai Muncii Socialiste, fie ingineri-șefi, fie ingineri pur și simplu, fie mineri, betoniști, buldozeriști, excavatoriști, dulgheri, șoferi ori de alte meserii — și-au alăturat numele pentru totdeauna de schimbarea la față a Someșului. Pentru cei mai bine de opt mii de oameni veniți din Moldova, din Muntenia, din Oltenia și din toate celelalte colțuri ale țării — veniți împreună cu școala Biczului, a Bistriței-aval, a Argeșului și a Porților de Fier; veniți cu o experiență de ani lungi pe șantier și cu un entuziasm de brigadieri-puștani de la Salva-Vișeu — ca să făurească Transilvaniei cea dintâi rețea hidroenergetică a sa.

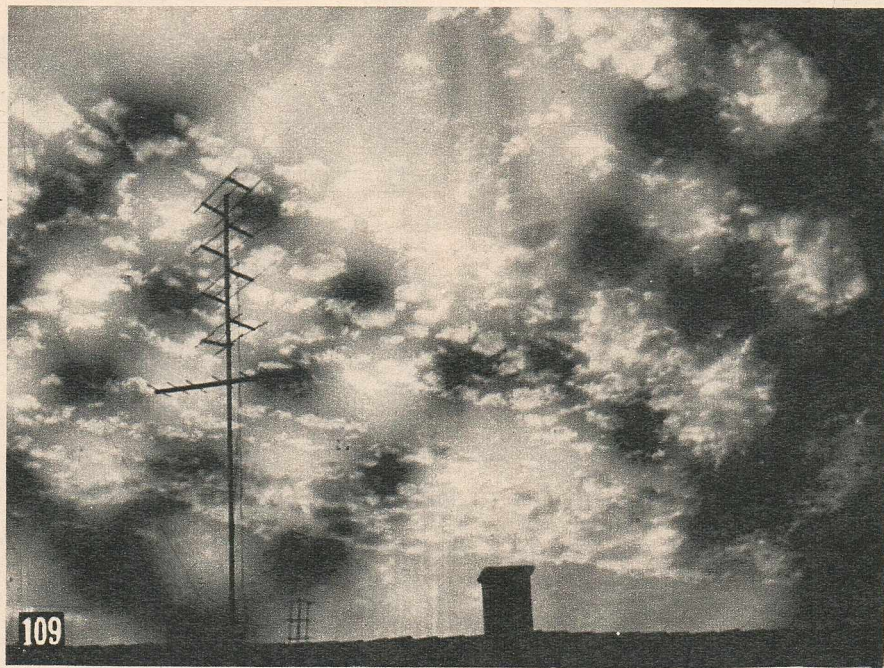
Am să vă relatez într-un alt reportaj despre coloniile pentru constructorii de la Gilău, Tarnița, Someșul Rece, Fereastra Leșului, Mărișelu; altă dată despre casele «cu apă caldă și rece de la centrala termică»; altă dată despre școala, grădinița, cantina-restaurant, magazinul, cinematograful și terenurile de volei și tenis; altă dată despre șoselele care au schimbat, în mîntea moșilor, noțiunea milenară de drum de coastă; altă dată despre Belazuri și Tatre, autoscrepere și buldozere, macarale și excavatoare.

Am să vă relatez altă dată despre viteza de lucru de 110 și chiar 120 metri de galerie pe lună, față de cea de 10 metri cu care se înainta la Bicz; altă dată despre străpungerea frontului intern al conductei forțate cu o lună mai devreme; altă dată despre străpungerea aducțiunii secundare cu 25 de zile mai devreme; altă dată despre terminarea castelului de echilibru cu 13 luni mai devreme; altă dată despre îndeplinirea — la Mărișelu — a planului anului acesta doar în șapte luni; altă dată despre viteza de creștere a barajului de la Beliș spre 92 de metri, cât va fi cota sa finală; altă dată despre agregatele de prestigiu făcute tot de noi pentru centrala subterană de la Mărișelu. Am să vă relatez altă dată despre toate acestea și altele, enorm de multe.

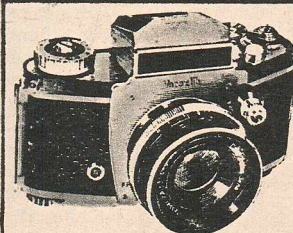
Dar acum, iertați ochii și sufletul meu de coeficienți. Lăsați-mă să visez — doar timp și spațiu de două pagini — la toamna aceasta de pe Someș. La toamna aceasta specială în care am găsit și în Apuseni certitudinea maturității noastre de constructori dar și de artiști. Certitudinea că muntele nu va fi urîțit de cerințele noastre de oameni moderni.

Lăsați-mă să visez la imaginea — oglindită în trei lacuri făcute de noi — a muntelui aceleia, cu ie de în fără broderii, care, doar peste câțiva ani, își va opri calul sus pe coama barajului-munte, va descăleca, va duce buciumul la buze și va anunța hăuit că acei opt mii de artiști-constructori au plecat, lăsînd sus, în Apuseni — în grija lor, a moșilor — doar un singur muncitor industrial: Someșul.

concurusul nostru
cea mai frumoasă
FOTOGRAFIE

- 109) De la fereastra mea...
Ing. MIHAI FRANGOPOL — Arad
110) S-a terminat vacanța
VICTOR CĂLIN — Pitești
111) La scăldat
KOVACS LASZLO — com. Ocland-
Harghita
112) Fratii
KONCZ FRANCISC — Gherla

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
citorului

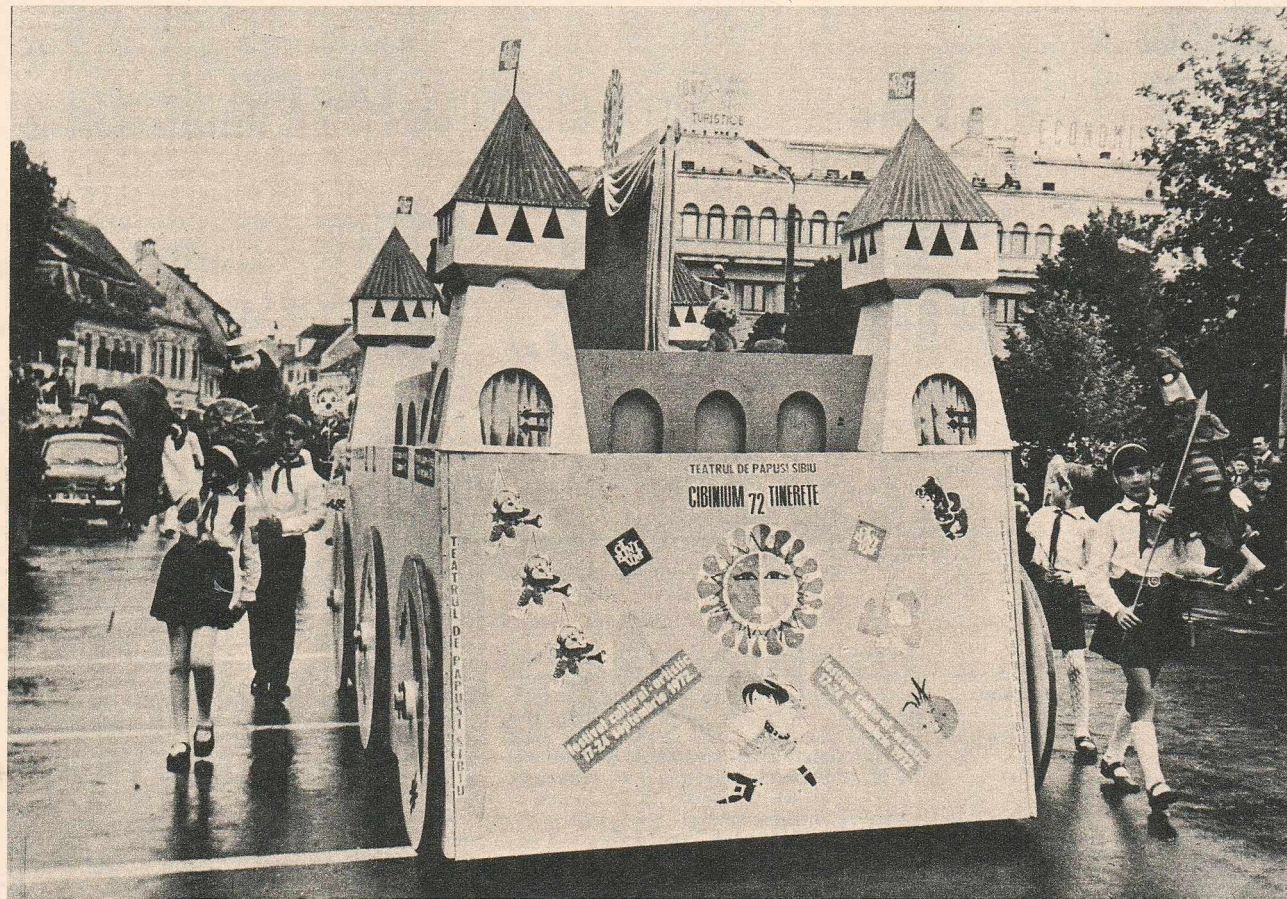
Păpușile și actorii

Sanda FAUR — Fotografie de F. NUSS

De o vitalitate artistică nedezmințită nici acum, la cea de-a cincea ediție a înfruntând cu seninătate un cer posac și o ploaie mocănească ce puteau să-i nprimită nu o dată manifestările gândite anume pentru marile piețe și parcuri, -o atmosferă extrem de sibiană — adică de o expansivitate stăpinită, care simte nevoia unei publicități volubile ori a unei agitații vizuale foarte chemăre — Cibinium '72 ne-a oferit, timp de 10 ore în fiecare din cele 7 zile ale sale, esfrșită suită de spectacole, concerte, expoziții, concursuri, dezbateri, simioane etc., etc. Nu mai e cazul, acum și aici, să reluăm firul acestui festival are s-au investit — de cele mai multe ori cu folos — atâtea energii intelectuale organizatorice, presa cotidiană a făcut-o la timpul său; dar nu putem trece te ideea excelentă de a închina tinereții Cibinium-ul acestui an și de a strînge jurul acestei idei întreg mănunchiul voluminos al acțiunilor sale, profilate gală măsură pe dezbateri ideologice și pe spectacol artistic. O să ne îngăduim i să raportăm la această idee-nucleu puținele însemnări de față (reduse, fatalnte, doar la una dintre zonele festivalului și noi ne-am oprit la cea rezervată trului) tocmai pentru că nu putea exista o perspectivă mai generoasă, mai chisă viitorului decât cea a tinereții, mai ales în această specie artistică — na — în care ne putem realmente mîndri cu izbînzi, talente, instituții, dar și substanțiale investiții oficiale...

Păpușile

șadar, printre acțiunile speciale ale niium-ului, un festival al teatrelor de uși. Și încă în aer liber, în cetate, în ale publice. În mijlocul multîmilor deci, și în bilciurile de odinioară — al multi-r aflate pe toate treptele vîrstelor și se magnetic de candorile, și de verva ică, și de pitorescul plastic al acestui de artă care recheamă în fiecare din ingenuități nebănuite sau uitate. Zece cele douăzeci de teatre din țară au uns, cu spectacole mai vechi sau mai apelului și tematicii festivalului, — tradi-folclor, basm-legendă — tematică ent pasionantă și bine intenționată, — așa cum s-a văzut — foarte în afara de tinerețe proiectată în viitor a Cibi-n-ului '72. Afișul festivalului, ca și :tacolele sale, ne-au plimbat cu obstina-de cite 2-3 ori pe zi, într-un străvechi ers pastoral, în care cîntă din fluier ânași, pasc miorite, se bat voini-e haiduci ori se ofilesc Cosinzene, o lume proiectată cu voluptate semăn-ito-paseistă într-un trecut de poveste, o lume în care eroii din pînză de sac arton vorbesc în versuri patetice și oină în tonalități baladești. Fără îndoială n asemenea repertoriu își are publicul — desigur, mai ales preșcolar — dar n să cred cu tărie că unui tineret atît vine înfipt în prezent și preocupat pînă oesie de tehnică și sport i se adresează : mai eficient o dramaturgie de actuali-vie și imediată, de acțiune, de umor, satiră. Văzute una după alta, o zi după toate aceste basme urcate pe scenă lcațuiau într-o suită de tablouri vivante, date într-un soi de romanțiozitate retori-i desuetă, în care nota dominantă era, nod paradoxal, lipsa de autenticitate itică, căutarea înverșunată a unor forme ilite ce rămîneau pur formale pînă la ă — multe ajungînd la hipertrofierea r soluții plastice artificioase, frizînd ori chiar ilarul. Păpușa — firește, cea ligit și modern stilizată, păpușa capa-de expresie și trăire scenică — a fost, păcate, elementul cel mai puțin prezent cest festival păpușăresc. Pe scenă au at oamenii și măștile, într-o imbinare ori armonioasă (ca în spectacolul con-ștean «Dulce ca sareau», în frumoasa nografie a lui Eustațiu Gregorian) dar mai adesea dezolantă (ca în spectacolul ăuan) sau de compromis (în spectacolul

craiovean «Traista fermecată»); pe scenă s-a încins, la vedere, rivalitatea aprinsă din- tre om și păpușă. rivalitate din care păpușa a iesit învinsă (în spectacolul piteștean «Iancu Jianu») sau definitiv anulată (în spectacolul gălățean «La fagul cu frunza lată»). Străduindu-se să îmbrace într-o plastică cit mai «altfel», mai nouă, mai aparte, niște piese care nu străluceau prin noutate, sau bogăție de idei, s-a ajuns la un evident divorț între scenografie și text, la gratuități plastice, la — să spunem cuvîntul — formalism. Neglijată uneori pînă la anihilare, interpretarea actoricească, vocile păpușilor — adică însăși trăirea lăuntrică a personaje-

lor — se reduceau adesea la o lectură lineară, sau naiv înflăcărată, sau pitigăiat-alin-tată, sau dur-ingroșată etc., etc — năclăită și ea prin-o imprimare pe benzi proaste, hîriitoare. În condițiile unei săli improprii (pentru că ploaia a ratat buna intenție inițială a festivalului în aer liber, ceea ce nu a fost totuși totdeauna în dezavantajul spectacolelor, foarte puține din ele fiind gândite anume pentru piețe sau parcuri), deci în condițiile unei săli improvizate, fără lumini sau acustică bună, spectacolele au fost pur și simplu desființate, înecate în zgomotul asurzitor făcut de copiii ce nu auzeau mai nimic și nu prea pricepeau ce se întîmplă pe scenă.

Cu atît mai mult deci ne-au încîntat cele două spectacole care au ridicat stacheta festivalului și au dat, de fapt, adevărata măsură a mișcării noastre păpușărești: spectacolul gazdelor sibieni cu «Sinziana și Pepelea» și spectacolul ieșean cu «Punguța cu doi bani». Excepționala scenografie a celui dintîi, păpușile de o expresivitate, un umor și o fantezie nesecată, create de Febus Ștefănescu (și sculptate de Lidia Schuster), ca și regia echilibrată a lui Ion Hindoreanu, au arătat ce posibilități inepuizabile de comunicare artistică are păpușa, cea de care au fugit atît de departe păpușarii ajunși în impas de idei artistice.

În «Punguța cu doi bani» a fost evident mai ales marele har interpretativ al actorilor ieșeni — artiști în adevăratul sens al cuvîntului — care au reușit să redea prin jocul păpușilor nuanțe psihologice, relații între personaje și stări de mare subtilitate și care au imprimat întregului spectacol tandrețe, căldură, haz, gingășie. Într-o plastică inedită (scena în care jucau păpușile era o mare umbrelă rotitoare, un fel de carusel vesel și colorat), acest talentat — dar mult prea modest — regizor care este Constantin Brehnescu a demonstrat că teatrul de păpuși, atunci cînd este cîntit cu sine însuși, cînd nu se travestește și nu vrea să pară altceva decît este, rămîne o specie artistică de o mare vigoare și putere de seducție.

Dați-mi voie să cred cu tărie, văzînd pasiunea cu care muncesc păpușarii noștri, mîhnirea lor sinceră în fața unor eșecuri și dorința de a depăși momentele de criză, dați-mi voie să nutresc convingerea că la următorul festival sibian de păpuși — pe care

Parada păpușarilor.

din trupele teatrale ale țării abia se dezmoreau după vacanță și-și începeau repetițiile noii stagiuni, teatrul sibian venea, într-o singură săptămîină, cea a Cibinium-ului, cu trei premiere la rampă: «Taina castelului din Carpați» de Anda Boldur și «Dom Juan» de Molière, la secția română, «Unchiul nostru din Jamaica» de Dan Tărbilă, la secția germană. Sigur, vrednicia este o mare virtute omenească, ba chiar și actoricească, mai ales atunci cînd este pusă în slujba talentului; cum s-a întîmplat și pe scena sibiană, chiar dacă nu pe întreg parcursul celor trei premiere. Aflat, se pare, în penurie de regizori locali, teatrul a invitat din București un mai vechi colaborator al său, pe Mihai Dimiu, pentru a monta cele două spectacole ale secției române, iar regizorul a adus cu sine în reprezentație pe actorul Ștefan Velnicuic, care servea ideii unui Dom Juan (cum stă scris pe afiș, respectîndu-se transcripția molierească a numelui) blond, grațios și diafan — pe dinafară, cinic, raționalist, dur, tenebros — pe dinăuntru. Spectacolul a eliminat deliberat și ostentativ orice urmă de umor din structurile sale (cu excepția momentului pastoral, bine interpretat de un tînăr actor de care vom mai auzi mult vorbindu-se Mugur Arvunescu, de Geraldina Basarab și Liliana Lupan); Dimiu și Velnicuic ne propun astfel, cu o răceală calculată, un Dom Juan lucid și logic, cartezian aproape, care reușește să te convingă de adevărurile lui hedonist-cinice, poate și pentru că cei care i se opun — Sganarelle și Dom Louis — nu au avut pe scenă o egală forță în demonstrația artistică. Într-un cadru scenografic (Erwin Kuttler) care servește piesa abia în a doua jumătate a sa, spectacolul are totuși o anume tentă cenușie, un ritm trenant, un abur de plictis. Păcat.

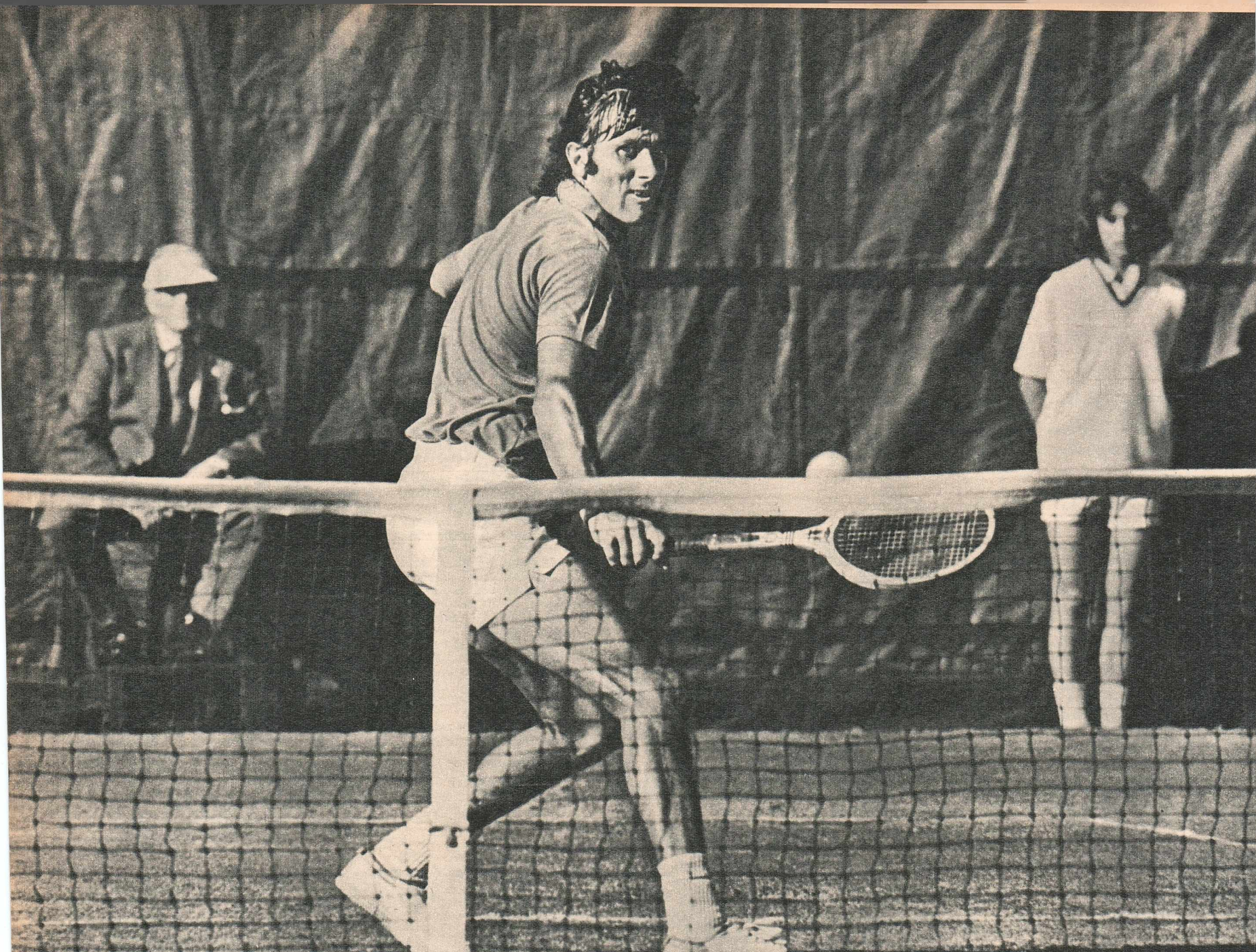
Exercițiul regizoral pe care Mihai Dimiu îl face asupra istorioarei romantic-misterioase — à la Jules Verne — scrisă cu sensibilitate, candoare dar mai ales umor inteligent de Anda Boldur — izbutește în special în zonele lui de parodie, de enigmă simulată, de ironie tandră. Doi actori, mai ales, au servit bine această intenție — Dimitrie Bitang și Constantin Stănescu, dar au fost buni și Valeriu Paraschiv, Mircea Hindoreanu, Geraldina Basarab, Avram Besoiu. Păcat că partea a doua a spectacolului — ca și protagonistul ei, Costel Rădulescu — se iau prea în serios, lipsind exact momentele-cheie ale piesei de salutare viziune parodis-

tiică. În versiunea germană a mult jucatei (dar nu și în București!) comedii «Unchiul nostru din Jamaica», piesă cu bine știutele ei naivități, abilități, haz și stîngăcii, am cunoscut un regizor onest, sedus de modalitățile clasice de montare (Hans Schuschnig), doi actori de bun profesionalism, Kurt Conradt — în primul rînd — și Wolfgang Ernst, o tînără actriță care promite, Heidrun Kaintzel, și o trupă bine intenționată. Suficient pentru un spectacol corect, ușurel, amuzant...

teatrul

Nu pot trece fără a sublinia cu două linii faptul că la ora cînd cea mai mare parte

Din păcate atît despre Cibinium '72: spațiul ni s-a încheiat aici.

ORELE FIERBINȚI ALE «CUPEI DAVIS»

de Victor BĂNCIULESCU

Meciul secolului și războiul nervilor pe 64 pătrățele bicolore de la Reykjavik au trecut în uitare (deși sîntem în așteptarea unui volum românesc operativ, care să ne permită rejucarea, în tihnă, a partidelor pline de geniu și erori dintre Fischer și Spasski).

A încetat febrila numărătoare a medaliilor și punctelor chivernisite între Oberwiesenthal și Feldmoching, între Bayernhalle și Oberschleissheim (deși se simte nevoia unui bilanț general, dincolo de performanțele sportive de la München, care să abordeze perspectiva olimpică din puncte de vedere plurivalente).

Aproape nu ne mai aducem aminte de gafa lui Răducanu de la Helsinki, pe care regulamentul a sancționat-o mai aspru decît bunăvoința noastră (deși ar fi cazul să cercetăm cît de bine cunosc regulile jocului fotbalistic noștri, care «cad în păcat» prea adesea).

Acum, toată atenția e concentrată asupra finalei «Cupei Davis». De două săptămîni, curiozitatea bucureștenilor e atrasă de acel mic monument, ca un tort de ciocolată cu glazură, care riscă să ia proporții dacă juniorul familiei Davis (el însuși bărbat la vîrsta senioratului) nu se va hotărî să înlo-

cuiască trofeul cu o «cupă Davis-junior». Chiar și pe al doilea piedestal se împuținează cu fiecare an locurile rezervate echipelor finaliste. S-ar putea ca pe cea de-a 61-a plăcuță de argint să-i revină chiar unui gravor bucureștean cîntea de a caligrafia, cu scriere rîndă, numele echipei românești.

Finala «Cupei Davis» la București a mobilizat imense energii. Experiențele recente din capitala Islandei sau din capitala Bavariei ne-au convins că în zilele noastre o mare competiție sportivă nu este posibilă fără mari cheltuieli de efort organizatoric. Emoțiile noastre, ale celor din tribune, stau așadar astăzi pe soclul unui impozant consum de calorii. Și încă n-am pus la socoteală antecedentele. Prin chibbușării de birou avocațial newyorkez s-a încercat revalidarea avantajului challenge-roundului, adică tocmai a celui avantaj inechitabil pe care noul regulament, intrat anul acesta în vigoare, îl repudiază. Spiritul sportiv (dacă nu chiar spiritul legii) a biruit și finala se joacă acum la București. Cei ce au traversat de două ori Oceanul pentru a juca tenis la Cleveland sau Charlotte, pe terenuri de compoziție neobișnuită, au în sfîrșit dreptul de a disputa o finală a «Cupei Davis» la ei acasă. Ceea ce nu

înseamnă încă, firește, victorie. Ci doar începutul remontării unui handicap.

Pe primul loc, pe al doilea? Aceasta e o întrebare nu numai pentru gravori. În această sîmbătă, în această secundă zi a marilor finale de pe terenul central Progresul — în-cins cu un brîu de tribune pînă nu demult inimaginabil în tenisul nostru — întrebarea se justifică încă în sufletul fiecăruia dintre norocoșii spectatori care au apucat un bilet de intrare, ca și în inimile telespectatorilor. Ilie Năstase — aureolat cu atîtea victorii personale în marile competiții internaționale — și cu Ion Țiriac se află în vîltoarea celui mai important examen din cariera lor sportivă.

«Cupa Davis» are particularitatea de a transforma un sport prin excelență individual într-o probă colectivă, într-un exercițiu de echipă, cu toate rigorile respective. În 1959, pentru a învinge pe americani, marele Rod Laver a avut nevoie de sprijinul lui Neale Fraser, precum în 1965, pentru a întrece cerbicia echipei spaniole a lui Manuel Santana, australienii Roy Emerson și John Newcombe și-au unit voințele și capacitățile. Sînt foarte rare cazurile în «Cupa Davis» cînd un singur jucător — oricît de strălucit — a putut duce trofeul doar pe umerii săi.

Tot atît de adevărat este faptul că în ultimii ani Davis-cupmanii României s-au dovedit redutabili tocmai prin omogenitatea lor. O omogenitate de tip special, cu randament în compensație. Ceea ce unul obține cu dezinvoltură, din vîrfurile rachetei am spune, celălalt obține cu sudoare și încrîncenare. Legile echipei ideale așa au cerut întotdeauna. Două vedete geniale în aceeași formație și-ar măcina reciproc forțele. Dealtfel, nici americanii nu se bizuie, cu siguranță, decît pe mașina cibernetică de jucat tenis a blondului Stan Smith.

La ora cînd scriem aceste rînduri, speranțele sînt permise. De ce nu și în dimineața cînd le citiți? Se va fi găsind doar în tot Bucureștiul un gravor care să știe cum se înscrie numele României — pentru prima oară — în fruntea celei de-a 61-a plăcuțe de argint ce ornează «Cupa Davis», bătrîna de aproape trei sferturi de veac...

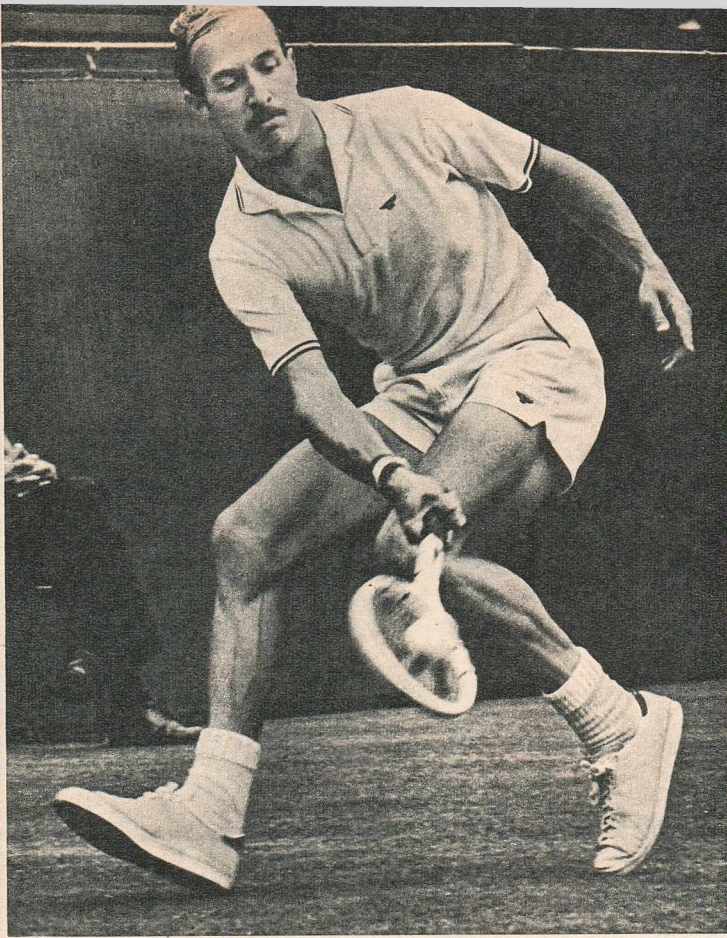
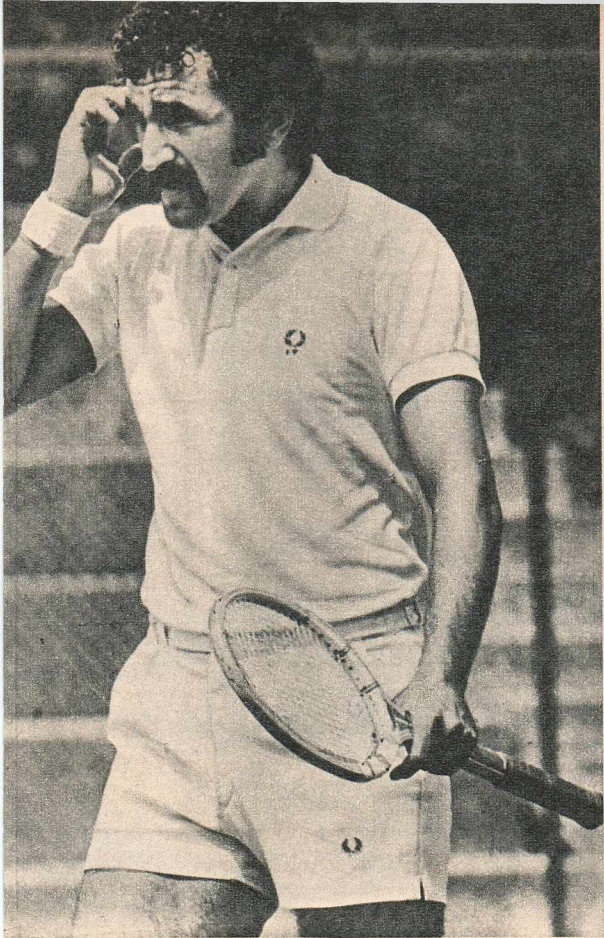
«CUPA DAVIS» ÎN SECVENȚE

• Meciul de tenis România-S.U.A. de la București reprezintă finala celei de-a 61-a ediții a «Cupei Davis». Pentru prima oară o ediție a celebrului trofeu nu se încheie cu «challenge-round» (potrivit vechii prevederi regulamentare, care permitea învingătorului precedent să joace un singur meci decisiv cu cîștigătoarea suitei de tururi preliminare ale competiției), ci cu o adevărată finală a ultimelor două echipe rămase în competiție. Astfel, după o reglementare mult mai echitabilă, la anul și cîștigătoarea de la București ia competiția de la început.

• «Cupa Davis», de fapt un bol, un castron pentru punch (căruiia francezii, mai mult în deridere, i-au zis «salatieră»), este o admirabilă operă de orfevrărie, realizată de casa de bijuterii Shreve, Crump și Low din Boston, după macheta maestrului William Knoll din Concorde (New Hampshire). Bolul, din argint ușor aurit, are 33 cm înălțime și un diametru de 46 cm, cîntărind 217 uncii. Cu timpul — din nevoia de a mări suprafața necesară în-scrierii numelor celor ce au participat la finalele competiției — bolului i s-au adăugat, ca suport, o tăviță de argint (realizată de bijuterii B. Starr și Gorham din New York) și două postamente suprapuse din lemn de alun (livrate de casa Tiffany and Co. din New York). Trofeul complet are acum înălțimea de 74 cm.

• Cea mai importantă competiție mondială de tenis pe echipe poartă numele donatorului trofeului, care este concomicent și inițiatorul ei: Dwight Filby Davis (1879-1946), pe atunci student la Harvard și fiu al unei familii proeminente din St. Louis. Diplomat de carieră, a fost guvernator al Filipinelor și secretar de stat.

• Bolul ce poartă numele «Cupa Davis» a costat inițial 700 de dolari. Astăzi, valoarea ei este inestimabilă, crescută prin tradiție și celebritate. Trofeul este

Din noianul de fotografii trimise redacției noastre de agențiile de presă din străinătate am reținut aceste două imagini ale așilor tenisului românesc: Ilie Năstase și Ion Ţiriac.

Publicul bucureștean față-n față cu «Cupa Davis».

Stan Smith este fără îndoială racheta nr. 1 a tenismenilor americani în actuala ediție a «Cupei Davis».

asigurat la Banca West din New York.

● Competiția anuală a fost inaugurată în august 1900 printr-un unic meci: S.U.A.-Marea Britanie 3-0, pe terenurile de la Longwood Cricket Club din Boston. Tradiția partidelor singulare anglo-americane se rupe abia în 1904, când și Belgia se alătură celor două competitoare. În anul următor, încep întrecerile 5 formații. Apoi, pe drumul spre universalizare, competiția obține tot mai ample participări, ajungând în 1972 la recordul de 55 de reprezentative de țări, din toate continentele, ceea ce îi dă dreptul să se considere un adevărat campionat mondial de tenis pe echipe. În cei 73 de ani ai existenței sale, cursul competiției a fost întrerupt doar de cele două războaie mondiale.

● În urma celor 60 de ediții anuale, disputate pînă acum, au deținut «Cupa Davis» doar patru țări: S.U.A. (de 23 de ori), Australia (22), Anglia (9) și Franța (6). Și-au încercat șansele în marea finală — avînd deci numele gravate pe tăblițele trofeului — alte opt echipe: Italia, Spania, România (de cîte două ori), Belgia, Japonia, Mexic, India și R.F. a Germaniei. Formația României se află acum la a treia tentativă, ceea ce o aduce oricum în imediata vecinătate a cîștigătoarelor, independent de rezultatul meciului de la București.

● În mod normal — deci cu toate partidele încheiate — nu pot fi înscrise în palmaresul competiției decît trei feluri de scoruri: 5-0, 4-1 sau 3-2. Scorul cel mai frecvent înregistrat pînă acum este cel de 3-2 (de 23 de ori survenit în finale).

● S.U.A. deține cea mai lungă serie de victorii neîntrerupte: șapte (1920-1926), dar australienii, pe distanța a 18 ediții (1950-1967), au cules nu mai puțin de 15 victorii!

● Cel mai prodigios Davis-cupman este pînă acum americanul William Tilden (poreclit «Big Bill») care, între anii 1920 și 1930, are 11 prezențe în finală și cele mai multe victorii obținute: 22 din 28 posibile. Printre celelalte nume mari ale finalilor postbelice, sînt de menționat: americanul Jack Kramer, dar mai ales australienii Lew Hoad, Ken Rosewall, Rod Laver, Roy Emerson, John Newcombe. În perioada interbelică s-au mai distins francezii, porecliți «cei 4 mușchetari»: Jean Borotra, Henri Cochet, René Lacoste și Jacques Brugnon, precum și englezul Fred Perry.

● Înainte de București, 15 orașe ale lumii au găzduit finalele «Cupei Davis»: 7 din S.U.A., 6 din Australia, cîte unul din Anglia și Franța. Recordmenele gazdelor sînt terenurile de la Wimbledon și Forest Hills (cîte 10 finale), urmate (cu cîte 6 finale) de Sydney, Melbourne și Paris.

Americanii — din cauza timpului nefavorabil — s-au antrenat în sala clubului Steaua. În imagine (de la stînga la dreapta) Erik Van Dillen, Harold Solomon și Tom Gorman.

● Echipa României a fost prezentă de 28 de ori la startul «Cupei Davis». De două ori ea a ajuns în challenge-round: 1969 (Cleveland) S.U.A.-România 5-0 și 1971 (Charlotte) S.U.A.-România 3-2. Pentru

prima oară (după noile reguli) ea joacă acum acasă finala competiției.

● Cel mai eficient Davis-cupman român este Ilie Năstase. Participînd la 7 ediții ale competiției, el a obținut 39 victorii din 50 posibile. De asemenea, Ion Ţiriac a jucat cu succes în 12 ediții, culegînd 39 victorii din 64 posibile (aceste cifre reprezintă numărul de meciuri la simplu, jucate de Năstase și Ţiriac). Din generațiile mai vechi de Davis-cupmani români, vom menționa pe Nicolae Mishu, Tache Caraluliu, Arnulf Schmidt (excellent jucător de dublu), frații Gogu și Marin Viziru.

literare

de Lucian RAICU

Matei CĂLINESCU:

conceptul modern de poezie

Ce este poezia? În concluziile pe care încearcă să le formuleze la capitolul importantei sale lucrări, Matei Călinescu face mărturisirea revelatoare că de o definiție a conceptului modern de poezie se află și mai departe decît în momentul cînd pornise la drum. Această mărturisire este profund semnificativă; ea spune mai mult despre personalitatea adevărată a autorului ei decît investigațiile minuțioase consacrate, de altfel cu o probitate exemplară, principalelor capitole ale poeziei din ultimele două secole.

«Deci ce este poezia modernă? Ce concept al poeziei aspiră ea să încorporeze? În ce orizont se înscrie această poezie? Trebuie să mărturisim că, în loc să-l ușureze, materialul acumulat în studiul nostru nu face decît și mai dificil răspunsul la asemenea întrebări».

Lui Matei Călinescu îi este caracteristică rigoarea și o astfel de mărturisire, departe de a semnifica un abandon, încrucișarea brațelor în fața marilor dificultăți presupuse de o definiție a poeziei, reprezintă expresia cea mai înaltă a rigorii. Autorul este, fără îndoială, un specialist în materie, dar și mai mult decît atît; pentru că stăpînește foarte bine obiectul studiului său, îi simte și tensiunile secrete, și frumusețea, dar și zădărnicia. Prin rigoare, are acces la libertate și paginile cele mai strălucite sînt cele în care-și îngăduie prerogativele unei contemplații libere. Aparente alunecări de condei, de fapt momente de meditație intensă și de concentrare interioară, din care nu lipsește suportul moral și căroro o atitudine filozofică le spozește valoarea și adîncimea. În asemenea cazuri, cunoscătorul de poezie este dublat de poet, adică de un veritabil expert al esențelor.

Iată una dintre acele «digresiuni» care dau cercetării accentul ei bogat și lărmător, o respirație largă, interzisă în genere specialistului morocănos:

«Revenim, cu aceasta, la felul în care concepe Ezra Pound poezia și menirile ei. Premisele, noțiunile fundamentale de la care pleacă poetul în încercarea sa de a defini literatura (poezia fiind forma intensivă a acesteia) sînt extrem, aproape derutant de simple. Pound face parte din categoria — mai largă decît sîntem îndeobște înclinați să admitem — a acelor reformatori literari a căror principală originalitate, izvorăște dintr-un soi de bun-simț, inaccesibil spiritelor mediocre, ba chiar unor spirite superioare, dar lipsite de îndrăzneală, terorizate de prejudecata «complexității inextricabile» a lucrurilor. Astfel încît am putea spune că rezultatul cel mai de seamă al oricărui act de curaj intelectual este revelația simplității de la care trebuie să pornești și — după un drum care, el, poate fi foarte lung și complicat — trebuie să ajungi».

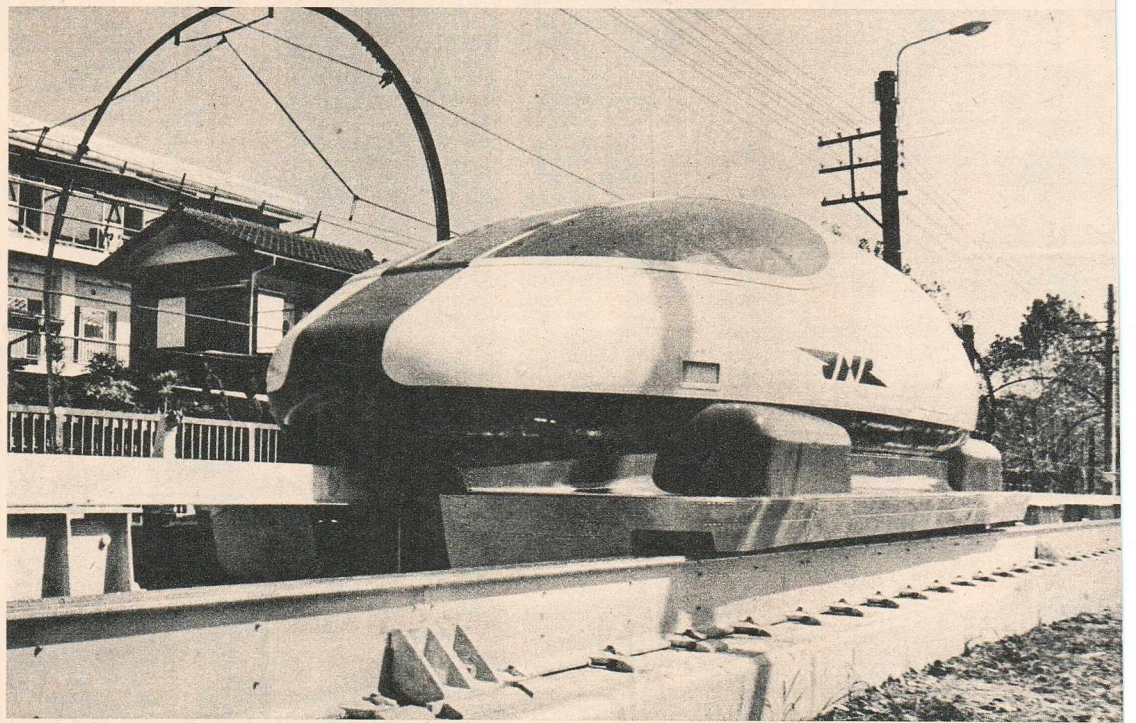
de Ioan GRIGORESCU

«cloaca maxima» — creația lui «homo insipiens» (I)

Zburam deasupra străvechiului Nimrud din Irak, fosta metropolă a imperiului asirian de pe Tigru, și jos, pe pământ, acolo unde cândva înflorise o civilizație care ne-a lăsat o lume de enigmatice și neliniștitoare opere de artă, nu se mai vede decât un contur scheletic acoperit de un giulgiu de nisip. Munții erau cenușii, seci, lipsiți de pulsația vieții, ca circumvoluțiunile unui creier mumificat, iar fostul oraș nu se lăsa ghicit decât după geometria regulată a dîrelor de sub nisip, ca și cînd o coropișniță uriașă ar fi orbecăit pe sub scoarța seacă lăsîndu-ne doar urmele rătăcirii ei trecătoare. Nimic nu mai era din ceea ce fusese cîndva, ogoarele pieriseră de mult, canalele de irigație, care duseseră faima Mesopotamiei peste mări și țări, zăceau acoperite de nisip, viața cedase totul imperiului morții. Aș fi vrut să pot răscoli nisipul fierbinte și să-i pun întrebări, să caut pe sub el răspunsul la tragica dispariție a unei înfloritoare civilizații, căci nu mă puteam împăca numai cu verdictul pus de celebrul istoriolog englez Arnold Toynbee care afirmă că totul s-ar fi datorat numai pierderii echilibrului din mediul inconjurător împotriva căruia oamenii atentaseră nepermis de mult. Doar locuitorii Nimrudului fuseseră cei mai vechi constructori de apeducte, iar lucrările lor sînt și astăzi studiate cu admirație de către specialiști. Ceva neprevăzut s-a întimplat, iar răspunsul la enigma consumată pe aceste locuri, cu prețul sacrificiului vieții, zăcea îngropat sub nisipul sărat, spulberat de vînturi...

Ceva asemănător s-a petrecut în preafrumoasa Elada, unde cu patru mii de ani în urmă înflorea civilizația Micenei. La Cnosos am urmărit îndelung fuga de argint viu verde a șopîrlelor care își făcuseră cuib în străvechile canale de irigație. Piatra răscoaptă la soare se făcuse ca pielea năpîrlită de șarpe, cimentul care îi suda blocurile se scorojise și își măcina încet consistența pregătită pentru o veșnicie, apa era un cuvînt care dispăruse din conștiința locurilor sterpe și doar ploile rare mai aminteau unui rest de vegetație anemică de existența vlagăi dătătoare de viață. Romanii copiaseră după Cnosos sistemul de apeducte cu care în anul o sută al erei noastre, sub Traian, și-au dotat capitala, construind 424 km de canale pentru adăparea Romei.

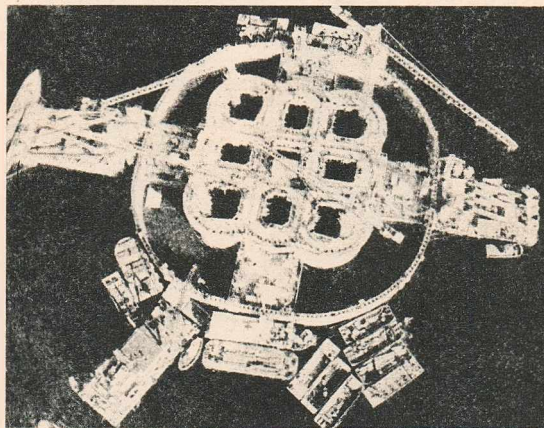
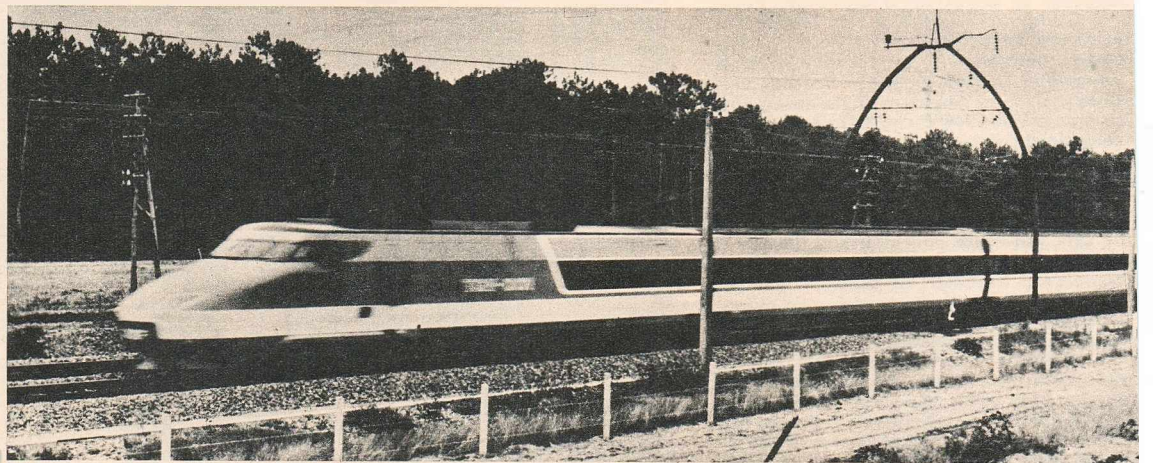
Nouă apeducte își deschideau arcadele suple pentru ca orizontala lor, constant înclinată către vatra orașului etern, să-i aducă viața pe jgheaburi. În incinta capitalei o rețea de canalizare din țevi de plumb distribuia apa limpede și rece potolind setea romanilor și alimentînd jerebele fîntînilor arteziene. Tunele săpate sub pământ colectau scursurile și murdăria orașului într-o «Cloaca Maxima» de a cărei spălare se ocupa Tibrul. Slavii erau puși să arunce cu furca în gurile de canal toate gunoaiile de origine umană sau animală ale orașului care astfel se debarasa de tot ceea ce, la acea vreme, constituia plaga marilor concentrații urbane: focarele de infecție. Se spune însă că decăderea Imperiului roman s-ar fi tras de la ... plumb. Nu atît din plumbul canalizării, cît din vesela aflată la moda vremii, pe care spălătul frecvent o făcea să-și înnoiască permanent stratul toxic. Nu știu cît adevăr există în această afirmație a biologilor, istoricografii sînt poate de altă părere, dar este cert că în momentul cînd s-a interzis folosirea veselei din plumb în Roma antică, ravagiile produse de intoxicații, în primul rînd în lumea «avută», erau considerabile. «Cloaca Maxima» a continuat însă să funcționeze, și astăzi turiștii o pot străbate cu bărcile navigînd prin lături pînă dincolo de Tibru, în cea mai «magna» dintre cloacele Europei — Mediterana. Gunoaiile s-au schimbat, slavii poartă salopete, ordurile orașului călătoresc spre mare în saci de masă plastică și «cloaca» se întinde fetidă pînă în oceanele globului. Oare vom ajunge să facem din ele o unică și generală colectoare de murdărie tinzînd către o zi cînd întreaga planetă să devină o «Cloaca Maxima»?

TRENURILE VIITORULUI...

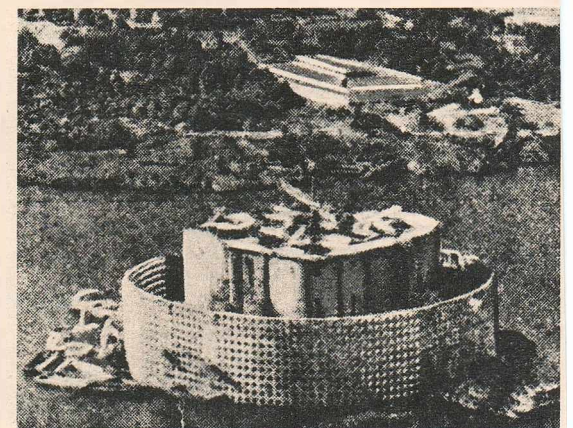
Hotărît lucru, mijloacele de locomoție ale viitorului devin — în număr tot mai mare — o realitate chiar a zilelor noastre. Iată, în fotografia de sus, automobilul experimental pe șină, cu motor linear, pus la punct în prezent de Institutul japonez de cercetări tehnice pentru căile ferate. Măsurînd 7 metri lungime, 2,5 metri lățime și 2 metri înălțime, acest original vehicul va putea dezvolta în 1980, cînd va fi pus în circulație, după experimentările necesare, o viteză de 500 kilometri pe

oră. Sînt în curs, de asemeni, cercetări în vederea realizării unui vehicul, tot cu motor linear dar cu o lungime de 48 metri. Dar bolizi ai căilor ferate și-au făcut apariția și în Franța. Iată, în fotografia de jos, turbotrenul T.G.U. 00 — primul exemplar dintr-o serie de trenuri de mare viteză pe care intenționează să le lanseze Societatea națională de căi ferate din Franța Viteza înregistrată în cadrul experimentărilor de acest tren, înzestrat cu două turbine totale, lizind o putere de 3 760 kW, este de aproximativ 300 km pe oră. El va putea transporta 330 pasageri de la Paris la Lyon de pildă, în doar două ore. În afară de această rută se intenționează și înzestrarea liniei Paris-Bordeaux cu turbotrenuri.

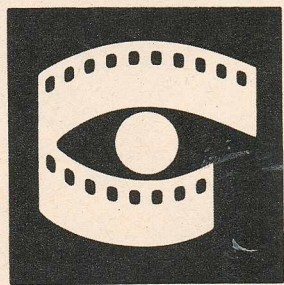

ÎNFRUNTÎND VALURILE MĂRII NORDULUI

Dacă petrolul submarin din Marea Nordului devine o realitate tot mai palpabilă (rezervele sigure la sfîrșitul anului 1971 fiind de un miliard de tone), exploatarea acestuia ridică însă probleme dintre cele mai complexe. Stocarea petrolului extras este una dintre acestea — și nu cea mai

simplă. Specialiștii francezi de la firma Doris, profilată pe tehnici submarine au găsit însă o rezolvare a cărei concretizare o ilustrează imaginile de față. Este vorba de o adevărată «însulă-rezervor» — fotografiată din aer (stînga) și de la sol (dreapta) — actualmente în curs de construcție în golful norvegian Stavanger și destinată stocării petrolului extras din bogatul zăcămint de la Ekofisk. În largile orificii ale acestui gigantic rezervor din beton, de înălțimea unui bloc de 30 etaje — care a început să fie turnat în apropierea coastei, urmînd apoi a fi transportat și «înrădăcinat» pe fundul mării, la 300 km departe de țărm — vor putea fi stocate zilnic 140 000 tone țigii de proveniență submarină.

INDUSTRIA FOTOGRAFICĂ DIN R. D. G.

prezintă:

- filme din Wolfen
- aparate de fotografiat din Dresda

Produse de calitate din Republica Democrată Germană.
Vă rugăm să ne vizitați la Tîrgul Internațional-București
în perioada 15—24 octombrie 1972, hala T.

«MUZICA SFERELOR» coboară pe pământ

de I. SABETAI

Instrumentele muzicale electronice, compunerea de lucrări simfonice cu ajutorul computerului, meloterapia și ritmoterapia — toate aceste fapte «de ultimă oră» reprezintă incununaarea unui îndelungat proces. Pe parcursul multimilenareii ei istorii, muzica, această artă aflată aparent la antipodul unor aride domenii ale științei și tehnicii, a marcat numeroase interferențe, cu fertile și surprinzătoare implicații.

Epicile de mare progres din istoria omenirii — de exemplu Renașterea — au cultivat totdeauna idealul educației multilaterale. În țara noastră astăzi acest principiu este un element de frunte în politica partidului de făurire a unui om nou. Desigur, specializarea rămâne permanent un deziderat primordial, care nu exclude însă, ci, dimpotrivă, presupune orientarea antenelor cunoașterii spre domenii cât mai variate, cuprinderea a cât mai multor dintre cucecirile științei și artei. Și totuși, este acest lucru realmente posibil? Ne propunem să evocăm aici câteva fapte, mai vechi și mai noi, care arată că au existat și că există asemenea contacte, uneori foarte strânse.

În zilele noastre se remarcă un fapt deosebit de semnificativ: muzicienii învață matematica și tehnicile de programare, electroniștii se preocupă de crearea unor instrumente și tehnici muzicale surprinzătoare prin noutatea și varietatea lor, medicii studiază muzica pentru a o aplica în terapie ș.a.m.d. Aceste «îmbinări» sînt extrem de fertile și cu mari promisiuni. Dar ele au un trecut nu mai puțin interesant, care luminează unul dintre cele mai pasionante aspecte ale istoriei științei: interferențele între domenii aparent depărtate.

Dintre multe imagini «condensate» și scene tipice pe care ni le oferă istoria muzicii să alegem doar câteva.

TETRAKTYS!

Ne aflăm în Grecia antică, cam prin anul 500 î.e.n. În jurul marelui matematician și filozof Pitagora, aflat pe patul de moarte, s-au adunat cei mai de seamă elevi ai săi, care aveau să ducă peste mări și țări învățătura maestrului, descoperirile sale.

Pitagora cere să i se aducă monocordul, o coardă prinsă la cele două capete deasupra unei cutii. Stringindu-și ultimele puteri, el își plimbă mâna tremurătoare de-a lungul coardei. Apăsînd exact pe mijlocul ei, obțin un sunet foarte asemănător cu cel scos de coarda liberă, întreagă, dar mai subtilă (azi îi spunem octavă). Mutînd degetul din poziția 1/2 a coardei în poziția două treimi (adică în punctul de unde partea mai scurtă a coardei este față de cea mai lungă în același raport ca numărul 2 față de 3) se auzi o cvintă; din punctul trei pămînt răsună cvarta.

Fața lui Pitagora se luminează; el șopti cu glas stîns, dar vibrînd de o emoție adîncă: «tetraktys». Este grupul primelor patru numere, 1, 2, 3, 4, cu ajutorul cărora el observase să se formează acorduri plăcute urechii.

Pitagora susținea că pe asemenea numere, cele mai simple, este construit universul, din aceste numere izvorăște armonia cosmosului, muzica sferelor cerești. Aceasta era taina surfului plin de fericire al filozofului în agonie: sentimentul că sufletul său se va contopi cu armonia sferelor cerești, reproducă în mic de sunetele monocordului.

Trebuie deci reținut că de studiul muzicii este legată **teoria aritmetică a rapoartelor**. Raportul între două numere, între două lungimi, între două forțe etc. sînt astăzi noțiuni familiare și unui copil. În viața cotidiană rapoartele între diversele cantități le folosește economistul, planificatorul, medicul care prescrie medicamentul (așa cum le-a folosit chimistul care a preparat medicamentul), metalurgistul care calculează compoziția oțelului ș.a.m.d. Noțiunea ne apare simplă dar — ca orice element din istoria științei — n-a căzut de-a gata din cer, ci a crescut pe terenul fecund al preocupărilor muzicale. (Evident, nu afirmăm prin aceasta că muzica a fost **singurul** fundament pe care s-a clădit noțiunea de «raport»).

MUZICA ȘI «ASTRONOMUL IMPERIAL»

Să aducem lumina reflectorului mai aproape, într-un plan mediu (cum ar zice operatorul de cinema) al istoriei. Sîntem la începutul secolului al XVII-lea. Într-o locuință modestă dintr-un oraș nu departe de Praga, noaptea tîrziu, la lumina pîlpîitoare a luminărilor, un bărbat în puterea vîrstei, cu trăsături delicate, așterne pagină după pagină, zeci și sute de calcule. Pe umeri și-a pus o pătură, căci rația de lemne a zilei s-a isprăvit și «astronomul imperial» Johannes Kepler n-a primit de multe luni salariul de la vistieria imperială. Lucrează la ceea ce avea să fie o mare operă a vieții sale: **Harmonices mundi** («Armonia cosmosului» — chiar titlul sună a muzică!), o carte de temelie a astronomiei moderne. Cine o răsfoiește neavizat, în grabă, ar crede că se află în fața unui tratat de teorie muzicală!

Folosind moștenirea științifică a celui mai scrupulos astronom al timpului, Tycho Brahe, și șaptesprezece ani de observații personale, Kepler se frîmîntă pentru a găsi legi matematice care să explice mișcarea planetelor. Mereu eșecuri... Să privim, peste umerii lui, la ce scrie, la un moment dat, în partea a patra a cărții menționate: «Nu e de mirare nepotrivirea perfectă a calculelor cu cele arătate de observațiile asupra mișcării planetelor; trebuie să ținem seama de faptul că distanțele dintre planete sînt simple mărimi fără mișcare; or, vibrația muzicală, aceea care dă criteriul de verificare prin îmbinări de sunete plăcute, este mișcare; deci dacă noi căutăm armonii, să încercăm să le găsim nu în distanțe, ci în înseși mișcările efectuate de planete».

Lucrările lui Kepler se pierd uneori în pitagorism mistic, dar rămîne un fapt că marele astronom a reușit să descopere legea a treia a mișcării planetelor — care incununa edificiul de gîndire construit de el — după nesfîrșite tatonări, cu ajutorul **rapoartelor de armonie muzicală**. El stabilea astfel primele legi matematice ale astronomiei, deschizînd drum lui Newton și altor mari gînditori și oameni de știință care și-au pus pecetea indelebilă asupra lumii moderne.

«MUZICA ESTE UN JOC DE ARITMETICĂ SECRETĂ» (LEIBNIZ)

Reflectorul nostru, ținut la aceeași «adîncime» în timp (primii ani ai secolului al XVII-lea) dar geografic deplasat ceva mai «jos», spre Italia, se oprește asupra amfiteatrului unei universități în care au loc vii dispute între învățați. Majoritatea susțin cu mîndrie că pentru a stăpîni teoria muzicii nu e nevoie decît de instrumentul mintal, de calcule; alții, mai modești ca număr (sînt numai 2-3) și ca pretenții, susțin că trebuie folosită și **experiența**, că trebuie confruntate fenomenele sonore cu experiența. Aceasta s-a decis și nu dogmele preluate de la înaintași!

Cercetările istoricilor din ultimii ani arată că **primele experiențe din lume, sistematice organizate pentru a verifica o teorie fizico-matematică, au avut ca obiect muzica**. Ele au fost efectuate de Benede-

ideile sale înaintate la Siena, cercetează sunetul, substratul său fizic — propagarea de unde, asemenea încrețiturilor unei ape liniștite în care am aruncat o piatră. Astfel ia naștere noțiunea de undă, care urma să aibă un viitor atît de strălucit, se conturează noțiunea de frecvență (numărul vibrațiilor pe secundă).

Marele fizician introduce în experiențele sale și factorul timp, folosind oscilațiile pendulului. Cînd auzim «do» înseamnă că urechea noastră înregistrează 256 vibrații pe secundă, nota «la» corespunde la 440 vibrații etc. Fiecărui sunet îi corespunde un număr și fiecărui număr îi corespunde un sunet! Iată o «aritmetizare muzicală» care l-a făcut pe Leibniz să spună: «Muzica este un exercițiu de aritmetică secretă și acela care i se consacră nu-și dă seama că minuieste numere». Dar de data aceasta numerele erau rezultatele experimentului. Încă o dată la leagănul unui imens capitol al științei — știința experimentală — a stat de veghe muzica...

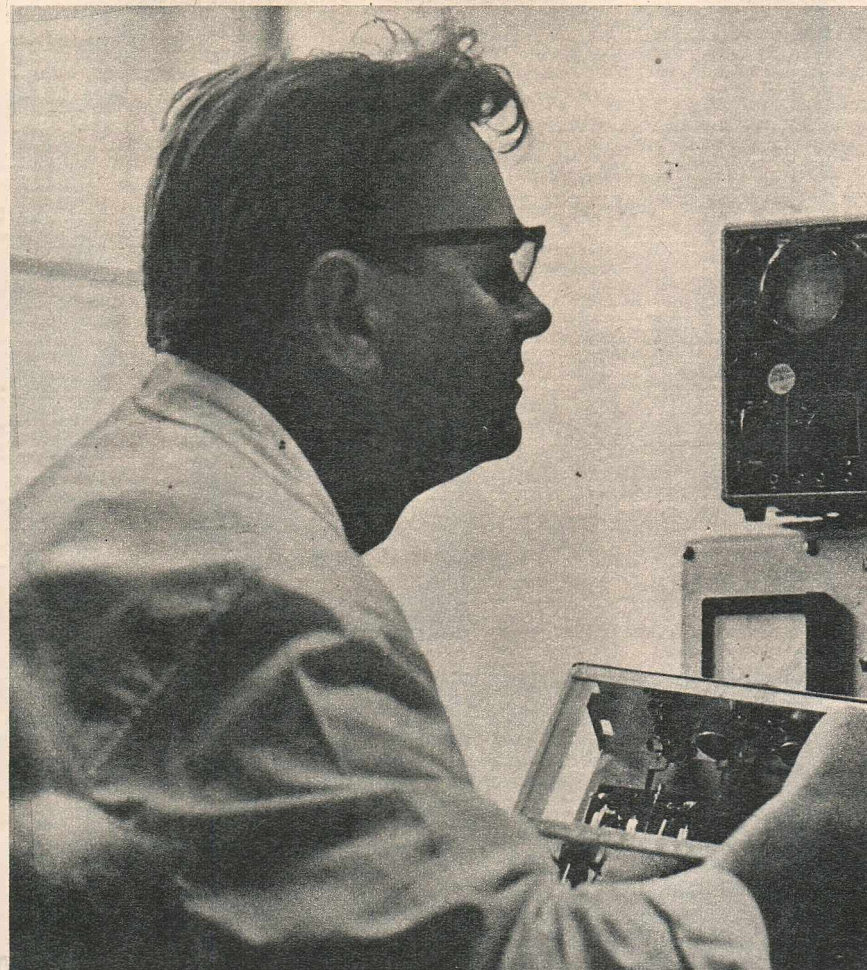
Mai tîrziu, științele matematice și fizice și tehnicile experimentale aveau să răspundească muzicii că le-au înlesnit nașterea și primii pași.

DE LA MAESTRUL DIN CREMONA LA MUZICA ELECTRONICĂ

Reflectorul nostru se îndreaptă acum spre fațada unei case din Piața San Domenico a orașului Cremona (Italia); cam prin anii 1710 a lucrat aci celebrele sale viori Antonio Stradivarius. Peste două veacuri și jumătate au trecut de atunci, dar secretul viorilor sale n-a fost încă dezvăluit. Tatonări, încercări empirice... Dar după multă vreme, fizica experimentală a permis atacarea «tai-

NU ESTE UN TRATAT DE MUZICĂ!

Cine ar răsfoi în grabă unele lucrări ale lui Kepler s-ar crede în fața unui tratat despre muzică. De fapt, marele astronom al Renașterii a căutat și a găsit în teoria muzicală cheia unor enigme astronomice...

«Muzica sferelor» a coborît... într-un laborator de electronică. Căci unde altundeva s-ar putea verifica performanțele instrumentelor muzicale electronice produse de Fabrica «Doina» din București?

tti și Vincenzo Galilei (tatăl celebrului Galileo) și au fost apoi extinse la știința mecanicii de către Galileo, titanul care a dominat începuturile științei moderne.

Galileo Galilei, el însuși înzestrat cu strălucite aptitudini muzicale, «exilat» pentru

nei» din mai multe părți, cu promițătoare succese.

Analizarea sunetului cu aparate mai perfecționate, precum și dezvoltarea teoriei matematice au permis să se cunoască din ce în ce mai bine componentele acelei «mixturi» care dau «culoarea» anumită unui ton: așa-numitele «armonii superioare», care se împletesc cu tonul principal și-i imprimă un timbru anumit, încît recunoaștem imediat dacă sunetul e produs de orgă, de vioară sau de trombon, de exemplu.

«Desfacerea» sunetului în armonicele care-l compun a ajuns azi la o treaptă de

O NOUȚATE: RITMOTERAPIA

În întreaga lume s-a dezvoltat vertiginos în ultimii ani muzicoterapia, tratarea bolilor cu ajutorul muzicii. Firește, nou este faptul că acestei terapii i se pun azi baze științifice experimentale, căci altfel tratarea prin muzică e veche de mii de ani. Să ne amintim cum e descris în Vechiul Testament episodul cu păstorul David care, cîntînd din harpă pentru regele Saul, i-a ameliorat vizibil starea psihică. Shakespeare, în piesa Pericle, descrie, cu geniala lui acuitate a observației, vindecarea unei stări de profundă deprimare prin muzică.

O ramură foarte nouă a muzicoterapiei este însă așa-numita ritmoterapie.

De mult s-a recunoscut însemnătatea ritmului în biologie și medicină. S-a spus, pe drept cuvînt, că noi înșine sîntem caracterizați prin diferite ritmuri ale inimii, ale respirației, trezirea la ore anumite, apariția foamei (acel «ceas interior») a cărui dereglare e observată și de aviatorii de cursă lungă atunci cînd ajung în regiuni cu ora locală foarte diferită de aceea a locului de unde au plecat).

Un caz impresionant care vorbește despre virtuțile ritmoterapiei a fost descris de curînd într-o revistă medicală. El s-a petrecut cu un tînăr dintr-o țară occidentală, căzută într-o apatie totală. Părăsit de părinți, înhăit cu elemente rele, trăind în lipsuri și în promiscuitate, tînărul a căzut într-o deprimare totală: privea fix în gol ceasuri întregi, nu răspundea nici unei întrebări, trebuia hrănit cu sila.

Au urmat încercări de ritmoterapie: clapele pianului picură sunete triste; i se spune pacientului că ele reprezintă o ploaie monotonă (totdeauna trebuie început cu o stare corespunzătoare celui tratat,

«izbirea» brutală cu o muzică vioaie ar fi înrăutățit comportamentul bolnavului). După cîteva minute se trece la o muzică mai senină. Apoi muzica se învioră: este gimnastica matinală a unui copil. Tînărul este invitat să marcheze ritmurile lovind cu bețișoarele într-o tobă. După multe ezitări el schițează cîteva bătăi de tobă. Apoi se cutremură: ritmul unei petreceri sugerate de pian e însoțit de energice lovituri în tobă. Și așa, după cîteva săptămîni de terapie, tînărul ajunge să punteze cele mai variate ritmuri ale pianului. Or, tocmai aceasta era deosebit de necesar: să fie reeducat sistemul ritmurilor psihice, atît de dereglat prin viața dusă de pacient: peregrinări noaptea, dormit ziua, mesele luate — cînd avea ce! — în chipul cel mai dezordonat cu putință. Acest mod de viață lovește în însăși structura ritmurilor organismului său! După trei luni de tratament tînărul și-a revenit complet din punct de vedere fizic. Firește, viitoarea sa încadrare într-o viață cetățenească ordonată nu mai depinde de ritmoterapie, ci de coordonatele mult mai largi ale mediului social și politic respectiv...

Același mod de intervenție activă a pacientului în tratarea bolii, dar de data aceasta prin participarea lui la reproducerea unor melodii, este denumit meloterapie. Cîtăm cîteva din bolile în care s-au obținut succese remarcabile pe această cale: depresiune psihică, hiperemotivitate, nevroze, stări de anxietate, stări ipohondrice etc.

Aflată la începuturile ei sistematice, terapia aceasta este încă în fază de studiu: se cercetează influența terapiei muzicale, a timbrului diferitelor instrumente, gradarea dificultăților de înțelegere a diferitelor forme compoziționale și mai ales legătura tuturor acestora cu structura psihică particulară a pacientului, cu detaliile semnificative ale trecutului său. Este o metodă de tratament deosebit de complexă — care reclamă medicilor respectivi că trebuie să posede o solidă cultură muzicală... — dar cu multe promisiuni.

sala pașilor pierduți

de Sergiu ANDON

povestea lui papură-șef și a lui răchită-preventiv

A fost odată ca niciodată, au fost niște meșteșugari tare-tare pricepuți, hăt, tocmai prin Țara Zarandului. Și aveau meșteșugarii aceia un dar nemai-pomenit de a împleti lucruri frumoase din te miri ce. Pînă și din papură și din răchită împleteau.

Împletirile lor aveau căutare peste mări și țări, mai ales niște coșulețe care se numeau *Baby 37*, iar altele *Alibaba 216*. Primele se bucurau de multă trecere în Țara Cețurilor, iar celelalte în Țara Fumului Vesnic. Și unele, și celelalte făceau și mai fac cîinste meșteșugarilor pomeniți. Iar ei se străduiau la fiecare nod, la fiecare nuia, la fiecare fir împletit, să fie atenți, să pună ceva din sufletul lor și să bucure ochiul și mîna care le va primi în dar, acolo, printre cumpărătorii cei de departe.

Ei, dar iată că într-o zi sosește o rază-telex de la zîna cea bună numită ILEXIM, zîna care se ocupă cu exportul coșulețelor, și care-i anunță pe meșteșugarii să trimită grabnic 1 002 produse *Baby* (din papură) în cetatea numită Belfast și 1 002 produse *Alibaba* (din răchită) în cetatea numită Hamburg. S-au grăbit meșteșugarii, au împletit coșulețele și le-au predat la sediul breslei, iar starostii acesteia au întocmit hrisoave cu care coșurile de papură să circule pînă în Țara Cețurilor, iar cele de răchită pînă în Țara Fumului. Unele trebuiau s-o ia pe la vama numită Curtici, celelalte pe la vama numită Episcopia Bihorului. Și unele și celelalte au fost încărcate în aceeași noapte în gara unde se afla sediul meșteșugarilor, adică la Chișineu-Criș.

Vagoanele au plecat cu bine. Dar iată că trece vremea, și mai trece vremea, și mai trece vremea, iar cumpărătorii cei de departe susțin că n-au primit coșulețele. Nici unii, nici ceilalți. Tre-cuse timpul cadourilor, dar împletirile *Alibaba* și *Baby* nu ajunseseră unde trebuia.

— Ce-o fi cu ele? — au întreat-o meșterii pe zîna cea bună. Doar noi le-am împletit cum am știut mai bine. Zmeul zmeilor să le fi răpit ori balaurul cu șapte capete să le fi înghițit?

Zîna cea bună a sclipit de cîteva ori din telex și a aflat ciudat și caraghios lucru. Cică frumoasele împletituri au ajuns exact invers: cele pentru Hamburg la Belfast și cele pentru Belfast la Hamburg. Nici unii, nici ceilalți dintre primitori nu știau ce să facă, pentru că dînsii comandaseră cadouri și primiseră surprize. Păcat de muncă.

Dar zîna cea bună numită ILEXIM n-a mai fost bună, adică n-a mai înghițit gogomânia și a cerut breslei, respectiv întreprinderii de industrie locală «Crișul», să plătească despăgubiri. Cînd a venit vorba de plată, starostii meșterilor, Dumitru Dorobanțu — șef, și Valeria Manea — cu controlul preventiv, au sărit în sus și au spus: nu noi sîntem de vină, ci *Romtransul*, care ne-a cărat marfa de la un capăt la celălalt al Europei fără să știe ce se transportă. Ba dumnealor au devenit chiar hitri și au scris negru pe alb: «Considerăm că nu se necesită o pregătire de specialitate deosebită pentru a constata deosebirea dintre papură și răchită».

O, desigur! Dar oare cui este mai drept să-i pretzinzi acest lucru? Unor supuși care ar fi trebuit să privească prin crăpăturile vagonului ca să vadă ce transportă sau propriilor tăi cavaleri și pași? Oare nu aceștia, timp de trei ore, cît a durat încărcarea celor două vagoane, au trecut prin mînă și papura și răchita? Sau, ca să păstrăm predicția spre rime interioare a grămăticilor de la Chișineu-Criș, cînd se uita la răchită comisia (de recepție) era admirată?

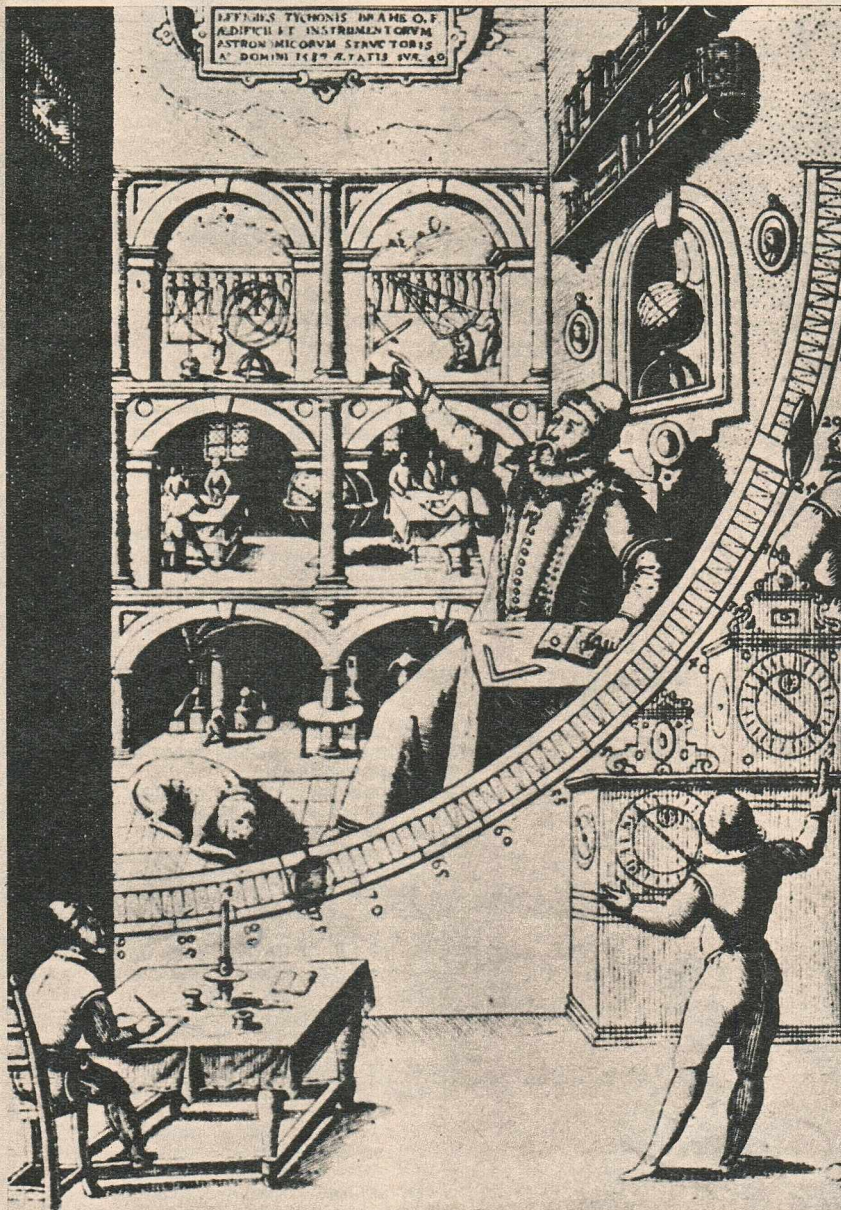
Povești de-astea mai există. Dar nu cu trenuri care merg așa departe.

HARMONICIS LIB. V. 207

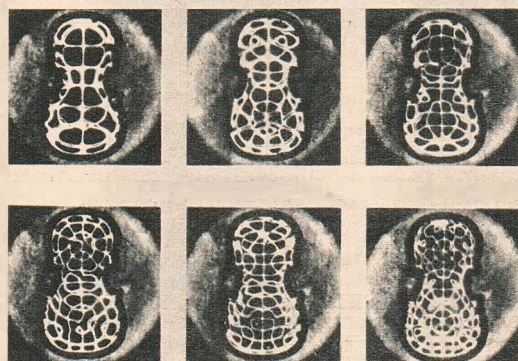
ra in potență) permeantes actu: id quod aliter à me non
imi, quam per continuam feriem Nozarum intermedua.

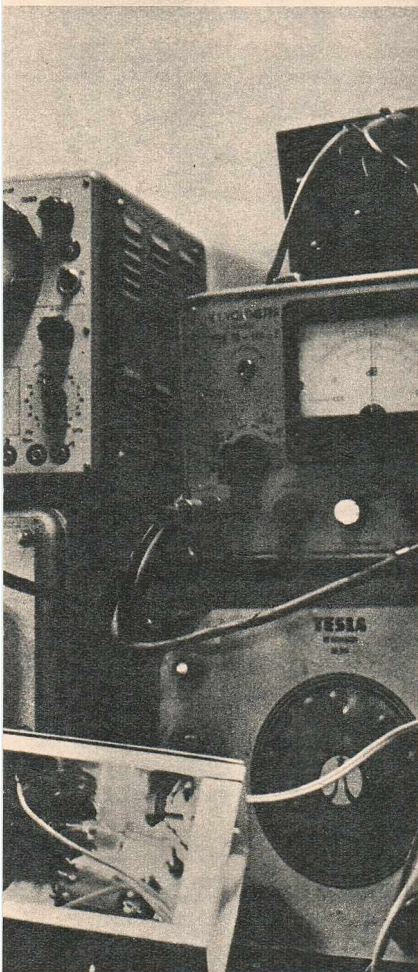
us ferè manet in unifono non æquans ærafionis ampicu-
rum ex concinnis intervallis
gnatura duarum in communi Systemate Clavium, & for-
Ollava, per comprehensionem certi intervalli concinni.

NU INTUȚIE GENIALĂ, CI...

Construcția viiorilor de concert nu se mai face astăzi pe baza intuiției geniale, a meșteșugului empiric «secret», ca pe timpul lui Stradivarius, ci punînd la contribuție cele mai diverse metode de fizică. Iată aci cum se studiază proprietățile acustice ale instrumentului cu ajutorul unor membrane vibrante de o neîntrecută finețe: bășica de săpun. «Desenul» pe care-l formează sunetele diferă în funcție de proprietățile instrumentului: apreciînd această rețea geometrică, constructorul își face o idee de însușirile (sau defectele) viorii în devenire.

mare finețe. S-a constatat experimental că fiecare dintre armonice (uneori 12 sau chiar 16) conferă sunetului un caracter anumit: celei de-a doua armonice (în șirul suitor) i se datorește claritatea și strălucirea sunetului, — fără a modifica însă timbrul — a treia armonică dă consistență, «densitate» sunetului, a șasea — o sonoritate fină, deși puțin nazală, dar a șaptea introduce un element discordant. De asemenea «anatomia de vibrație» a tăbliei superioare și a celei inferioare a viorii poate fi azi exprimată cantitativ, în curbe, explicînd proce-

(Continuare în pag. 22)

ALMANAHUL FLACĂRA '73 A APĂRUT

ALMANAHUL FLACĂRA '73 SE VA EPUIZA CURÎND

fiindcă în cele 384 de pagini bogat ilustrate, color și alb-negru, ale ALMANAHULUI FLACĂRA '73 găsiți — așa cum ați găsit întotdeauna — MAI MULTE CĂRȚI BUNE ÎNTR-UNA SINGURĂ FOARTE BUNĂ.

Spicuim din sumarul bogat și variat al ALMANAHULUI FLACĂRA '73:

— **REPORTAJE, DOCUMENTARE:** O definiție pentru 1972 • Un pătrar de veac închinat înfloririi republicii • Poduri de ape • Automobilul, înger sau demon? • Plaiuri și chipuri românești acum un veac și jumătate • Telefonul nostru cel de toate zilele • Secolul 20 văzut de bunicii noștri o Secvențe filatelice cu astronautii lumii • Galeria animalelor celebre • Ce bem, cînd bem, cum bem? • Noua alchimie a alimentației • Învățămîntul ingineresc în România • Telepatia fără mistere • Spionaj: Operațiunea «Torța» și «Dora» transmise...

— **LITERATURĂ:** Pagini remarcabile din scrisul lui Eugen Barbu, Aurel Baranga, Vlaicu Bârna, Mircea Horia Simionescu, Octav Păncuța, Arnold Häuser, Al.I. Ștefănescu, Maria Arsene, Maria Luiza Cristescu, Viorica Ciorbăgiu, Eugenia Tudor Anton, C. Vișan, precum și din literatura universală: Saul Bellow, J. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway.

— **ARTĂ:** Bogat ilustrate, variate pagini de cinema cu vedete iubite de azi, de ieri o Să-i cunoaștem și așa... pe cei mai îndrăgiți dintre actorii noștri de teatru • Memoria colecțiilor de artă — cu splendide reproduceri color.

**SPORT • VARIETĂȚI
• MODĂ - COSMETICĂ
• UMOR • 12 CAREURI
DE CUVINTE
ÎNCRUCIȘATE
• RECLAME UTILE**

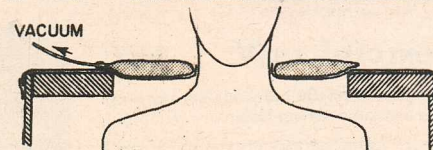
**A APĂRUT
ALMANAHUL
FLACĂRA '73
GRĂBITI-VĂ
SĂ VI-L PROCURATI
CÎT ÎL MAI GĂSIȚI
ÎN CHIOȘCURI**

Prețul, lei 16

«MUZICA SFERELOR»

zarea analizei cantitative s-a arătat incomparabil mai ușoară în muzică decît în oricare altă artă. A avea permanent o imagine precisă a frecvenței cu care apar anumite acorduri și asocieri de acorduri, anumite motive melodice, ritmuri și particularități de orchestrare etc. permite compozitorului ca să-și dea seama în orice moment dacă nu există undeva, în adîncul mecanismului de creație, tendința de repetare, de rutină, de încastrare într-o «manieră». Operația aceasta de analiză făcută direct, manual, ar dura luni de zile, deci în mod prac-

O FOARTE NOUĂ TEHNICĂ VECHIE

Nu numai în teoria matematică a acordurilor muzicale au fost preluate idei de secolară tradiție, ci și în acustica muzicală experimentală. Iată o metodă avînd o vechime de aproape trei secole (desenul e tot de atunci) prin care se studiau vibrațiile corzilor vocale transmise unui lichid în care se afla cîntărețul. Astăzi, deși aparatul este mult mai complexă, mai fină și mai precisă, principiul pletismografului este identic.

(Urmare din pag. 21)

sele acustice ce se desfășoară acolo. Împreună cu multe alte date obținute prin aparatul electronică perfecționată se pot realiza astfel repere precise pentru dozarea timbrului respectivului instrument — pas decisiv spre construcția științifică a vioilor de înaltă calitate.

Aproape de-a lungul întregii istorii a muzicii cerințele compozitorilor au depășit posibilitățile instrumentelor ce le aveau la dispoziție. Tălăzuirea impetuoasă a inspirației muzicale cerea mereu mijloace instrumentale noi. Cu deosebită acuitate în anii de după cel de-al doilea război mondial s-a făcut simțită nevoia depășirii limitelor la care ajunsese progresul pur acustic al instrumentelor muzicale, limite statornice cam acum o sută de ani și practic neclintite de atunci. Iată însă că dezvoltarea tehnicii electronice a oferit atrăgătoare posibilități compozitorilor.

Nu se pot nega muzicii electronice uluitoare inovații sonore: la pupitrul său de «mixtiune» muzicianul electronist realizează deformări acustice fantastice, la naștere un fel de vioară care capătă la un moment dat timbrul de contrabas, flautul dă inflexiuni de violă, clarinetul are izbucniri de trompetă; din vocea unui cîntăreț ia naștere un cor întreg. Ca un zeu capricios electronistul minuește acustica spațială: un glas se aude rătăcind prin spațiu, se învîrtește «în cer» și își răspunde lui însuși într-un ecou îndelungat, venit parcă de departe...

**ÎN 20 DE ANI, PESTE 5 000
«COMPOZIȚII ELECTRONICE»**

Etapa cea mai nouă a îmbinării tehnicii cu muzica o constituie folosirea calculatorului electronic pentru compunerea unor lucrări simfonice sau realizarea de studii muzicologice de mare detaliu. Automatiz-

tic s-ar dovedi imposibil. Pentru a furniza rezultatul, calculatorului electronic îi trebuie, după introducerea programului, doar câteva minute (din care uriașă majoritatea a timpului este cheltuit pentru alunecarea foilor de partitură în fața analizatorului, căci calculele propriu-zise nu durează nici două secunde!).

În ceea ce privește ajutorul dat de computer în însuși procesul de compoziție, vom aminti că într-un «Catalog internațional al muzicii electronice» publicat de curînd se arată că în primii 20 de ani de muzică electronică s-au realizat 5 090 compoziții de către 920 compozitori în 560 studiouri. În unele țări numărul studiourilor electronice s-a dublat în ultimii cinci ani, majoritatea funcționînd pe lângă institute de învățămînt.

Nu ne vom avînta aci asupra implicațiilor utilizării calculatoarelor electronice în însuși procesul de creație. Problema este de dată foarte recentă și dealtfel ea este încă viu disputată de însuși cei în cauză. În dezbaterile rămîn însă limitele și caracterul precis al ajutorului pe care-l pot da calculatoarele, și nu însuși faptul că ele constituie, în muzică ca și în alte domenii ale artei, o realitate de care nu se poate face abstracție — la fel ca în viața economică și în cercetarea științifică. Și la fel cum nici în aceste ultime domenii mașina nu se substituie omului, procesului de creație viu, nici în muzică nu se poate vorbi de o «automatizare» a acestei arte, care prin aceasta și-ar pierde însuși caracterul său omnesc. În ordinator compozitorul găsește doar un auxiliar prețios și polyvalent... cu condiția ca să fie întrebuintat cu măsură.

În acest tur de orizont nu ne-am propus decît să arătăm cum de-a lungul mileniilor muzica nu a stat în splendidă izolare, ci a fost unită prin numeroase fire cu diferite științe aparent depărtate de ea și, în zilele noastre, cu tehnica cea mai avansată. Fiindcă abia în secolul electronicii muzica sferelor a coborît definitiv pe pămînt...

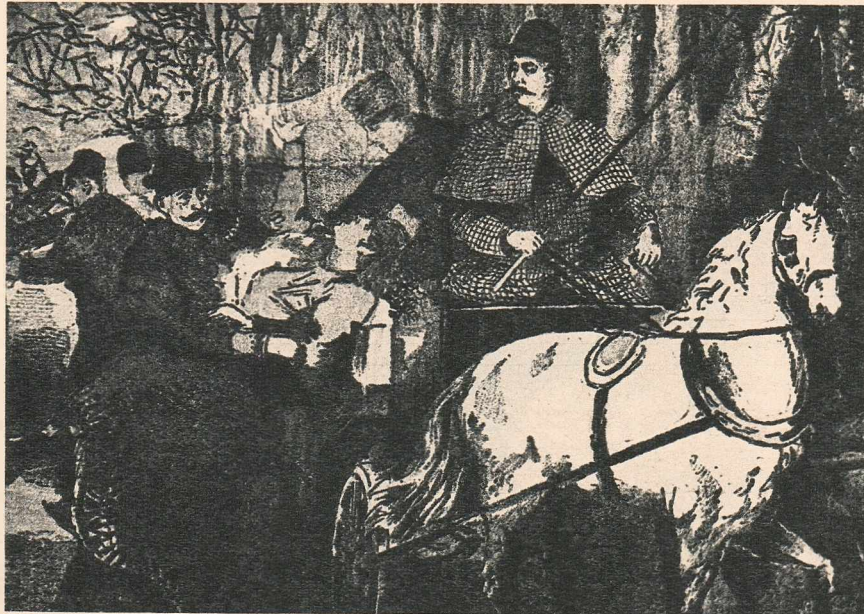
PERICOLUL UNEI «ANARHII SONORE»?

Încă prin 1920, electronica și-a făcut apariția în domeniul muzicii, dar erau încercări modeste și izolate. Pătrunderea ei masivă în tehnica muzicală a început pe la 1947, manifestîndu-se mai ales în ceea ce s-au numit «sintetizorii de muzică». Simularea tonurilor date de instrumentele clasice, dar avînd componente mai bogate, mai fin nuanțate, a fost continuată prin încercările reușite de a produce sunete muzicale nemaiauzite, cu domenii de frecvențe mai ample și cu mai multe subdiviziuni ale tonului, permițînd astfel o libertate enorm crescută a compozi-

torului de a se mișca printre tonurile gamei.

Alături de sinteza sunetelor din tonuri elementare (principiul aditivității) s-a dezvoltat o altă școală care folosea principiul substractivității, scoțînd, prin filtrare, unele timbre ale instrumentelor.

Că această creștere a libertății compozitorului — favorizată de apariția unor noi instrumente și posibilități tehnice — conținea în ea pericolul declanșării unei anarhii sonore, aceasta o presimțise cu aproape o sută de ani în urmă marele învățat acustician și filozof Helmholtz, care afirma: «Muzica, singură dintre toate artele, găsește un material înfinit de bogat dar total lipsit de formă tangibilă în tonurile instrumentelor muzicale. Există o libertate mai mare și mai absolută în folosirea materialului din domeniul muzicii decît în oricare altă artă, dar desigur este mai dificil să realizezi o folosire corectă a libertății absolute»...

ROMANTICA RĂPIRE

Pe vremea bunicilor noștri răpirlile romantice erau, ca să zicem așa, la modă. Îndrăgostiții care se vedeau refuzați de către părinții grijulii

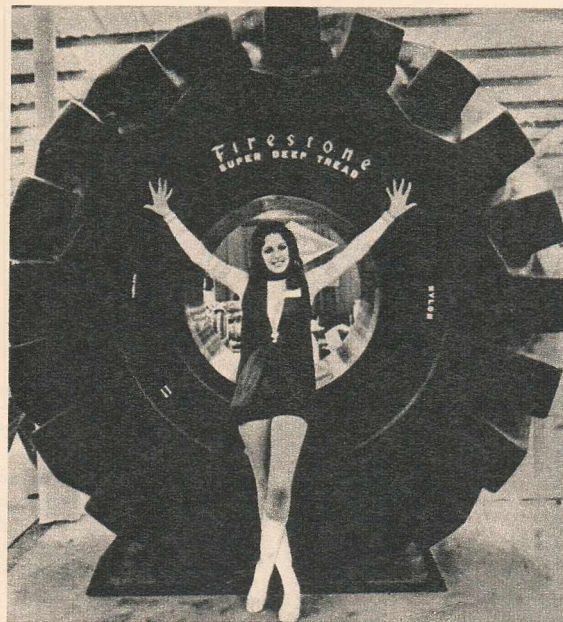
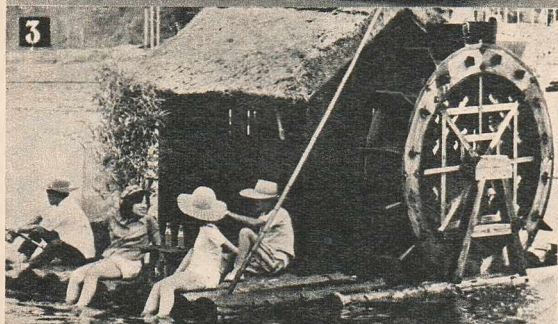
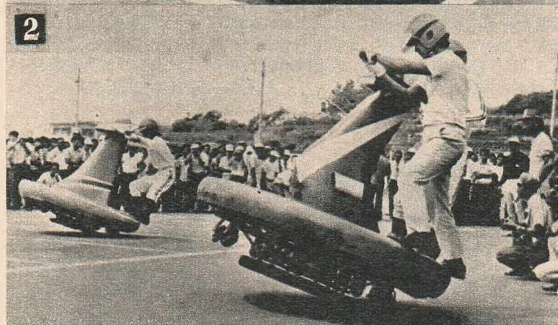
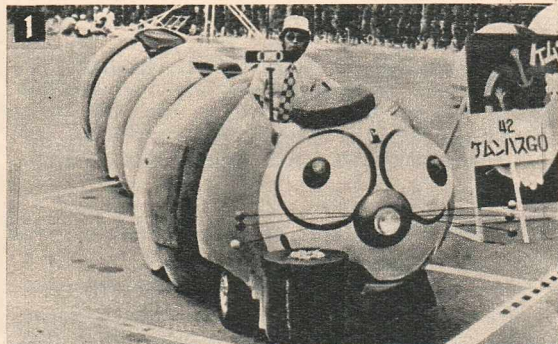
ai fetelor ajunse la vârsta de măritiș se înțelegeau uneori cu dulcimeele respective și le «răpeau», adică le luau «cu forța» la ei acasă, pentru a obține

în felul acesta, cu mină tare, asentimentul dorit. Una dintre răpirlile cele mai senzaționale petrecute în București acum trei sferturi de veac: dumnealui, Nicolae Petru, fost rindaș în slujba înstăritului birjar Ștefan Popa (casă frumoasă pe Șoseaua Ștefan cel Mare, două trăsuri, șase cai, ceva bani la chimir), a cutezat într-o seară din luna noiembrie 1897 să ia «cu sila», chiar din fața locuinței sale, pe dumneacii, Ana, jună de 17 ani, fiica fostului său stăpîn. Răpirea s-a făcut cu mare chibzuială, bravul îndrăgostit fiind ajutat de trei prieteni și de o trăsură fără număr. Ce mai — ca în romane. Cîtă emoție pe fetele din mahala! Cite reportaje s-au publicat atunci în ziarele din Capitală! Unele erau însoțite chiar și de desene, ca cel pe care-l reproducem, reprezentînd scena răpirlui. Epilogul: birjarul, tatăl fetei, nu s-a lăsat păcălit. S-a dus cu punga cu bani la poliție și a obținut pedepsirea răpitorului: 25 de vergi la tâlpi.

CONCLUZII POSIBILE LA UN PSEUDOTEST

O firmă japoneză din Honda, producătoare de auto și moto-vehicule, a propus salariaților săi un concurs de modele pe tema «Vehiculul viitorului». Iată trei din modelele prezentate: 1) «Caterpillar» pentru două persoane, viteză — 12 km/oră; 2) «Polycar», tot pentru două persoane, ca viteză variabilă în funcție de mișcarea rectilinie sau de rotație care i s-a imprimat; 3) «Moara plutitoare» cu autopropulsie, viteză — un nod pe oră.

Judecînd după aceste trei exemple, putem presupune că rezultatul testului a scos în evidență nu numai pe cei mai inventivi, ci și pe cei mai trăsniți dintre salariați.

HIPER- SUPER

Miss Janet Forsyte (ce nume frumos!) din Bloomington — S.U.A. ne prezintă (se plătesc bine asemenea prezentări dacă prezentatoarea este prezentabilă) cea mai mare anvelopă din lume: 3 metri în diametru, 3 tone greutate, 17 mii dolari prețului (echivalentul a circa 6 autoturisme mijlocii). Asemenea uriași, intră în echipamentul altor uriași, autovehiculele destinate transporturilor de piese industriale supergrele.

Pentru a putea insera un număr mult mai mare de adrese la această rubrică, vom folosi prescurtări pentru anumite teme foarte solicitate. Astfel, teme diverse=D; automobilism=A; cinema=C; enigmatică=E; filatelie=Fl; literatură=L; limbi străine=Lb; muzică=M; prietenie=P; sport=S; teatru=Te; tehnică=Th; viața tineretului=T; schimb de foto actori=Fa; schimb de ilustrații=V.

Următorii cititori doresc să corespundă:

Luca Petru, 23 ani, tehnician, Tg. Mureș, str. N. Bălcescu, bl. 4, sc. B, et. III, ap. 33: L, Lb, M, V; Cătuță Florin, 26 ani, Lupeni, str. 23 August, bl. 1, ap. 15, jud. Hunedoara: D, Fa, V; Ioniță Natașa, Roman, str. Ștefan cel Mare nr. 178, jud. Neamț: P, V; Stroe Marilena, 18 ani, elevă, București, sect. 8, str. Diaconu Coresi nr. 2 bis: C, M, P, T, V; Angelescu Ilie, 18 ani, lăcătuș, Pitești, str. Teilor nr. 6: P, S, Fa; Mitu Florin, 17 ani, elev, Brașov, Zona gării, bl. 28, sc. B, et. IV, ap. 38: Fl, P, V; Susanu Denisa, 22 ani, stud., Iași, cart. Alexandru cel Bun, bl. N 11, sc. A, et. IV, ap. 19: D; Cîlcu Ion, 18 ani, elev, Brașov, str. Săvinești nr. 21: Fl, P, V; Adam Cădy, 18 ani, elev, Buzău, Str. Mică nr. 7: P, Fa, V; Gherman Emilia, 23 ani, teh. dentar, Bacău, bd. 6 Martie nr. 21: D, V; Telescu Lidia, 18 ani, Suceava, str. Plaiului nr. 7, Burdujeni: P, V; Giurgelea Ionel, 22 ani, stud., com. Virfurile, sat Avram Iancu, jud. Arad: V; Nanu Danița, 17 ani, elevă, com. Teregoa nr. 1032, jud. Caraș-Severin: S; Prisăcan Mariana, 21 ani, teh. proiectant, Iași, Aleea Gr. Ghica-Vodă nr. 2, et. I, ap. 9: Lb, T, V; Sobău Rozica, 20 ani, elevă, com. Carani nr. 359, jud. Timiș: D, V; Benea Remy, 17 ani, elev, com. Luncoiu de Jos, jud. Hunedoara: L, Lb, P, psihologie; Bircea Valeria, Timișoara, str. 7 Noiembrie nr. 11, ap. 3: D, V; Cuța Meruța, 17 ani, elevă, Moreni, str. Petrolului nr. 11, bl. A, sc. C, ap. 49, jud. Dimbovița: P, V; Peica Jana, 18 ani, elevă, com. Potcoava, jud. Olț: D, Fa; Stan Sever, stud., com. I. L. Caragiale, sat Ghirdoveni nr. 751, jud. Dimbovița: V; Zota Ștefan, 20 ani, sat Sibiciu nr. 300, com. Pătirlagele, jud. Buzău: D, V; Suciu Paraschiva, 20 ani, Sebeș, str. Pandurilor nr. 8, jud. Alba: D, V; Tîrșoagă Elena, 16 ani, elevă, com. N. Bălcescu, jud. Constanța: L, P, V; Videscu Felicia, 19 ani, casieră, București, sect. 7, bd. Păcii nr. 179 B, of. p. 16: V; Petre Emilia, 16 ani, ofițieră, Slobozia, str. Independenței nr. 32: L, P, Fa, V; Alexe Georgeta, 19 ani, economist, com. Lișceanca, jud. Brăila, of. p. lanca: matematică, C, P, V; Barota Ovidiu, 27 ani, maistru, și Barota Kati, 24 ani, soră med., Carei, str. Mărășiei nr. 1, jud. Satu Mare: M, P, V; Besnă Ionică, 20 ani, Craiova, Aleea 3 Bîlteni nr. 22, cart. Craiovița: M, T, Fa, V; Iacob Rodica, 19 ani, Constanța, str. Lanului nr. 37, km 5: P, T, V; Stancu Lazăr, 23 ani, stud., Ploiești, str. Avram Iancu nr. 6, ap. 2: matematică, Te, V; Cîndea Lili-Ana, Brăila, str. Roșiorilor nr. 2: Lb, T, V; Baranga Gabriel, 20 ani, București, sect. 1, str. Episcopiei nr. 6: D; Dencef Teodora, 18 ani, elevă, com. Drăgușeni, jud. Suceava: P, V; Vanea Florin, 24 ani, stud., Constanța, str. Siretului nr. 70: zoologie, S; Bizoi Constantin, 25 ani, lăcătuș, Slatina, str. Banului nr. 48, jud. Olț: etică, L, P, V; Vasilache Geta, 25 ani, asist. medicală, Tecuci, bl. T 1, et. IV, ap. 57: D, V; Voitovici Mariaora, 26 ani, asist. med., Tg. Frumos, Spit. unificat, secția chirurgie, jud. Iași: D, V; Munteanu Maricica, 23 ani, controlor de calitate, Iași, str. Decabal nr. 4 B, bl. X 9, sc. A, et. IV, ap. 18: folclor, T, V; Ion Vasile, 16 ani, Brașov, str. Neptun nr. 36, et. III, ap. 22, cart. Steagul roșu: C, M, P, S; Moș Daniel, elev, Arad, str. Mărășiei nr. 73: P, S, V; Bolojan Rodica, 21 ani, operator calculator, Timișoara, bd. Lenin nr. 9 A, et. II, ap. 6: P, T; Mocanu Margareta, elevă, Huși, Șc. de cooperatie, jud. Vaslui: D, V; Stavarache Cornel, 22 ani, Iași, str. Sf. Andrei nr. 4, ap. 1: chimie, P, Fa, V; Cruceanu Pricob, 37 ani, maistru, Vatra Dornei, str. Schicului nr. 4, bl. 1, sc. A, ap. 22, jud. Suceava: A, P, V; Nedu Marian Florin, 20 ani, elev, Ploiești, str. I. Văcărescu nr. 26: D, V; Mihali Viorela, elevă, Borșa, str. Negulescului nr. 67, jud. Maramureș: P, Fa, V; Jilavu Liliana-Carmen, 19 ani, București, sect. 7, Aleea Poiana Mare nr. 8, bl. B 9, sc. C, et. 3, ap. 54: D, V; Milos Gheorghe, 17 ani, Timișoara, str. A. Novac nr. 16, et. IV, ap. 19: D; Bică Aurelian, 23 ani, Ciudanovița-oraș, bl. 120, et. I, ap. 12, jud. Caraș-Severin: D, V; Orzată Dan, electrician, com. Vișina Veche, jud. Olț: P, V; Dima Elena, 20 ani, funcționară, Călărași, str. Locomotivei nr. 8: D, V; Mitrăfan Costel, 18 ani, Pitești, Fd. Teilor, nr. 12: P, V; Pricop Florina și Georgeta, Focșani, str. Dr. P. Groza nr. 15: V; Vanu Monica, 22 ani, funcționară, Călărași, bd. Cuza-Vodă, bl. A B, sc. 1, ap. 3: D, V; Dumitriu Mariana, 27 ani, Iași, str. Bularga nr. 16, bl. T.M.V., et. III, cam. 84: P, V; Hogiu Ion, 16 ani, elev, com. lanca, sat Plopu, jud. Brăila: C, M, S, Fa, V; Ghiur Nicu, 19 ani, Brăila, str. Vîziru, nr. 36: P, V; Rusu Constantin, 18 ani, strungar, Hunedoara, bd. 1848, bl. 2, ap. 16: D, V; Burcu Ion, 26 ani, Drobeta Turnu-Severin, str. Ion Creangă nr. 5: D, Fa, fotografii originale; Birsanu Costel, 19 ani, electrician, com. Drăgușeni, sat Pilvești, jud. Gorj: P, Fa, V; Andrei Petru, 18 ani, Iași, str. Fundacul Ferentz nr. 7: P, V; Ilie Klement, 19 ani, elev, Giurgiu, str. Sirenei nr. 50: D, Fa, V; Alexandrescu Profira, 18 ani, com. Vutcani, jud. Vaslui: matematică, fizică, C, M, Te, T, Fa, V; Marinică Nicușor, 21 ani, marinar, Giurgiu, str. Argeș nr. 2: C, M, P, S; Arghir Steliana, 26 ani, prof., com. Pungești-Cursești, jud. Vaslui: P, V; Nicolae Marilena, 18 ani, elevă, București, sect. 3, str. Albinari nr. 4: P, T, V; Codreanu Adriana, 18 ani, operator chimist, com. Dumbrava-Roșie, sat Brășăuți, jud. Neamț: Fa, V; Ignat Diana, 18 ani, elevă, București, sect. 4, bd. Ion Țulea, bl. N 2, sc. 2, et. I, ap. 59: D, V; Niculcea Angelica, 19 ani, ospătară, și Niculcea Fili, 24 ani, frigotehnic, Piatra Neamț, str. Milcov nr. 10: D, Fa, V.

F Nr. 42 (906)
CUPON
DE PARTICIPARE
«CITITORI CĂTRE CITITORI»

FUMUL SUGRUMAT

Secretul ceramicii negre (în fotografie), ieșite din mîinile bătrînului Horváth János din orașul Mohács, distins cu titlul de meșter emerit al artei populare din R.P.Ungară, constă în ardere, care se face prin așa-zisul procedeu al «fumului sugrumat». Tradiția acestei ceramici în stil balcanic a început acum 100 de ani și se transmite din tată în fiu, ea căpătînd forme tot mai moderne (dar tot populare), specifice gustului de astăzi. Bătrînul meșter a transmis acum taina meșteșugului fiului său, László, care-i va continua opera. Produsele lor sînt exportate în foarte multe țări.

JOS ROMANTISMUL!

Susan Ekström, 19 ani, la bordul navei-școală suedeze «Viking». Susan vorbește în numele celor 13 tinere fete imbarcate odată cu ea și cu 200 de băieți pe acest vas pe care vor învăța navigația: «Nu căutați în hotărîrea noastră nici romantism, nici exotism. Ne-am imbarcat ca să învățăm o meserie, să cîștigăm bani și să cunoaștem lumea...»

Chiar așa, fără pic de romantism? La 19 ani? Permiteți-ne, stimată domnișoară Susan, să ne indoim.

EI, ACUM V-AȚI CONVINS?

Unora le scapără scintei din cap. Lui Mister Ernest B. McFadden îi arde capul de-a binelea. Numitul domn, aflat într-un serviciu al aviației americane, a inventat o cască de protecție rezistentă la acțiunea celui mai violent foc. Îl vedem demonstrînd virtuțile invenției pe propriul dumisale cap. Mai convingător nici că se poate.

AICI, RADIO PINGVIN!...

Prin urmare «Civilul», nemaipomenit de simpaticul și inteligentul cîine lup din serialul TV, nu este unica ființă necuvîntătoare înzestrată cu tehnică de prim rang întru îndeplinirea unor importante misiuni în slujba umanității. Pe nesfîrșitul continent alb, cercetătorii din domeniul psihologiei pinguinilor au dotat cîteva exemplare cu radioemițătoare portative care transmit informații dintre cele mai interesante în legătură cu comportamentul straniilor păsări.

NEA TUDORICĂ DE PE MISSISSIPPI...

Între nea Tudorică al nostru și Al Hirt, versiunea lui americănească, este o singură deosebire: pe cînd primul este trompetist amator (chiar foarte amator), cel de-al doilea este un vestit și virtuos solist de jaz din New Orleans. În rest, numai asemănări: și nea Tudorică și nea Al sînt microbiști de fotbal nerecuperabili; și unul și celălalt au cîte o echipă preferată: «Rapidul» și, respectiv, «The Saints»; amîndoi sînt nelipsiți de pe stadion în zilele de meci și amîndoi nelipsiți de trompetele lor în care își suflă — de la caz la caz — încurajările, triumfurile, decepțiile, speranțele...

CONFECȚII... LA MILIMETRU!

Micul alfabet al confecțiilor ține seama de orice conformație a corpului.

A. **Tipul slab.** Grosime 42—54. Etichete galbene.

B. **Tipul normal.** Grosime 42—58. Etichete verzi.

C. **Tipul plin.** Grosime 46—58. Etichete albastre.

D. **Tipul corpolent.** Grosime 50—60. Etichete roșii.

- Noul sistem de croială și construcție a confecțiilor bărbătești oferă cumpărătorilor avantajul de a-și alege costume moderne, elegante, exact pe măsură.
- Confecțiile de gata A, B, C, sau D înseamnă economie de timp și de bani.
- Pentru eventuale retușări, călcare etc. — servicii gratuite.

O

săptămîna în lume

De aproximativ o lună de zile, cele mai acute probleme care preocupă popoarele, statele de pe globul pămîntesc, sînt evidențiate și luate în dezbateri în cadrul marelui for pe care-l constituie Adunarea Generală a O.N.U. Nu este vorba doar de un simplu bilanț al evoluției și situației pe arena mondială, ci de o căutare — la scara celor 132 state membre ale organizației mondiale — a celor mai corespunzătoare mijloace menite să ducă la elaborarea și transpunerea în fapt a normelor care să stea la baza relațiilor internaționale, a acelor mijloace care să facă posibilă lichidarea focarelor de tensiune și conflict existente și prevenirea apariției altora, rezolvarea celor trei probleme fundamentale ale lumii contemporane — cele trei «D»-uri, cum au intrat în limbajul comentatorilor de presă dezarmarea, decolonizarea, dezvoltarea. Firește, în abordarea tuturor aspectelor majore ale vieții internaționale un loc de seamă îl ocupă analiza rolului și posibilităților de acțiune ale Organizației Națiunilor Unite, creșterii eficienței sale. Este, în aceasta, manifestarea spiritului de responsabilitate al membrilor O.N.U. pentru soarta organizației mondiale, pentru afirmarea sa puternică, de natură să exercite o influență determinantă asupra cursului vieții internaționale. «Întotdeauna România — sublinia președintele Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu — a considerat că Organizația Națiunilor Unite este chemată să acționeze în direcția dezvoltării unei colaborări multilaterale între toate națiunile planetei noastre, a promovării în viața internațională a unor relații bazate pe deplină egalitate în drepturi și care să excludă folosirea forței sau amenințarea cu forța în raporturile dintre state. Noi apreciem că, în condițiile de astăzi, Organizația Națiunilor Unite poate exercita un rol mai important în această direcție».

Punctul de vedere al țării noastre față de activitatea O.N.U. și necesitatea sporirii rolului său în făurirea unei lumi a păcii, poziția principală, consecventă, a României socialiste privind cele mai arzătoare aspecte ale situației de pe eșichierul internațional și-au găsit o dată mai mult exprimarea cu prilejul dezbaterilor de politică generală din cadrul Adunării Generale. A fost astfel relevat, cu acest prilej, faptul că așezarea relațiilor dintre state pe baze noi, democratice, implică recunoașterea și aplicarea integrală și permanentă, de către toate statele și față de fiecare în parte, a principiilor fundamentale ale dreptului internațional; că toate națiunile au dreptul și sînt deopotrivă interesate să ia parte la rezolvarea marilor probleme care confruntă omenirea și — în acest context — se relevă necesitatea ca, pentru a putea acționa eficace, O.N.U. să cunoască o cât mai largă participare a statelor, în conformitate cu principiul universalității, la elaborarea și înfăptuirea hotărîrilor de interes general. Abordînd problema securității internaționale, delegația română a arătat că țara noastră consideră ca imperios necesară realizarea unei înțelegeri cu caracter universal în care să se găsească consacrarea comandamentelor superioare de conduită și acțiune în raporturile internaționale, drepturile și obligațiile fundamentale ale statelor. Au fost de asemenea evidențiate imperativul stingerii flăcărilor războiului din Indochina, curmării neîntîrziate a intervenției S.U.A., a acțiunilor militare impotriva eroicului popor vietnamez, astfel ca acest popor, precum și popoarele cambodgian și laotian, să-și poată soluționa în mod liber problemele lor, fără nici un amestec din afară; necesitatea soluționării politice a conflictului din Orientul Apropiat, pe baza Rezoluției din noiembrie 1967 a Consiliului de Securitate, a acțiunilor cu hotărîre pentru adoptarea unor măsuri efective de stăvilire a cursei înarmărilor, pentru convocarea Conferinței mondiale de dezarmare. În ce privește problemele continentului nostru, s-a reafirmat punctul de vedere român că se impune pregătirea corespunzătoare și convocarea cât mai grabnică a Conferinței pentru colaborare și securitate în Europa, menționîndu-se totodată că, în vederea realizării unei colaborări mai strînse între statele balcanice, ar fi util să se treacă la pregătirea unei întîlniri între reprezentanții acestor state, care să discute problema transformării Balcanilor într-o zonă a păcii, colaborării și bune vecinătăți. De asemenea, abordînd una dintre problemele cele mai importante ale omenirii — subdezvoltarea — de a cărei rezolvare depind în bună măsură pacea, progresul și prosperitatea popoarelor, delegația țării noastre a relevat că România — țară socialistă în curs de dezvoltare — se pronunță consecvent pentru intensificarea cooperării internaționale, menită să favorizeze accelerarea progresului economic și social al tuturor țărilor.

Participanță activă la viața internațională, România se afirmă prin întreaga sa politică externă ca un factor de seamă al luptei popoarelor pentru crearea unei lumi în care toate națiunile, libere și egale în drepturi, să-și poată realiza aspirațiile lor legitime de pace, bunăstare și progres. Militînd cu perseverență pentru înfăptuirea acestui țel, țara noastră pornește de la premisa că — așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în recenta cuvîntare rostită la Baia Mare — «stă în puterea popoarelor să pună capăt politicii de război, de forță și dictat, să determine trecerea la dezarmare și, în primul rînd, la dezarmarea nucleară, la rezolvarea problemelor litigioase pe cale pașnică, pe baza tratativilor, la stabilirea unor relații de deplină egalitate și respect între toate statele lumii. Sîntem ferm hotărîți să facem totul pentru a contribui la victoria în lume a acestei politici! Această este voința întregului nostru popor!»

I. CIOARĂ

Marti, 10 octombrie 1972

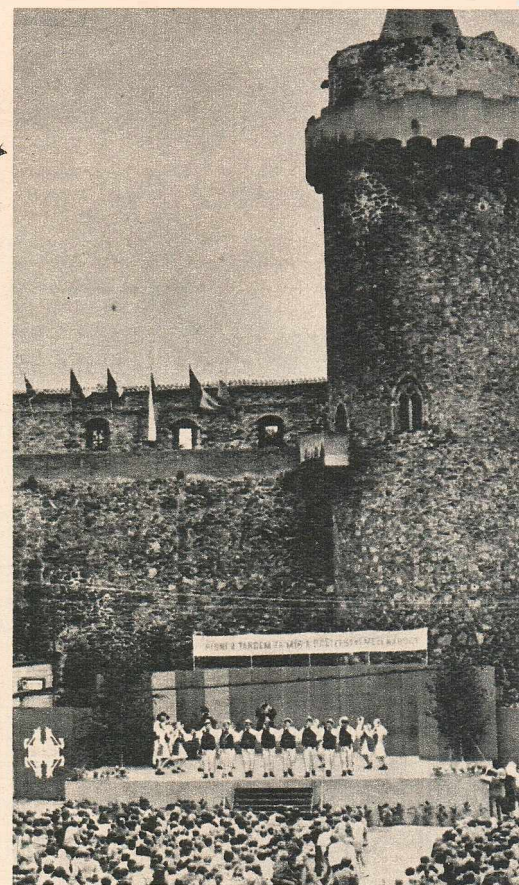
«alunelul» la festivalul cimpoierilor

Prezent la cea de-a III-a ediție a Festivalului internațional al cimpoierilor — care a reunit în pitoreasca localitate boemiană Strakonice (R.S. Cehoslovacă) interpreți și ansambluri folclorice din Polonia, Bulgaria, România, Irlanda, Anglia și Cehoslovacia — ansamblul folcloric românesc «Alunelul» (în fotografie, în timpul evoluției pe scena festivalului) s-a bucurat de un frumos succes.

ROMA

anotimpul revendicărilor

Perioada reînnoirii contractelor colective de muncă în Italia este caracterizată de puternice acțiuni revendicative. Între acestea se numără și greva generală de 24 de ore a 1 400 000 muncitori din construcțiile edilitare și o serie de sectoare înrudite. Această acțiune a fost organizată în sprijinul cererilor privind adoptarea de măsuri eficiente împotriva creșterii șomajului, înfăptuirea unor reforme social-economice, întreprinderea de acțiuni ferme pentru oprirea creșterii costului vieții. În fotografie — uriașul șuvoi al demonstrațiilor greviști pe străzile Romei.

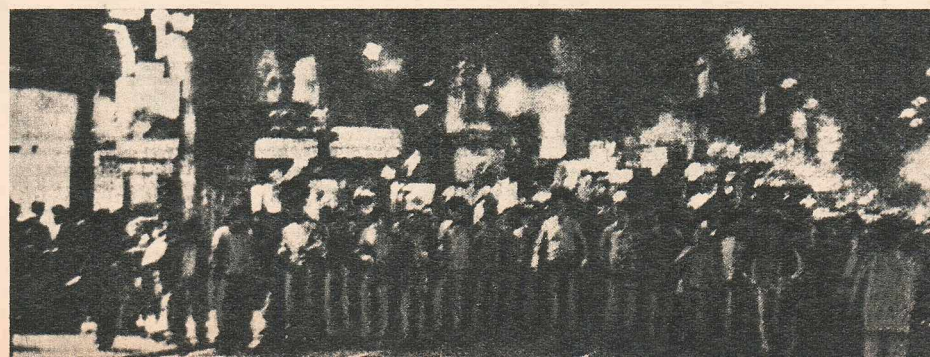

BARCELONA

protest fățiș

La Barcelona (în fotografie), ca și în alte orașe din Spania, mari demonstrații de solidaritate cu greviștii de la Vigo, cu deținuții politici aflați în închisori și condamnații la pedepse grele de tribunalele ordinii publice exprimă protestul opiniei publice împotriva represiviilor antimuncitorești și antidemocratice. La Barcelona tribunalul militar a condamnat la 20 și, respectiv, 30 de ani închisoare pe tinerii patrioți Carlos Garcia și Ramon Llorca Lopez. Pentru a face față creșterii numărului de dosare, a fost înființat anul

acesta un al doilea tribunal al ordinii publice. După cum se știe, tribunalele ordinii publice ocupă acum și de eliberarea certificatelor «bună conduită politică» pentru cadrele didactice din universități și licee. În semn de protest față de această nouă încălcare a statutului au nomiei universitare au avut loc numeroase manifestări de solidaritate a elevilor și studenților cu profesorii cărora — neobținînd certificatul — nu li s-a permis să-și reia activitatea. În acest context presa a anunțat și demisiile unor cadre universitare. Pe de altă parte mișcarea de solidaritate cu greviștii de la Vigo s-a amplificat rîndurile opiniei publice, concretizîndu-se și printr-o numeroasă grevă de sprijin declarate de muncitorii altor întreprinderi din Galicia. Exprimînd din ce în ce mai fățiș, nemulțumirea cuprinsă în pături largi ale populației, accentuînd încordarea care se manifestă în climatul social spaniol.

realități din lumea capitalului

locuințe ar fi, dar...

Elementul care merită să fie relevat în legătură cu incidentul petrecut la Basel, în Elveția, este nu amploarea lui, ci frecvența semnificativă cu care asemenea lucruri se întâmplă în diferite țări capitaliste dezvoltate ale Europei. La Basel, ca și la Roma acum câteva săptămâni (vezi «Flacăra» numărul 40), un grup de 25 de persoane, în majoritate tineri, a ocupat o casă veche, de mulți ani nelocuită. Ei au recurs la acest gest pentru a protesta împotriva proprietarilor de imobile vechi care, decât să-și închirieze apartamentele cu prețuri mai modeste, preferă să le lase neocupate. Cei 25 de tineri au rămas aici două luni, în ciuda amenințărilor repetate ale proprietarilor și poliției. Participând în acest răstimp la demonstrații pentru o mai echitabilă rezolvare a problemei locuințelor, ei s-au făcut purtătorii de cuvânt ai tuturor celor pe care nivelul scăzut al veniturilor lor îi pune în imposibilitate de a se bucura de o casă omenească. Amenințările proferate de proprietari și autorități la adresa celor 25 de revoluționiști s-au concretizat în cele din urmă într-o descindere la care au participat 50 de polițiști. După ce au încercat un timp să reziste, tinerii au fost nevoiți să se supună forțelor polițienești, care i-au evacuat.

În fotografia 1: alături de cei 25 tineri, locuitorii din cartier așteaptă cu aprehensiune sosirea poliției; sîrmele ghimpate au fost puse — zadarnic, bineînțeles — în

jurul casei pentru a o apăra. Fotografia 2: poliția îi evacuează pe ocupanții casei. Fotografia 3: în spatele clădirii, lozincile de protest împotriva proprietarilor, care fuseseră lipite pe fațadă.

santiago de chile — ripostă reacțiunii

În numeroase orașe din Chile continuă să se desfășoare acțiuni prin care cercurile largi ale opiniei publice condamnă uneltirile reacțiunii interne și ale cercurilor imperialiste îndreptate spre oprirea procesului de transformări social-economice inițiat de regimul președintelui Allende. În fotografie: aspect de la una din marile manifestații din capitala țării — Santiago de Chile.

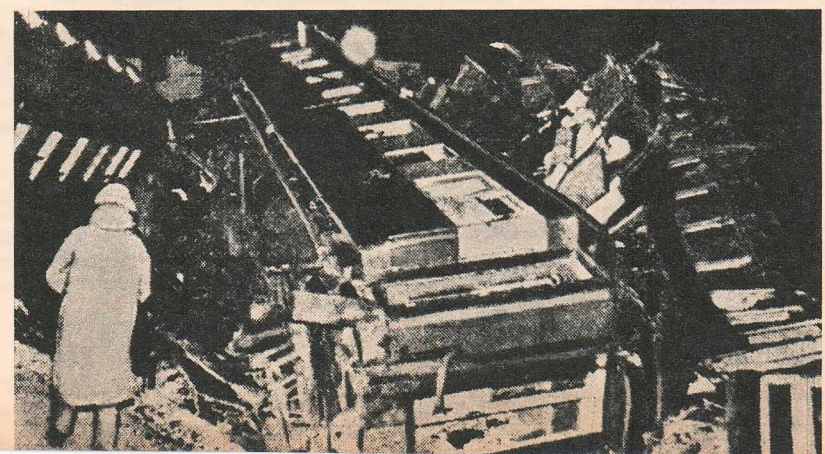
actorul mark spitz

Pînă la urmă, Mark Spitz n-a putut rezista avalanșei de propuneri cu care a fost năpădit după ce s-a întors în Statele Unite cu cele șapte medalii de aur cucerite la München. Dintre toate ofertele celor pentru care numele celebru azi în întreaga lume reprezintă o «mină de aur» — studiouri cinematografice, case de discuri, firme de publicitate etc. — Mark Spitz s-a oprit la aceea a unor producători de televiziune. După terminarea turnărilor care au avut loc la Hollywood, producătorii au declarat că Spitz s-a comportat excelent — cu atît mai mult cu cît se găsea pentru prima dată în calitate de actor în fața camerelor de luat vederi — și și-au exprimat părerea că ar avea «stofă». În legătură cu planurile sale de viitor, Mark Spitz nu s-a referit însă la alte eventuale roluri, ci la proiectul de a scrie o carte de memorii. În fotografie: Mark Spitz (centru), alături de Bob Hope (dreapta), după terminarea turnării filmului de televiziune care a și fost prezentat pe micile ecrane.

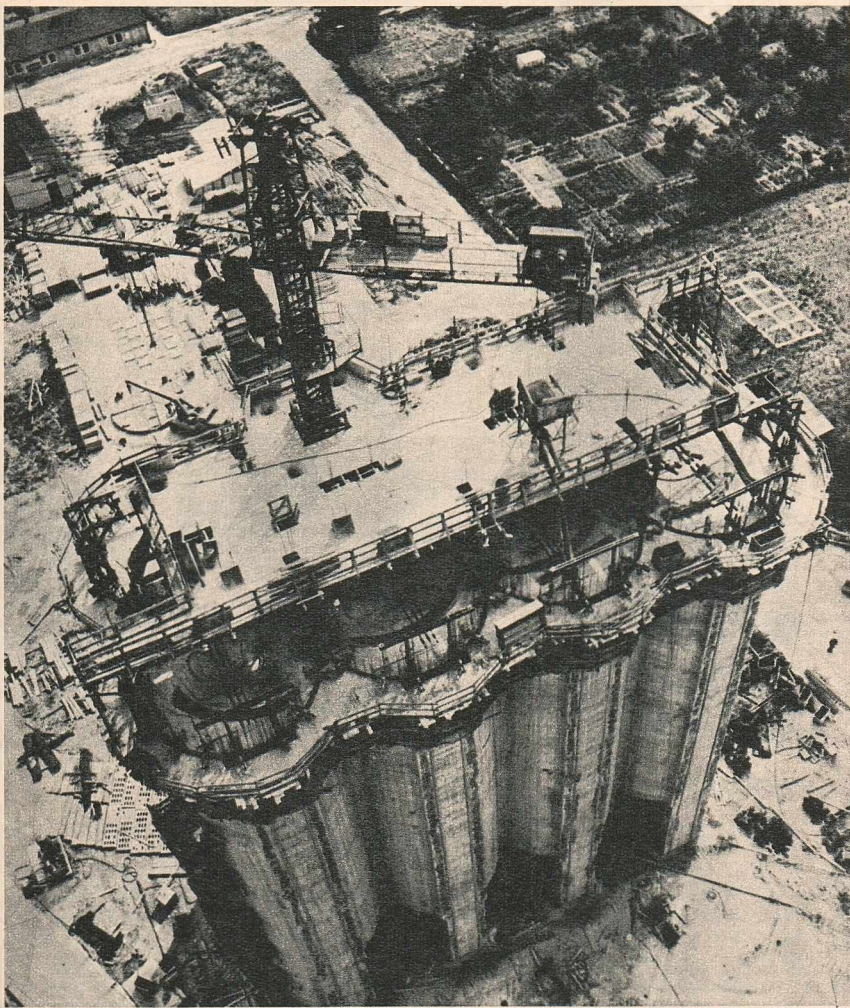

catastrofă feroviară și segregatie

O imagine terifiantă de la tragicul accident de cale ferată produs în Republica Sudafricană, în apropierea localității Malmesbury — catastrofă în cursul căreia și-au pierdut viața 36 de persoane, iar alte 144 au fost grav rănite. Relatînd despre acest accident, provocat de deraierea trenului aflat în plină viteză, la o curbă, corespondenții de presă au ținut să remarce că imensa majoritate a victimelor au constituit-o sud-africani de culoare — întrucît vagoanele «numai pentru albi» au fost așezate ca de obicei ultimele și nu s-au răsturnat.

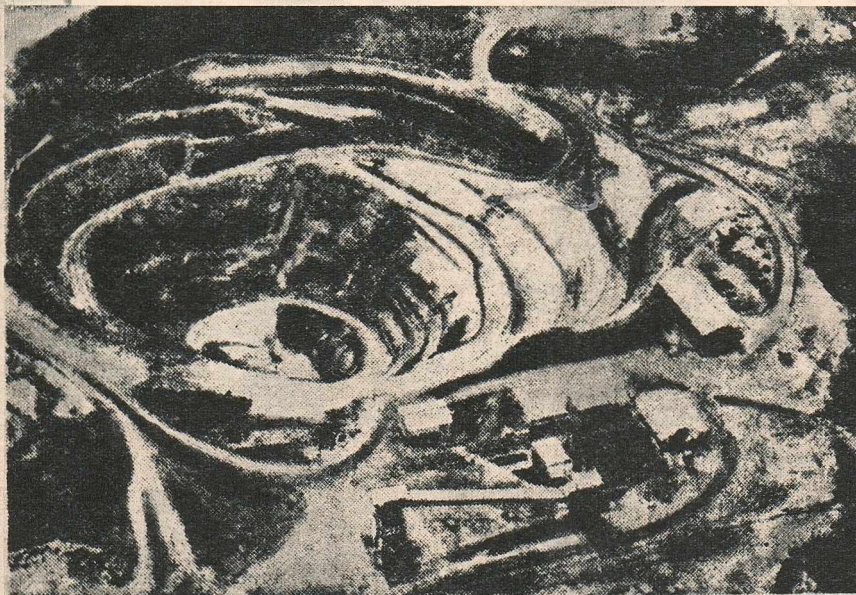

glob comentariu foto

r.d.g. — înnoiri în peisajul de la ebeleben

Cea de-a 27-a aniversare a proclamării R.D.G. a fost întâmpinată pe întreg teritoriul țării cu numeroase realizări pe frontul construcției socialiste. Imaginea înfățișează un aspect de pe șantierul uneia dintre cele șase veritabile «uzine» de furaje în curs de construcție la Ebeleben, regiunea Erfurt, și care vor avea o capacitate de prelucrare anuală de 200 000 tone și un volum de însilozare de 80 000 tone.

aici se află «pila atomică» preistorică

Descoperirea faptului că uraniul provenit din mina pe care v-o prezentăm în această imagine nu are o compoziție normală a dus la o altă descoperire a cărei veste a făcut înconjurul lumii. Anomalia pe care o prezintă uraniul 235 din zăcămintul de la Oklo, Gabon, constă în concentrația sa diferită de cea a tuturor mineurilor de uraniu natural de pe glob. Constatând că în eșantioanele de la Oklo există urme de pământuri rare a căror compoziție izotopică corespunde întru totul celei a produselor de fisiune, cercetătorii Comisariatului pentru energie ato-

mică al Franței au ajuns la concluzia că în acest zăcămint a avut loc o reacție în lanț autoîntreținută, funcționând ca o adevărată «pilă atomică» preistorică formată pe cale naturală. În comunicarea făcută la Academia de științe a Franței, Francis Perrin, profesor la Collège de France și fost înalt comisar al Comisariatului pentru energia atomică, a subliniat interesul considerabil pe care-l prezintă pe plan științific descoperirea acestui fenomen. Exploatarea minei de la Oklo a fost sistată pentru a se înlesni continuarea cercetărilor.

PARIS

victime directe și indirecte

Măsurile de securitate insuficiente au fost cauza datorită căreia un incendiu de o rară violență, cel mai puternic dintre câte s-au produs la Paris în perioada post-belică, a distrus în întregime unul dintre

cele mai elegante magazine pariziene «Drugstore-Publicis» de pe Champs-Élysées și a avariat clădiri învecinate (fotografia de jos). Se pare că deși la «Drugstore» s-au mai semnalat și în trecut începuturi de incendiu, conducerea n-a luat măsurile de rigoare. Din fericire, focul a izbucnit în timpul nopții, când cei 1 600 de salariați ai oficiului de presă, ai drugstore-ului și cinematografului «Publicis» nu erau la lucru. Singura victimă a fost, în afara de cițiva răniți, o contabilă în vîrstă de 55 ani care se afla la ora aceea în incinta întreprinderii. Victime indirecte sînt însă cei 1 600 de salariați puși, datorită incendiului, în situația de șomeri.

confruntarea constructorilor de automobile

Parcul expozițiilor de la Porte de Versailles găzduiește cel de-al 59-lea Salon internațional al automobilului. La această edi-

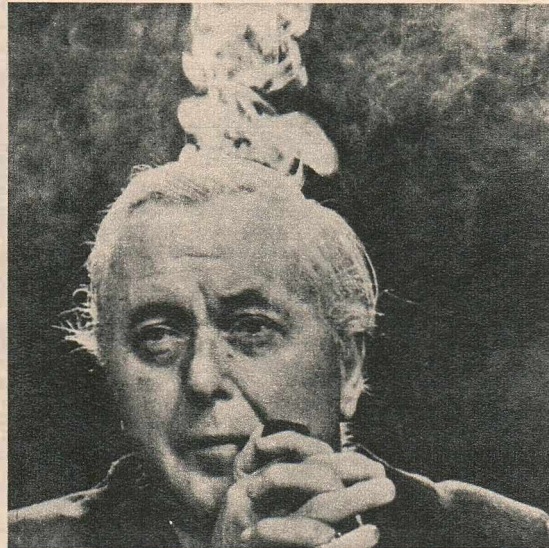
ție a tradiționalei confruntări a realizărilor firmelor constructoare de automobile, țî-năra industrie românească de specialitate este reprezentată prin două exponate: ARO-240, prezentat pentru prima oară, și M-461, într-o variantă avînd noi amenajări cu caracter utilitar. În afara «surprizelor» prezentate de cele 69 de firme participante, o nouă oară constituie organizarea, pentru prima oară în cadrul unei asemenea manifestări, a unei expoziții avînd drept temă «Automobilul și mediul înconjurător».

cei ce au spus: stem nei»

Iată-i reuniți, în imaginea de față, pe liderii acelor partide politice din Norvegia ce s-au împotrivit aderării țării lor la Piața comună, adresînd populației îndemnul «stem Nei» («Votați: nu») la referendumul popular din 24—25 octombrie: (de la stînga la dreapta) Lars Korvald (Partidul creștin-popular), Per Borten (Partidul de centru — agrarian), Finn Gustavsen (Partidul socialist popular) și Reidar Larsen (Partidul comunist). Ce au însemnat cele 53,49% voturi împotriva — exprimînd în general poziția fermierilor, pescarilor, sindicatelor, tinerilor, micilor industriași — se știe: nu doar o criză de guvern, provocată de demisia cabinetului Trygve Bratteli, ci și un șoc în înseși cercurile comunitare. Comentînd «această înfrîngere a Europei» (respectiv a țărilor vest-europene membre ale Pieței comune — n.n.), președintele Comisiei Pieței comune, Sicco Mansholt, sublinia că ea «trebuie să ne dea de gîndit, în special în ajutorul conferinței conducătorilor de țară și guverne... Concluzia este că distanța dintre Piața comună și cetățeni este destul de mare. Comunitatea nu este suficient de atrăgătoare pentru popor».

blackpool — a 71-a conferință laburistă

Comentînd rezultatele celei de-a 71-a conferințe anuale a Partidului laburist britanic, desfășurată la Blackpool, majoritatea observatorilor scenei politice engleze remarcă aspectul pronosticurilor sumbre privind manifestarea unor tendințe centrifuge în partid, menționînd totodată întărirea poziției liderului, Harold Wilson (fotografia din dreapta îl înfățișează în timpul discuțiilor, surprins de un fotoreporter într-o ipostază caracteristică). Desigur, au existat dezbateri aprinse în unele probleme, ca de pildă

cea a aderării Angliei la Piața comună. Dar luările de poziție ale delegaților au fost cvasiunanime în a critica programul economic «antiinflaționist» ca și în sprijinirea politicii externe preconizate de laburiști, îndeosebi în ce privește atitudinea față de conferința general-europeană — rezoluția adoptată cerînd convocarea imediată a acestei conferințe «care să asigure crearea unui sistem de securitate pe continent».

cronica de trei secunde

PREȚUL

Că moartea nu mai alege, că moartea n-a ales niciodată — aceasta nu cred că mai poate constitui o surpriză pentru muritori. (Un avion cade la Sacramento peste o ceainărie. 20 de morți, pilotul a scăpat.) Sînt permanent acuzat că am optimismul facil și inconștient — de către prieteni care au ca punct de sprijin celebra vorbă franțuzească: «le pire est toujours sûre». («Întotdeauna e sigur că va fi foarte rău».) Or, eu nu cred în ideea asta, fiindcă înțelepții materialiști m-au învățat să nu cred în frazele cu «întotdeauna», să mă îndoiesc permanent, să am scepticismul creator și constructiv, — cum ar zice Călinescu — să fiu sigur că nimic nu e sigur, deci nici răul. E o atitudine mult mai dificilă, mult mai complicată, care pretinde o tărie de caracter mai dramatică decît orice pesimism de comandă și schematic. Cred — fără orgoliu de paradă — că a te opune unui pesimism conformist face parte din prețul cu care plătești faptul că ești om. Acest preț mă obsedează, calitatea lui mi se pare esențială pentru urma pe care o lăsăm, numai el decide — în fiecare clipă — pornirile mele, fie optimiste, fie pesimiste (deși detest această împărțire terminologică), înfrînindu-mi decisiv spaimele și euforiile copilărești.

Eu nu credeam că acest om va muri — deși toți zic că era logic, după toate datele clinice și cinice, să moară. Eu ziceam că nu acum. El a murit acum și mai toți au o bucurie secretă în a-mi relata cum a murit acum, exact cînd au spus ei și cum au spus ei. Eu am o bucurie și mai secretă pentru îndirjirea cu care am crezut că el va trăi. Îndirjirea mea mi se pare mai prețioasă decît deșteptăciunea diagnosticului lor. Ei au fost mai deștepți decît mine, eu am

fost încă o dată naiv, deci vulnerabil, deci mai om. Nu știu cine a pierdut mai mult — ca să vorbim în termeni economici.

După cum nu credeam că, din «cauze economice», revista aceea franceză va muri — cu acest lung ecou în inima mea, de parcă mi-ar fi murit din nou un om drag. Eu de mult am transformat revistele în oameni — fără a mă teme că păcătuiesc prin antropomorfism. Să fie neantropomorfi cine știu eu... Citesc de 15 ani paginile celui săptămînal, ajunseseam împreună să trăim ca în cîntecul lui Brel, «La chanson des vieux amants», cîntarea amanților bătrîni, trecînd împreună prin erori, certuri, jurăminte, împăcări și superbe înseninări. Era multă lumină în cămăruța mea de 2/3, cînd aduceam din oraș acea revistă și o citeam rînd cu rînd, după care — pervers, senzual și egoist — o forfecam, o decupam în bucăți, primele mele colaje, primele mele montaje de cai verzi pe pereți cu ea s-au întîmplat și mi-au rămas, cum ar cînta Piaf, «dans ma peau»... Ieri, în Gara de Nord, mi-am cumpărat ultima ei suflare... Costa 2,60 lei — ca să vorbim de prețuri. Iar acasă — cu optimismul meu indefandabil, inconștient — am decupat, cum aș aprinde o candelă, acest Eluard, montîndu-l pe perete lingă un Sancho Panza:

«Cu prietenul meu Aragon oamenii știu să se exprime în limitele lor și peste limitele lor în granițele lor și peste granițele lor... Omul are doi ochi pentru a vedea lumea».

...Costa 2,60 lei — cît o piine, pentru a-i da o dimensiune intelectuală fundamentală.

Radu COSAȘU

agendă

Odată cu acceptarea de către regina Margrethe a li-a ca succesor al premierului Jens Otto Krag — demisionat din «motive de ordin personal» — pe ANKER JOERGENSEN, acesta devine primul lider sindical din istoria Danemarcei care ocupă această funcție. A. Joergensen a declarat că nu intenționează — contrar tradiției — să cumuleze funcția de premier și de lider al P.S.D. și că de asemeni și-a dat demisia din funcția de președinte al Sindicatului muncitorilor metalurgiciști.

LOUIS ARAGON, binecunoscutul scriitor, poet și militant comunist francez, a împlinit la 3 octombrie vîrsta de 75 de ani. În salutul pe care i l-a adresat, cu prilejul aniversării, Georges Marchais, secretar general adjunct al C.C. al P.C.F., a subliniat: «Membrii al partidului nostru comunist din 1927, ales în Comitetul Central în 1950, tu și-ai adus în întregime contribuția la lupta poporului nostru pentru democrație și socialism, pentru pace și independență».

Într-o cuvîntare prilejuită de recenta aniversare a 12 ani de la proclamarea independenței Nigeriei, președintele YAKUBU GOWON a menționat că tratativele în curs cu diverse societăți străine sînt menite să asigure o participare mai importantă a nigerienilor în toate domeniile de activitate economică. Totodată, el a chemat țările africane să-și concentreze eforturile în vederea soluționării tuturor problemelor decolonizării și lichidării schelelor subdezvoltării.

Comandantul COUSTEAU a început o nouă expediție, prevăzută a dura aproximativ un an și avînd drept obiectiv Antarctica. Cu ajutorul batiscafului «350», al unui elicopter demontabil și al altor echipamente speciale de cercetare, aflate la bordul navei oceanografice «Calypto», Cousteau și-a propus studierea efectelor vinătăriei excesive și a intoxicației chimice la care sînt supuse balenele albastre, speciile de delfini din mările reci, focile, pinguinii etc.

Referindu-se la convorbirile americano-sovietice privind încheierea unui acord comercial, PETER PETERSSON, ministrul comerțului al S.U.A., a menționat că a fost înregistrat un progres însemnat în cursul tratativelor, subliniind totodată că realizarea acestui acord «va permite țărilor noastre să restabilească relațiile comerciale normale, întrerupte cu aproape 30 de ani în urmă». A sosit timpul — a subliniat el — să înlăturăm barierele care ne-au despărțit după cel de-al doilea război mondial.

Un «program de reconstrucție națională» a fost trimis, potrivit agențiilor internaționale de presă, de fostul președinte argentinian JUAN DOMINGO PERON liderilor militari din țară, ca bază a unui acord între «mișcarea justițialistă» de factură peronistă și actualul regim. Un purtător de cuvînt guvernamental a declarat că există «diferite puncte de coincidență» între propunerile peroniste și programul guvernului în vederea alegerilor.

cronica satirică

de Teodor MAZILU

omul invizibil

Omul invizibil a fost o vreme tema preferată a romanelor științifico-fantastice. Literatura gema de asemenea indivizi miraculoși care-și făceau de cap fără ca nimeni să aibă onoarea de a-i vedea la față. E ușor, cred și eu, să fii tenebros când nu te vede nici dracu'!

Dar există oameni invizibili și în zilele noastre, în carne și oase, care au domiciliu, nevastă, salariu și chiar puncte de vedere. E drept, cu nevasta e foarte vizibil, de asemeni și salariul, și chiar el când are chef s-o facă pe vizibilul. Când e vizibil, apoi e din cale-afară de vizibil, îl distingi de la câțiva kilometri, prin urlete și tropăituri își anunță din depărtare sosirea.

De fapt, psihologia omului invizibil e foarte rudimentară. Când îți merge bine se și instalează în casa ta. De dragul plăcintelor și al vinurilor renunță bucurios la mister.

Dacă însă cumva ți se întâmplă o nenorocire, se preschimbă în abur și fum. Dacă îi ceri ceva, observi cu uimire cum se pulverizează, ia-l de unde nu-i. Dispare în neant... Și stă acolo, în neant, pînă când simte iarăși mirosul terestru al plăcintelor. E interesant însă cum devine individul, din invizibil, dat dracului de vizibil. Arată atunci ca un animal care se trezește din somn, ia prin gheare și miros legătura cu realitatea și se întreabă unde îi sînt nevasta, salariul, domiciliul. Sigur, când îți încasezi salariul nu te poți înfățișa în fața ghișeului sub formă de abur sau ceață. Și când faci dragoste cu nevasta trebuie să fii cît de cît concret. Când e vorba de făcut o treabă la serviciu, nimeni nu-l vede, e o ceață care plutește și care se transformă în om numai în ziua binefăcătoarei și veșnicei chenzine. Bagă banii în buzunar și dispare. Când în neant, când într-o circumștață.

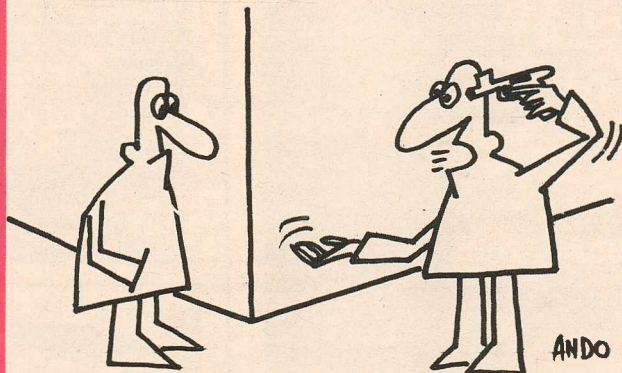
Dacă vrei să-l jignești n-ai cum, obrazul pe care vrei să-l lovești devine invizibil. N-ai ce lovi, n-ai ce jigni.

Nefericita ființă trebuie să fie aia la care nici măcar scîrba oamenilor nu mai ajunge.

umor

de

ANDO

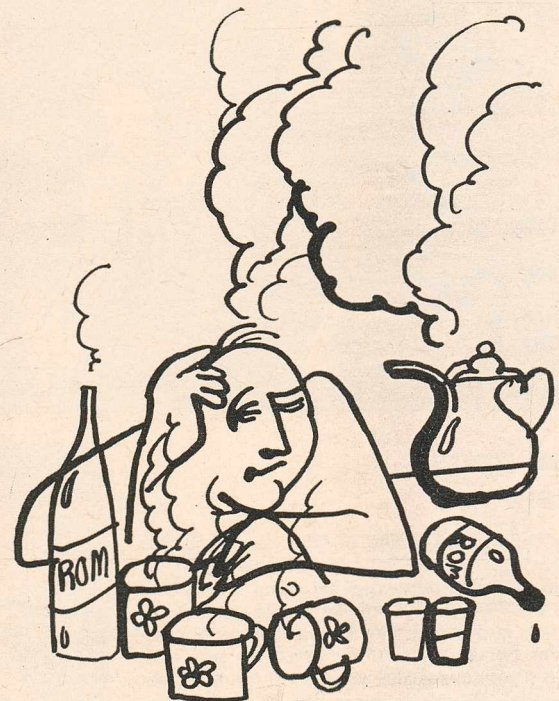
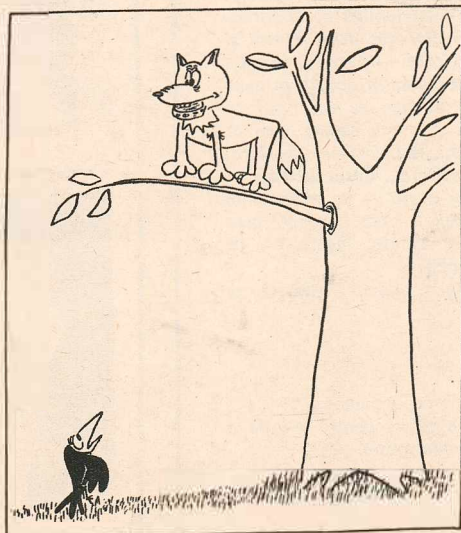
— Banii sau viața!

M. OPROIU

— Ridichi de lună aveți?

MATEI MIHAI

CEAIURI

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ORIZONTAL: 1) Ceai dietetic prescris de medic — Drumul ceaiului... 2) Mod de preparare a ceaiului (inf.) — Din cele de cireșe se face un ceai medicinal. 3) Floare pentru ceai — Un munte! 4) Pe fundul paharului! — Instalație de fiert ceai. 5) Legumă — Negație. 6) Pantaloni strîmți — Aburi... pe sus. 7) Frunze parfumate. 8) Lichid cu zahăr!... — ...și numai zahăr. 9) Verbul resturilor — Tei! 10) Clo-

VERTICAL: 1) Mușețel. 2) Filtrat — Bun pentru băut... citronada. 3) Cană, ceașcă... — ...și alte vase pentru băut ceaiul. 4) Leacuri băbești (sing.) — Raită. 5) Zonă învecinată cu «Teiul» — Evidența păraluțelor. 6) A scris «Povestea teiului». 7) Fierbere. — Cură! 8) Geo! — Introdus. 9) Mentă — Merge... în apă. 10) A doza — Mare sursă de ceai.

Ioan CARAIMAN

Dezlegarea jocului «FIRE DE IARBĂ», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) GRIGORESCU. 2) AO — WHITMAN. 3) ZUP — MANET. 4) OAI — SIRET. 5) N — RAM — C — IA. 6) SL — AVIZ — P. 7) IPOLIT — ACI. 8) MOA — T — DROT. 9) ARGHEZI — SE. 10) STANCU — FIR.

ce părere aveți?

Se apropie sfârșitul de an și odată cu el tradiționala anchetă a revistei noastre, a cărei reușită depinde de dv., dragi cititori. Vă rugăm deci să spuneți care sînt, după părerea dv., cei mai buni actori și cîntăreți români și străini ai anului 1972, precum și care sînt cele mai bune filme pe care le-ați văzut în 1972.

Răspunsurile — care vor fi trimise pe adresa redacției pînă la data de 1 decembrie 1972, cu mențiunea pe plic: Pentru ancheta «Flacării» — trebuie să cuprindă opiniile dv., separate, în legătură cu:

- 1) cel mai bun actor român de film
- 2) cea mai bună actriță româncă de film
- 3) cel mai bun actor străin de film
- 4) cea mai bună actriță străină de film
- 5) cel mai bun film românesc
- 6) cel mai bun film străin
- 7) cel mai bun actor român de teatru
- 8) cea mai bună actriță româncă de teatru
- 9) cel mai bun interpret român de muzică ușoară
- 10) cea mai bună interpretă româncă de muzică ușoară
- 11) cel mai bun interpret român de muzică populară
- 12) cea mai bună interpretă româncă de muzică populară
- 13) cel mai bun serial de televiziune
- 14) cel mai bun actor (actriță) sau prezentator (prezentatoare) la televiziune.

IMPORTANT: Precizăm că TOATE întrebările de mai sus au în vedere ANUL 1972.

CARTE

● Zilele acesteia Cartea Românească ne-a pus în fața unei surprize: debutul editorial în poezie al lui Teodor Mazilu cu volumul **Cîntece de alchimist**. Nelipsind accentele de sarcasm, poemele ne arată cu precădere și autenticitate fața patetică a autorului. Vom reveni.

● Paul Anghel: **Teatru**. Volumul cuprinde: «Săptămîna patimilor» — ipoteză dramatică de veac eroic moldav; «Viteazul» — basoreliev dramatic pe șapte fundaluri. Virtuțile literare ale pieselor le conferă rezistență și la actual pur al lecturii (Editura Eminescu).

● Romanul **Cuscii** de Alecu Ivan Ghilia reapeare în Colecția «Romane de ieri și de azi» a Editurii Eminescu.

● În Biblioteca Eminescu a apărut **Pseudo-cynegeticos** de Al. Odobescu. Sumarul cărții mai cuprinde: Scene istorice din cronicile românești; Cîteva ore la Snagov; Articole. Ediție critică de G. Pienescu. Cuvînt înainte de Constantin Măciucă.

● În Colecția «Cele mai frumoase poezii» a Editurii Albatros a apărut o culegere din toate ciclurile de poezie ale lui Joseph von Eichendorff (1798-1857), unul dintre poezii reprezentativi ai romantismului german. E prima apariție într-o culegere aparte. Tălmăcirea în limba română care conservă sensul și cantabilitatea originalului e semnată de poetul Eugen Frunză, autor și al Cuvîntului înainte.

● Mirion Georgescu: **Poezii**. Debut. Structura ludică a versului nu obnubilăză totdeauna ideea și sensibilitatea poetică. Mecanicul joc al cuvintelor, însă cultivat cu exces, lasă totuși impresia de artificial. Cînd nu apare abuzul, poezia e notabilă. În orice caz, poetul are un evident simț al cuvîntului (Editura Cartea Românească).

● Simion Bărnău: **Estetica**. Lucrarea conține cursul de estetică ținut de cărturarul ardelean la Universitatea din Iași între anii 1858 și 1863. Text stabilit, îngrijit și prefațat de Ion Iliescu (Editura științifică).

● A apărut **Magazin istoric** nr. 10. Din interesantul sumar desprindem: Anul 1655: momente dramatice la Curtea Domnească — seimenii și dorobanții; Cronicle și hărțile față în față: a trecut Soliman Magnificul prin vechiul Ester dobrogean?; Palatele subterane și caii care dansează — mărturie ale străvechii civilizații chineze; «La Palat! Trăiască Republica!»; Carol I în pragul abdicării; Peri-pețiile unui orologiu istoric.

CINEMA

● **Dauria**. Producție a studiourilor «Lenfilm». Frescă socială de dimensiuni considerabile, nu lipsită de unele accente patetice, inspirată de evenimentele unei perioade istorice de răscrucă. Scenariul — Iuri Klepikov, Viktor Tregubovici — după romanul scriitorului Konstantin Sedih. În distribuție — A. Trusov, P. Selohonov, V. Kuznețova, V. Solomin, V. Suskin, Jenia Malianțev, F. Odinskov, I. Solomin, S. Golovina, V. Kuznețov.

● **Eliberarea lui L.B. Jones**. William Wyler — «cineastul care își ia în serios toate subiectele», posesor al unei filmografii dintre cele mai eclectice — înscrisă la activ și un film antirasist, plin de bune intenții. Scenariul — Stirling Silliphant și Jesse Hill Ford. Imaginea — Robert Surtees. Muzică — Elmer Bernstein. Interpreți — Lee J. Cobb, Anthony Zerbe, Roscoe Lee Browne, Lola Falana, Lee Majors, Barbara Hershey, Yaphet Kotto.

● **Alergă repede, alergă liber**. Povestea duiosă a unui copil vindecat doar prin puterea miraculoasă a atașamentului față de oameni și de natură; celor cu memorie sentimentală bună, filmul le amintește de «Mandy» de acum cîțiva ani. Regia — Richard C. Sarafian. Interpreți — John Mills, Gordon Jackson, Sylvia Syms, Mark Lester, Bernard Miles, Fiona Fullerton.

● **Cine cîntă nu are gînduri rele**. Dincolo de acest titlu cu aer de proverb se ascunde o comedie realizată de un cineast iugoslav a cărui îndeminare pentru satira amuzantă am apreciat-o și altădată; este vorba de Kreso Golik, autorul filmului «Am două mame și doi tați». În distribuție — Mirjana Bohanec, Relja Basic, Franjo Majetic, Mia Oremovic, Tomislav Zganec.

● Nu pierdeți aceste scurte me-traje: **Mahnuția** (Alexandru Boiangiu), **Temperamente** (Zoltan Terner), **Victor Ilu** (Nicolae Cabal), **Valori arhitecturale românești** (Nina Behor), **Primul tur de manivelă** (Ion Moscu).

MUZICĂ

● În concertul din 20 și 21 octombrie de la Ateneu: orchestra simfonică a Filarmonicii cu **Mihai Brediceanu** la pupitrul dirijoral, și soprana **Emilia Petrescu** solistă. Program: Triptic simfonic de Zeno Vancea; Șeherezada de Maurice Ravel; Simfonia V-a de P.I. Ceaiikovski.

● Al doilea concert săptămînal, cel «de joi» (19 octombrie) din Studioul RTV, va fi condus de dirijorul **Harion Ionescu-Galați**: Uvertura «Carnavalul roman» de Hector Berlioz; Concertul nr. 1 pentru pian de Serghei Prokofiev; Simfonia IX-a («Din lumea nouă») de Antonin Dvorak. Solist — pianistul **Constantin Ionescu-Vovu**.

● Concert coral omagial «Ioan D. Chirescu» la 16 octombrie la Ateneu. În partea întâi lucrări corale de Beethoven, Schumann, Brahms, Schubert, Milhaud, Britten, Șostakovič, Hristov; în partea a doua — selecțiuni din opera sărbătoritului. Dirijor, **Vasile Pantea**; un grup de soliști vocali în frunte cu **Emilia Petrescu**.

● Recital de pian **Ștefan Agoston** (Zeno Vancea, Beethoven, Prokofiev) și recital de vioară **Șerban Lupu** (Beethoven, Szymanowsky, Ravel) în sala Studio Ateneu la 17 octombrie.

● Sala mică a Palatului găzduiește la 18 octombrie în deschiderea ciclului «Laureați ai concursurilor internaționale» recitalul sopranei **Magdalena Conovici** (Paul Constantinescu, Schumann, Ravel, Enx Joaquin Turina).

DISC

● «Două piese pentru orchestră», compuse de Csiky Boldizsár în 1965, reprezintă în cariera muzicianului o treaptă de vîrf. Definitiv și limbajul, Csiky Boldizsár manifestă evidente calități lirice, pe care le susține cu brio în mișcarea unduitoare, lentă, acordată exploatarea ideilor sale, fără a mai recurge la comuna opunere a structurilor și timpilor (ECE-0645/2b).

● «Întoarcerea mirelui», «Știi, mîndro, cînd mi-erai dragă?», «De ce nu-ș a porumbel?», «Ce te culci așa devreme, măi Ileană?» ne dau ocazia să cunoaștem un nou glas — bun — în aria muzicii populare românești: Gavril Prunoiu. Merită menționat și interesul interpretului pentru un repertoriu mai puțin bătătorit. Acompaniază Orchestra de muzică populară a RTV. Dirijori — Victor Predescu, George Vancu și Radu Voinescu. Un disc surpriză! (45-EPC-10248)

● «La grădiniță», — cîntece de copii, în limba germană — emoționantă culegere de melodii în interpretarea Ansamblului coral al Liceului nr. 21 din București (dirijor — prof. Gerhild Wegendt). «Liebe Mutter», «Schwesterchen, komm tanz mit mir», «Musikanten» sau «Wau, wau, miau!», cîntate de clopoștii unor voci lili-putane, se cuvînt aplaudate (EXC-10 227).

PLASTICĂ

● **Olandezul la el acasă și în lume**. O idee care e ilustrată de 74 de tablouri ale picturii olandeze din secolul al XVII-lea, timp al științelor pozitive și experimentale care au inițiat artele plastice, mai ales în Olanda. Transgresînd manierismul veacului precedent, artiștii din Țările de Jos reiau în acest secol conceptele estetice care consideră pictura drept o oglindă a realității. Spațiul închis între patru pereți, studiul minuțios al formelor și al structurilor obiectelor, pitorescul vieții de societate, portretul individual sau cel de corporație sau confrerie, în sfîrșit peisajul vor cunoaște o dezvoltare rar întîlnită. Acest realism obiectiv este practicat de un număr necrezut de mare de pictori, unii de geniu ca Rembrandt, Hals, Ruisdael, Pieter de Hooch, și alții — cei mai numeroși — «mici măestrii» ca Goltzius, Koninck, van Ostade, I. Steen, W. van der Velde, Ter Borch ș.a. Organizatorii au făcut mari eforturi de selectare pentru a ilustra acest mirific secol XVII olandez, dar demonstrația pare neîncheiată prin absența celui care

i-a dat chintesența: Vermeer (Muzeul de artă).

● **Tapiseria slovacă**. 40 de goblenuri, o selecție care vine să ilustreze pregnant dezvoltarea acestei ramuri a artelor decorative, care își află sursele de inspirație în istoria națională și în folclor dar și în căutări de factură ornamentală plină de fantezie (Dalles).

● **Fritz Scholder și T.C. Cannon** sînt supranumiți «artiști indieni». Practicînd o pictură evocatoare, în care totdeauna personajul central e un indian, cei doi pictori americani depășesc motivele etnografice, semnificația operelor lor implicînd o meditație cu rezonanțe mai vaste asupra mediului și omului contemporan (Biblioteca americană — str. Alex. Sahia nr. 7-9).

● **Jacques Lassaing: Ștefan Luchian**. O exegeză originală care a deschis noi orizonturi în interpretarea marelui pictor român. Terminată în 1939, vede lumina tiparului în 1947 în limba franceză, și acum apare în prima versiune românească în excelenta traducere a lui Theodor Enescu (Editura «Meridian» — Colecția «Măestrii artei românești»).

TEATRU

● **Preșul de Ion Băieșu** (Teatrul de Comedie): startul dramaturgiei originale în noua stagiune dat de această comedioară scrisă de condeii umoristici al lui Băieșu, cel pus pe glume ușoare, amuzante, uneori chiar groase, dar mereu cu bune intenții satirice. Pe o tramă conflictuală rară și străvezie, citeva personaje bine conturate și, mai ales, interpretate magistral: Stela Popescu (o creație cu totul remarcabilă), Mircea Șeptilici, Cornel Vulpe, Vasilica Tastaman, Dem. Savu și alții. Regia — Ion Cojar.

● **Spune inimioară, spune de Elly Roman** — muzica, Viorica Arghirescu și Radu Costăchescu — libret (Teatrul de stat de Operă): musical-operetă — cum se auto-intitulează, cu intenția de a se pune «la pagină» cu tendințele moderne ale spectacolului muzical, dar folosind toate mijloacele vechi ale genului pentru a evoca figura lui Ienăchiță Văcărescu. Muzică frumoasă, scenografie (George Dorosenco) fastuoasă, regie (George Zaharescu) reușind doar în zonele umoristice ale spectacolului, și o interpretare care pune la bătaie toate forțele artistice ale operetei.

● **Bună noapte nechemată de Al. T. Popescu** (Teatrul Tineretului — Piatra Neamț): piesă care se anunță unul dintre slagărele stagiunii, inaugurînd anul teatral nemțean, sub patronajul artistic al unui prestigios trio bucureștean: regizorul Mony Gheleter, scenograful Vladimir Popov, creatoarea de costume Gabriela Nazarie.

● **Unchiul nostru din Jamaica** de Dan Tărcilă (Teatrul de stat-Turda): a nu știu cîta versiune scenică a comedioarei moralizatoare a lui Dan Tărcilă, verificîndu-și din nou priza la public, în viziunea regizorului Const. Leoveanu.

● **Fata morgana de Dumitru Solomon** (Teatrul «Victor Ion Popa» — Birlad): eforturile trupei birlădene de a da măsura cea mai de sus a posibilităților sale, exercitate pe un interesant text dramatic original și sub conducerea regizorului Cristian Nacu. Scenografia — Al. Olian.

TV

● **IN ACTUALITATE**. În continuarea ciclului **Comentariu la 40 de steme**, județele: Bistrița-Năsăud (duminică), Botoșani (marți), Brașov (joi) ● **Continuă și Cronica marii întreceri** (zilnic în jurul orei 19.30).

● **REPORTAJ**. Bucureștiiul necunoscut (joi, ora 21.25, pr. 2) ● **Reportajii noștri peste hotare**: Dru-

muri la Macocha — R.S. Cehoslovacă (sîmbătă, ora 17.10, pr. 2). **DEZBATERI**. Realismul — o tendință în arta (plastică) americană contemporană (marți, ora 22.00, pr. 2).

● **ȘTIINȚĂ**. Interesant sumarul emisiunii **Universitatea TV** (vineri, ora 21.40).

● **LITERATURĂ**. Apariția în ediție facsimilată a publicației «Dacia literară», eveniment editorial (miercuri, ora 21.50, pr. 2) ● **Romanul actual și adevărul epocii** (joi, ora 19.50) ● **Medalion Cincinat Pavelescu** (sîmbătă, ora 19.00).

● **TEATRU**. «Cîntecul lebedei» și «Tragedian fără voce» de A.P. Cehov la **Teatrul scurt**, cu actori din Timișoara (joi, ora 21.45, pr. 2).

● **FILM**. Peter Sellers în producția italo-americană semnată Vittorio de Sica — «După vulpe» (duminică, ora 20.20) ● «Legenda îndrăgostiților» («Tristan și Izolda» în versiune modernă) cu Jean Marais și Madeleine Sologne (miercuri, ora 20.20) ● **Premieră pe țară** cu filmul britanic «Bobikins» (vineri, ora 20.15).

Glenda Jackson

● **MUZICĂ**. Festivalul muzicii ostășești (luni, ora 20.15) ● **Violonistul Ștefan Ruha**, interpretul celor patru concerte vivaldiene reunite sub titlul «Anotimpurile» (vineri, ora 21.30, pr. 2) ● **Cvartetul «Muzica»** prezintă lucrări de Haydn, Mozart, Schubert, Ravel (sîmbătă, ora 17.30, pr. 2).

● **FOLCLOR**. Vetre folclorice: comuna Vinerea, județul Alba (duminică, ora 19.00) ● **Cîntă Angela Buciu**, Maria Pietraru, Irina Loghin, Florica Bradu (marți, ora 21.30, pr. 2).

● **DIVERTISMENT**. Recital Anca Agemolu (duminică, ora 22.00).

● **SPORT**. Ultima zi a neuitatei finale «Cupa Davis», România-S.U.A. (duminică) ● **Finala Campionatului european de baschet feminin** (luni, ora 22.00).

● **NOI SERIALE**. Un nou roman-foleton de mare atracție: «Elizabeth R.» cu marea actriță engleză Glenda Jackson (luni, ora 21.15).

PRONO

Pronosticul antrenorului EFTIMIE IONESCU la Concursul special Pronosport nr. 42 din 15 octombrie 1972

I. Dinamo — Steagul roșu	1,x
II. A.S.A. — F.C. Argeș	1,x
III. S.C. Bacău — Steaua	1,x,2
IV. Rapid — Petrolul	1,x
V. Jiul — C.F.R.	1
VI. Farul — «U» Craiova	1
VII. «U» Cluj — Sportul studentesc	1
VIII. U.T.A. — C.S.M.	1
IX. Bologna — Roma	1
X. Lazio — Juventus	2
XI. Sampdoria — Inter	1,2
XII. Verona — Fiorentina	1
XIII. Cagliari — Palermo	1

PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

flacăra **F** *album*

Un nume care urcă — actorul CORNEL COMAN,
interpret principal
în noul film românesc «Drum în penumbră».

Fotografie de Elena GHERA

